

รายงานการวิจัย
ความสัมพันธ์ของระดับชั้นปี กับพฤติกรรมทางเพศต่อคู่รัก
ที่ไม่เสี่ยงของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา
วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

The relationship between years of study and
safe sex behavior of male students in
the Physical Education Institute Northeast Campuses

โดย
นางนิภาพรรณ วงศ์หนองแว
นางผาสุก เปานาเรียง
นางสาวบุษญา แสงแก้ว

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตมหาสารคาม

2553

ลิขสิทธิ์ของสถาบันการศึกษา

หัวข้อ	ความสัมพันธ์ของระดับชั้นปีกับพฤติกรรมทางเพศต่อคู่นอนที่ไม่เสี่ยง ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ผู้วิจัย	นางนิภาพรรณ วงศ์หนองแว
ผู้ร่วมวิจัย	นางผาสุก เปานาเรียง นางสาวบุษญา แสงแก้ว
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์อุดม พิริยสิงห์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสริมเกียรติ พรหมผุย ดร. ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน
ปีที่ทำการวิจัย	2553

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของระดับชั้นปี กับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ ที่ไม่พึงประสงค์ของคู่นอน ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่ม ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักศึกษาชายที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ถึง ชั้นปีที่ 4 สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนจำนวน 270 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และ ไค-สแควร์ ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ และ ไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ของคู่นอน พบกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการหลังข้างนอก ร้อยละ 58.51 ใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 45.56 ให้คู่นอนกินยาเม็ดคุมกำเนิดแบบชั่วคราว / ลูกเงินหลังมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 27.04 และนับวันปลอดภัยจากการตั้งครรภ์ ก่อน และหลัง 7 วัน ของการมีประจำเดือนของคู่นอน ร้อยละ 25.56 กลุ่มตัวอย่างคุมกำเนิดทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 35.93 พบว่าเคยเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่นอน ร้อยละ 28.89 เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่นอนมากกว่า 4 คน ร้อยละ 28.52 และใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่นอน ร้อยละ 64.25

2. ความสัมพันธ์ของระดับชั้นปี กับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยง พบว่า วิธีการคุมกำเนิดแบบให้คู่นอนกินยาคุมกำเนิดแบบชั่วคราว / ลูกเงินหลังมีเพศสัมพันธ์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Title The relationship between years of study and safe sex behavior towards AIDs prevention and unwanted pregnancy of couples of the male Students in the Northeast Campus of Physical Education Institutes

Researcher: Mrs. Nipapan Wongnongweang

Co- researcher: Mrs. Phasuk Poanareang, Mss. Boosaya Sangkaew

Advisors: Assoc. Prof. Udom Pirayasing
Asst. Prof. Sermkriat Phrompui
Dr. Songsak Phusee Orn

Years: 2010

Abstract

This survey research was aimed to study safe sex behavior and the relationship between that behavior and years of study towards AIDs prevention and unwanted pregnancy of couples of the male students in the Northeast Campus of Physical Education Institutes. 270 male under graduated year II – year IV students of the Physical Education Institute were selected as sample group. Questionnaires were used as main research tools meanwhile descriptive statistics and chi – square were statistics used in data analysis. The results were;

1) According to safe sex behavior towards AIDs prevention and unwanted pregnancy, most of the sample were reported that they used outside ejaculation with the percentage of 58.51, condom with the percentage of 45.56 , have the lovers take emergency pills after sexual intercourse with the percentage of 27.04 , menstruation safety periods at the percentage of 25.56, the sample group take pregnancy prevention anytime they have sexual intercourse with the percentage of 35.93, besides the sample group reported that they have sex with another girl who were not their lovers with the percentage of 28.89 , have sex with another girl who were not their lovers more than 4 girls with the percentage of 28.52 and used condom anytime they have sexual intercourse with those girls with the percentage of 64.25.

2) According to the relationship between year of study and safe sex behavior, have the lovers take emergency pills after sexual intercourse was statistically different to years of study at the level of .05

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความรู้และความช่วยเหลือแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ รองศาสตราจารย์อุดม พิริยสิงห์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสริมเกียรติ พรหมผุย ดร. ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน ที่ให้คำปรึกษา ให้แนวคิด คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องมาตลอด ในนามของรองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตมหาสารคาม ขอกราบขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณคณาจารย์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตมหาสารคาม และคณาจารย์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่กรุณา ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ และรวบรวมแบบสอบถาม ในการวิจัยครั้งนี้ ส่งคืนจนครบสมบูรณ์

ขอขอบคุณ อาจารย์กิตติกุล รัตนรังสิกุล ที่กรุณาช่วยเหลือ และให้คำแนะนำการใช้โปรแกรม SPSS เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิจัยในครั้งนี้จนสำเร็จ

ขอขอบคุณนักศึกษา สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ในการวิจัยครั้งนี้ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณสถาบันการพลศึกษา ที่ได้จัดงบประมาณสนับสนุน โดยเฉพาะ นายสมพงษ์ ชาตะวิถี อธิการบดีสถาบันการพลศึกษา ที่ให้การสนับสนุนในทุกรูปแบบ และขอขอบคุณฝ่ายประสานงานที่ช่วยดำเนินการให้ผลการศึกษา วิจัยสำเร็จด้วยดี และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะนำไปสู่การกำหนดนโยบายและสาระสำคัญในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนานักศึกษาสถาบันการพลศึกษาต่อไป

(นางนิภาพรณ วงศ์หนองแว)

หัวหน้าโครงการวิจัย

สารบัญ

บทที่

หน้า

1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	8
คำถามการวิจัย	8
ขอบเขตของการวิจัย	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
แผนการถ่ายทอดเทคโนโลยี หรือผลการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมาย	9
เครื่องมือในการวิจัย	9
วิธีดำเนินการวิจัย	10
นิยามศัพท์เฉพาะ	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
เอกสารเกี่ยวกับวัยรุ่น	12
เอกสารเกี่ยวกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ	20
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง	20
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	24
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์	31
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	33
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย	35
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุมกำเนิด	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
งานวิจัยในประเทศ	42
งานวิจัยต่างประเทศ	44
3 วิธีดำเนินการวิจัย	47
ขอบเขตของการวิจัย	47
ตัวแปรในการวิจัย	48

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	49
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	49
การเก็บรวบรวมข้อมูล	50
การวิเคราะห์ข้อมูล	50
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	51
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	62
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	62
คำถามการวิจัย	62
สรุปผลการวิจัย	62
อภิปรายผล	64
ข้อเสนอแนะ	74
บรรณานุกรม	76
ภาคผนวก	85
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	86
ประวัติย่อของผู้วิจัย	90

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	48
2	แสดงจำนวนประชากร และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นปี	52
3	แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นปี และวิทยาเขต	52
4	แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามชั้นปีและพฤติกรรม	53
5	แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการให้ลูกรักกินยาคุมกำเนิด แบบชั่วคราว / ลูกเงินหลังมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามชั้นปีและพฤติกรรม	54
6	แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการให้ลูกรักกินยาคุมกำเนิดแบบ ถาวร เป็นประจำทุกเดือน	55
7	แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดย โดยการหลั่งน้ำอสุจิข้างนอก เพื่อป้องกันการ ตั้งครรภ์เมื่อมีเพศสัมพันธ์	56
8	แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด โดยการให้ลูกรักฉีดยาคุมกำเนิด แบบถาวรฉีด ทุก 3 เดือน จำแนกตามชั้นปี และพฤติกรรม	57
9	แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการนับวันปลอดภัยจากการ ตั้งครรภ์ก่อน และหลัง 7 วัน ของการมีประจำเดือนของคูรัก ก่อนมีเพศสัมพันธ์	58
10	แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรมความเสี่ยง ต่อการตั้งครรภ์ของคูรัก และเสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยการที่ฝ่ายชายไม่ได้ใช้วิธีการการคุมกำเนิดแบบใด ๆ เลย จำแนก ตามชั้นปีและพฤติกรรม	59

11	แสดงจำนวน และร้อยละ ความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรมทางเพศ ที่เคยมี เพศสัมพันธ์กับหญิงคนอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก	60
12	แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อ มีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก	61

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กระแสโลกาภิวัตน์มีผลต่อภาวะเศรษฐกิจโลก เพราะในปัจจุบันจะไม่มีประเทศใดที่อยู่ได้โดยลำพัง (Stand Alone) เนื่องจากทุกประเทศต้องพึ่งพาอาศัยกันในเชิงเศรษฐกิจ ภาวะเศรษฐกิจของทุกประเทศทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยจึงมีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นมาก (Multiple Factors) เนื่องจากมีปัจจัยภายนอกเกิดขึ้นมากมาย ประเทศไทยจึงต้องปรับตัวให้ทันกับกระแสโลกโดยมีการพัฒนาเทคโนโลยี ตลอดจนการคมนาคมขนส่งและการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ เป็นผลให้นำการเปลี่ยนแปลงมาสู่สังคมไทยเป็นอย่างมาก บุคคลในสังคมเริ่มรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามา มีบทบาทในการดำเนินชีวิต พร้อมกับต้องปรับตัวตามสิ่งที่กำลังเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในสังคม ให้สามารถรู้เท่าทันเหตุการณ์ต่าง ๆ สิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งคือการพัฒนาคนในชาติให้เจริญก้าวหน้าไปพร้อม ๆ กับความเจริญทางวัตถุ เพื่อก้าวให้ทันกับเทคโนโลยีที่เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังนั้นการศึกษาจึงเป็นกระบวนการสำคัญของการวางรากฐานในการพัฒนาคุณภาพของคนให้มีความพร้อมในการที่จะพัฒนาประเทศต่อไป

นักศึกษาเป็นบุคลากรที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต เพราะอยู่ในช่วงวัยที่มีพลังทางความคิดและศักยภาพกำลังเจริญเติบโตเต็มที่ จึงมีบทบาทสำคัญในการแสวงหา ความรู้ ความสามารถทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน ต้องคอยติดตามข่าวสารเหตุการณ์ปัจจุบันต่าง ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นทั่วโลก ให้รู้เท่าทันกับสถานการณ์ที่เคลื่อนไหวในสังคมเพื่อจะได้นำไปเป็นพื้นฐานการพัฒนาสังคม ประเทศชาติ พร้อมกับปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่เหมาะสม ส่งเสริมให้นำไปสู่การปรับตัวตลอดจนเจตคติ ความคิดเห็น ค่านิยมที่เหมาะสมกับสังคมไทย ให้เป็นผู้ที่มีความรู้คู่คุณธรรมสมกับที่ได้ร่ำเรียนมา ควรค่าแก่การได้รับการยกย่องและเป็นความหวังของประเทศชาติต่อไป (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2546 : 13 – 15) แต่อย่างไรก็ตาม นักศึกษาซึ่งกำลังเป็นวัยรุ่นมีอายุ ระหว่าง 19 – 23 ปี ธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายจิตใจ อารมณ์และสังคม เป็นวัยที่ยอมรับสิ่งใหม่ ๆ ได้อย่างรวดเร็ว และมากกว่าวัยอื่น ๆ จึงทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ ได้ง่าย เป็นวัยแห่งการแสวงหาความรู้ มีความอยากรู้อยากเห็นสูง เป็นวัยที่เต็มไปด้วยปัญหา เป็นวัยวิกฤติ (Critical Period) และมีอิทธิพลของอารมณ์แปรปรวน เป็นสาเหตุให้มีพฤติกรรมแปลก ๆ หลงใหลคลั่งไคล้ (ประสาธ อิศรปริดา, 2523 : 213) เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อบนทางสองแพร่ง ที่ต้องเลือกก้าวเดินสู่อนาคตแห่งความสำเร็จหรือความล้มเหลว แต่จากโครงสร้างสังคมยุคของการแข่งขันกันในปัจจุบัน สนับสนุนให้ก้าวไปสู่ห้วงเหวลึกเสียมากกว่าจะเดินสู่เส้นทางที่สร้างสรรค์เพื่อสังคม ทั้งอิทธิพลของลัทธิบริโภคนิยม ปาเจกชนนิยม สุขนิยม และเพศนิยม (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2545 : 23)

เรื่องที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเข้ามาบีบบังคับทบทวนความคิดของนักศึกษาวัยรุ่น ซึ่งมีความสำคัญเท่าเทียมกับเรื่องการเรียนรู้หรืออาจจะมากกว่า คือเรื่องของความรัก จึงทำให้นักศึกษาแสดงพฤติกรรมในความอยากรู้ อยากเห็น ในเรื่องความรัก และเพศสภาวะ มักจะเกิดขึ้นในช่วงนี้ (ประสาธ อิศรปริดา, 2523 : 213) จึงกลายเป็นความเสี่ยงอันเนื่องมาจากพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากนักศึกษาเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างเต็มที่ และจะเป็นช่วงที่มีอารมณ์เพศสูงสุด และรุนแรง มีการตื่นตัวทางเพศได้ง่ายและรวดเร็ว เป็นความต้องการอย่างหนึ่งตามธรรมชาติของวัยรุ่นอันเป็นผลมาจากการทำงานของต่อมเพศในร่างกาย เป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่ง (นิภา นิษยาณ, 2530 : 154) จึงทำให้เกิดการแสวงหาเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง โดยขาดการตระหนักถึงผลเสียที่จะตามมา พฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาวัยรุ่น 4 ใน 10 คน ชอบเที่ยวตามสถานบันเทิง สูบหรี่ ดื่มสุรา แพนโน้มการมีเพศสัมพันธ์กันก็มีง่ายขึ้น และมีความสัมพันธ์ทางเพศตั้งแต่อายุยังน้อย (วัลลภ ดังคนานุรักษ์, 2543 : 2) เป็นสาเหตุทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงตามมา อันได้แก่ การเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ และเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ อันไม่พึงประสงค์ ดังมีผลการวิจัย เรื่องทัศนคติต่อการบริการทางเพศ ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกคน ด้านสุขภาพและพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักศึกษาอาชีวและนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดขอนแก่น พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ส่วนใหญ่เป็นการมีคู่อภิเษกและแสดงความรักระหว่างคู่อภิเษก ในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่อภิเษกมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ร้อยละ 15.8 แต่การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ และอื่น ๆ ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ร้อยละ 52.8 (สุทธิลักษณ์ ตั้งกุลบริบูรณ์ และคณะ, 2541 : บทคัดย่อ) สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศวัยรุ่นหญิง โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงแต่ละชั้นปีในโรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา และพัทลุง พบว่า มีการคุมกำเนิดเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก และครั้งต่อมา ร้อยละ 19.6 และ ร้อยละ 28.3 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในด้านการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ส่วนใหญ่ไม่มีการป้องกัน มีเพียงร้อยละ 37.8 ที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งและใช้ได้ถูกวิธี (จิตพร อิงคถาวรวงศ์ และคณะ, 2550 : บทคัดย่อ)

การมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาวัยรุ่นโดยไม่มีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และไม่มี การคุมกำเนิด นั้นนับว่าเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ หรือยังไม่พร้อมที่จะตั้งครรภ์ นักศึกษาวัยรุ่นที่ ตั้งครรภ์ในวัยเรียนมักแก้ปัญหาด้วยการทำแท้ง ซึ่งก่อให้เกิดภาวะแทรกซ้อนและอันตรายถึงชีวิตได้ อีกทั้ง ที่สำคัญยังถือเป็นการกระทำที่ผิดทางกฎหมาย และหากฝ่ายชายไม่มีสวามิภักดิ์อย่างอนามย์ทำให้เกิดปัญหา ความเสี่ยงต่อการติดต่อโรคทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะโรคเอดส์ ซึ่งยังไม่มียารักษาให้หายขาดได้ จึงเกิด ปัญหาต่าง ๆ มากมาย ทั้งถูกประณามจากสังคม บางรายต้องยุติการเรียน เกิดความเครียดความอับอาย มี ผลกระทบทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เสียอนาคต ดังนั้นหากปัญหาได้รับการป้องกัน และมีแนว ทางแก้ไขที่ถูกวิธี เหมาะกับสภาพการปัจจุบัน ปัญหาความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ก็จะลดน้อยลง สังคม และประเทศชาติจะมีนักศึกษาที่คุณภาพจบออกไปพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้นต่อไป

สังคมไทยถือว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องไม่เหมาะสม เป็นเรื่องต้องห้าม น่าอาย และเป็นความลับ ดังนั้นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเพศจึงถูกปิดกั้น สาเหตุหนึ่งน่าจะมาจากประเพณี วัฒนธรรมไทยที่ถูกปลูกฝังมาเป็นเวลานาน สังคมไทยกำหนดให้หญิงสาวต้องรักษาวงศ์วานตัว เพศชายเท่านั้นที่ควรแสดงออกในเรื่องเพศได้มากกว่า (วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 2544 : 61) ด้วยเหตุนี้การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นส่วนใหญ่จึงมักศึกษาในวัยรุ่นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ทำให้วัยรุ่นหญิงซึ่งเป็นผู้ตามถูกชักจูงให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ง่ายและก่อให้เกิดปัญหาแก่ตนเองและสังคมอย่างมหาศาล เนื่องจากความคาดหวังในสังคมไทยมีความคาดหวังในการแสดงออกทางพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันเพศชายเป็นผู้นำ ส่วนเพศหญิงเป็นผู้ตาม ค่านิยมของสังคมไทยกำหนดให้เพศชาย อย่างไรก็ตาม เมื่อการแพร่กระจายของวัฒนธรรมตะวันตกเกี่ยวกับด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และจากสื่อต่าง ๆ อันเป็นผลจากวิวัฒนาการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่เอื้อต่อการส่งผ่านข้อมูลข่าวสาร โดยเฉพาะสื่อทางอินเทอร์เน็ตซึ่งกำลังเป็นที่นิยมในหมู่นักศึกษา ที่สามารถเข้าถึงข้อมูลได้สะดวก และง่ายดาย มีอิสระที่จะเลือกเข้าถึงข้อมูลตามความต้องการของตนเอง โดยเฉพาะเวปไซด์ เกี่ยวกับเรื่องเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ ทำให้เกิดการเรียนรู้ และเลียนแบบพฤติกรรมได้ง่ายโดยขาดการไตร่ตรองให้เหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมไทย เช่นการจับมือถือแขน การโอบกอดกันในที่สาธารณะ การเที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์เพื่อจะได้พบปะกับเพื่อนต่างเพศ เป็นจุดเริ่มต้นแห่งการผูกสัมพันธ์กันฉันคู่รัก และจบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์กัน (นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ. 2545 : 75)

ปรากฏการณ์ ที่กลายเป็นค่านิยมในหมู่นักศึกษาในปัจจุบันคือการมีแฟน หรือคู่รักในระหว่างศึกษา และการมีคู่รักหลายคนในเวลาเดียวกัน การมีเพศสัมพันธ์กันเพียงการรู้จักกันเพียงชั่วข้ามคืน เป็นความสัมพันธ์กันแบบฉาบฉวยถือว่าเป็นเรื่องปรกติ นับว่าเป็นพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยง จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านพฤติกรรมทางเพศ ทำให้ทราบว่า ปัญหาที่สำคัญของนักศึกษาวัยรุ่นขณะนี้คือปัญหาพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยง อาทิเช่น เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ และเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ของฝ่ายหญิง เนื่องจากไม่มีคู่มือคำแนะนำ และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม โครงการโรคเอดส์แห่งสหประชาชาติ (ยูเอ็นเอดส์) แถลงว่า เชื้อโรคเอดส์ถือเป็นสาเหตุหลักของการเสียชีวิต และการเจ็บป่วยของสตรีวัยเจริญพันธุ์ทั่วโลก (3 มีนาคม พ.ศ. 2553 เวลา 15:06:45 น. มติชนออนไลน์) การป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์จากการร่วมเพศ ป้องกันได้เพียงวิธีเดียวคือการสวมถุงยางอนามัย ส่วนการป้องกันการตั้งครรภ์ มีหลายวิธีสามารถเลือกได้ตามความต้องการและความเหมาะสม เมื่อเกิดปัญหา และเกิดการผิดหวังในความรักก็ส่งผลกระทบต่อชีวิต และการเรียน (วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 2540 : 87) พฤติกรรมเช่นนี้ ก็ไม่เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป ทั้งนี้จากการคาดหวังของสังคมมองว่า นักศึกษายังไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอ ไม่มีรายได้เป็นของตนเอง และไม่มีความพร้อมต่อการรับผิดชอบต่อปัญหาที่อาจเกิดตามมา เช่นการตั้งครรภ์ การทำแท้ง อันเป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นนักศึกษาชายตัว การติดเชื้อโรคเอดส์ การต้องออกจากสถานศึกษากลางคัน รวมถึงการเสียชีวิตในการเรียน (โสพิณ หมูแก้ว. 2544 : บทคัดย่อ)

นักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนมากเป็นผู้ชาย มาเช่าหอพักอยู่ตามลำพัง โดยไม่มีบิดา มารดาหรือผู้ปกครองคอยควบคุมความประพฤติ ใช้ชีวิตอย่างอิสระ ประกอบกับสภาพแวดล้อม ทางมีสังคม มีสถานบันเทิง จำพวก ดิสโก้เธค บาร์ ผับ ร้านอาหาร คาเฟ่ เป็นต้น ที่จัดบรรยากาศดึงดูดใจวัยรุ่นได้เป็นอย่างดี จากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ชอบไปเที่ยวทำให้ทราบว่า ในวันศุกร์ วันเสาร์ มักมีนักศึกษาไปเที่ยวเป็นจำนวนมาก และมักไปเป็นกลุ่มผู้ชาย และกลุ่มผู้หญิง โดยมีจุดประสงค์ไปดื่มเพื่อความสนุกสนาน และเพื่อเสาะหาเพื่อนต่างเพศ ส่วนมากแล้วจบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์ ด้วยความเมาเพียงแค่นี้ก็ชักกันช่วงข้ามคืน สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศวัน รุ่งหญิงพบว่า เพื่อนจะมีอิทธิพลในการชักนำกลุ่มตัวอย่างให้มีเพศสัมพันธ์หลังการดื่มแอลกอฮอล์ ((จิตติพร อิงคถาวรวงศ์ และคณะ, บทคัดย่อ : 2550) สถานการณ์โรคเอดส์ในปัจจุบันเป็นปัญหาที่สำคัญของประเทศ ไทยพบว่ามีผู้ติดเชื้อเอดส์ประมาณ 750,000 – 850,000 คน กว่าร้อยละ 80 ของผู้ติดเชื้อจะเป็นในวัยหนุ่มสาว อายุระหว่าง 20-39 ปี (กองระบาดวิทยา, 2537)

ด้วยความมีอิสระในการพบปะสมาคมกับเพื่อนต่างเพศโอกาสการมีเพศสัมพันธ์กันก็ง่ายขึ้น นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ดูแลและเจ้าของหอพักนักศึกษา พบว่า เมื่อแรกเข้ามาชั้นปีแรก ๆ มักเช่าห้องพักอยู่กับเพื่อนเพศเดียวกัน แต่พออยู่ชั้นปีที่สูงขึ้นก็แยกออกไปอยู่กันเป็นคู่ ๆ อันสามิภรรยา สอดคล้องกับที่ได้มีการศึกษาวิจัยแล้ว พบว่า พฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาหญิงระดับอาชีวศึกษาร้อยละ 81.8 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนรัก และสถานที่ที่มีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 91.3 คือหอพักของตนเองหรือของเพื่อน (ถนอมรัตน์ ประสิทธิ์เมตต์. 2546 : 15)

จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาลักษณะของพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ และเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์ของคูรักรัก ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยใช้ตัวแปรของระดับชั้นปี ตั้งแต่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างไร และเปรียบเทียบระดับความเสี่ยง ของนักศึกษา ตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 มีความเสี่ยงแตกต่างกันอย่างไร เพื่อจะได้รู้ข้อเท็จจริงที่เจาะลึกมากยิ่งขึ้น และสามารถทำความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตอีกด้านหนึ่งของนักศึกษาวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้เกี่ยวข้องในการนำผลการศึกษาไปเป็นสารสนเทศประกอบการวางแผนพัฒนา หรือป้องกันและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ อันเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรมอันเป็นมาตรฐานของสังคมไทยที่นักศึกษาควรปฏิบัติ

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ในการ วิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวคิดที่จะทำการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. กรอบแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม

การที่นิสิตนักศึกษาวัยรุ่นแต่ละบุคคลจะแสดงพฤติกรรมต่อการคบเพื่อนต่างเพศในลักษณะใดลักษณะหนึ่งนั้น ขึ้นอยู่กับสิ่งเร้า (Stimulus) ซึ่งจะมาจากภายในร่างกายหรือภายนอกร่างกายก็ได้ (อุทัย หิรัญโต. 2536 : 10) เพชรสุดา เพชรใส (2541 : 21) กล่าวว่า นิสิตนักศึกษาวัยรุ่นจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ต่อเพื่อนต่างเพศนั้นย่อมมีสาเหตุหรือมีสิ่งเร้าเสมอ พฤติกรรมอาจเกิดจากการเรียนรู้ การปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ บ่อย ๆ จนเกิดความเคยชิน เป็นนิสัยและอาจเกิดจากการทำงานของอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 173) กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศนั้นผู้สาวของนิสิตนักศึกษาวัยรุ่นเป็นเรื่องที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน มีปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมด้านการปฏิบัติ ดังนี้

1. ปัจจัยด้านจิตวิทยา เป็นปัจจัยที่อยู่ภายในจิตใจของนิสิตนักศึกษาวัยรุ่นที่มีต่อการเกิดและความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เช่น วุฒิภาวะ ความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด ความสนใจ แรงจูงใจ
2. ปัจจัยด้านสังคม นิสิตนักศึกษาวัยรุ่นจะเรียนรู้เรื่องเพศ และการคบเพื่อนต่างเพศ ได้จากสังคม เช่น การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง บิดามารดา บุคคลในสังคม สถานภาพทางสังคม
3. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและการศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจและชั้นปีที่ศึกษามีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนิสิตนักศึกษาวัยรุ่น สอดคล้องกับ พรหมชล บุญมี (2545 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศในนักศึกษาสาว สรุปได้ว่า นิสิตนักศึกษาที่มีผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจดีจะมีแฟนมากกว่าผู้ที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี

สมจิตต์ สุพรรณทัศน์ (2528 : 278) ได้เสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการเกิดพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย เป็นแรงผลักดันทำให้เกิดพฤติกรรมขึ้น เช่น ความต้องการทางเพศของนิสิตนักศึกษาวัยรุ่น
2. เมื่อมีสิ่งเร้าที่เหมาะสมกระตุ้น บุคคลจะแสดงพฤติกรรมออกมา
3. บุคคลจะแสดงพฤติกรรมอะไร ย่อมขึ้นอยู่กับอารมณ์ หรือความรู้สึกของบุคคลนั้น
4. ความรู้ ความเข้าใจและความคาดหวังในสิ่งที่จะเกิดขึ้น ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม
5. พฤติกรรมเกิดขึ้นจากแรงจูงใจต่าง ๆ เช่น นิสิตนักศึกษาวัยรุ่นเห็นเพื่อนต่างเพศที่มีหน้าตาดี ถูกสเปค ก็เกิดแรงจูงใจต้องการที่ได้มาเป็นแฟน

จากกรอบแนวคิดข้างต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมพอสรุปเป็นแผนภูมิ ได้ดังแสดงไว้ในภาพประกอบ ท
แผนภูมิที่ 1

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์

2. กรอบแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

การมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย (Safe sex) หมายถึง เป็นการมีเพศสัมพันธ์แบบมีการเตรียมการและวางแผนไว้ล่วงหน้า เพื่อป้องกันมิให้เกิดผลอันไม่พึงประสงค์จากการมีเพศสัมพันธ์ คือ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคเอดส์ซึ่งยังไม่มียารักษาให้หายขาดได้ และ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์แต่นักศึกษามักจะแสดงพฤติกรรมความเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์และเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์อยู่เสมอ คือการมีเพศสัมพันธ์ที่ปราศจากการป้องกัน ย่อมทำให้เกิดความเสี่ยง ลักษณะพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของวัยรุ่นที่ถูกนำมาศึกษา มักจะหมายถึงความถึงพฤติกรรมทางเพศใน 6 ด้าน ดังนี้ คือ (Hanna , K.M. Hanrachan, s., and Hershey.J., 1997)

1. ความถี่หรือจำนวนครั้งที่มีเพศสัมพันธ์
2. จำนวนของคู่วมเพศ (การเปลี่ยนคู่)
3. จำนวนครั้งของการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่ไม่รู้จักดีพอ คบกันไม่นานหรือคนแปลกหน้า
4. จำนวนครั้งหรือความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย
5. การเปลี่ยนคู่วมเพศกับคนอื่นหรือรู้ว่าเป็นคู่อของคนอื่น
6. จำนวนครั้งของการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่มีนิสัยเสพติดทางเส้นเลือด

และจาก เว็บไซต์ <http://teenphet.net/danger.php> ได้เสนอพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไว้

ดังนี้

1. การมีคู่นอนหลายคน จากข้อมูลการศึกษานิสิตในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน พบว่า ทั้งหญิงและชายที่นิยมมีกิ๊ก เหตุผลของการมีกิ๊กคือ เกิดจากความประทับใจ ถึงแม้ว่าจะมีหรือไม่มีแฟนอยู่แล้วก็ตามโดยมีจุดประสงค์เพื่อต้องการมีเพศสัมพันธ์ (กรมสุขภาพจิต, 2547.หน้า 9 อ้างอิงจาก ธนพร สง่าศรี และคณะ, 2546) จากผลการศึกษาของ จันทรแรม ทองศิริ (2539. ง) ซึ่งได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมืองจังหวัดน่านพบว่าวัยรุ่นร้อยละ 31.7 มีคู่นอน 1-2 คน ในช่วงสามเดือนที่ผ่านมา

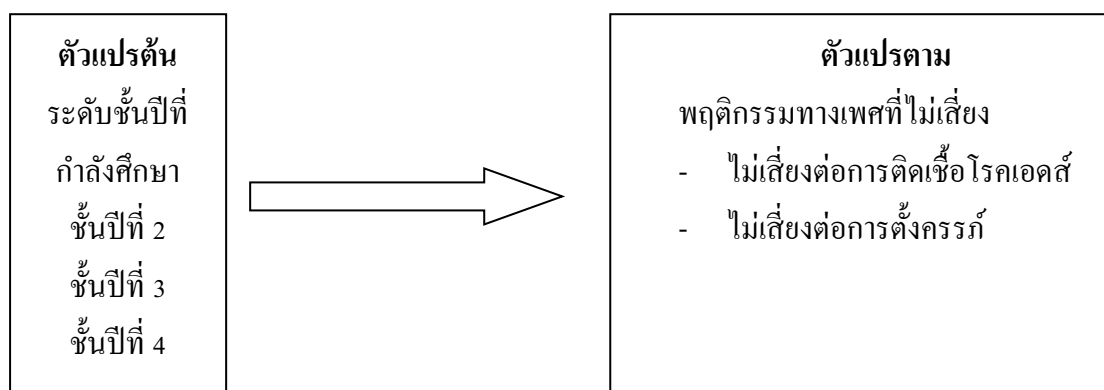
2. การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ เด็กวัยรุ่นไทยปัจจุบันนี้มีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์มากขึ้น โดยเฉพาะโรคเอดส์ อุบลรัตน์ ธนุจิวงศ์ (2547, ไม่มีเลขหน้า) ได้ศึกษาแนวโน้มพฤติกรรมเสี่ยง การติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวช. ปี 2 ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาชาย ในภาพรวมสัดส่วนในการใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ค่อนข้างต่ำไม่ถึงร้อยละ 50 และการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนหรือแฟนมีส่วนการใช้ถุงยางอนามัยค่อนข้างต่ำ ไม่ถึงร้อยละ 40 การมีเพศสัมพันธ์กับคนรู้จักผิวเผินนั้นพบว่า นักเรียนชายมีส่วนการมีเพศสัมพันธ์กับคนรู้จักผิวเผิน มากกว่านักเรียนหญิงประมาณร้อยละ 30-50

3. การแลกเปลี่ยนคู่นอนหลายคน จากรายงานการทบทวนสถานการณ์ เรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นของกรมสุขภาพจิต (2547, หน้า 9) พบว่ารูปแบบการมีเพศสัมพันธ์อีกรูปแบบหนึ่งที่เกิดขึ้นในหมู่คือ สวิงกิ้ง (Swinging) ซึ่งหมายถึง การที่มีหญิงและชายมาทำกิจกรรมทางเพศ คือร่วมเพศกันมากกว่า 2 คนขึ้นไป โดยจะเป็นชาย 2 หญิง 1 หรือหญิง 1 ชาย 2 ก็ได้ แล้วแต่สนิยมหรือความสนใจ ไม่เพียงในกรุงเทพเท่านั้นที่มีรสนิยมทางเพศแบบนี้ เพราะในเมืองเชียงใหม่กำลังเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น (เอกณรงค์ ภาณุพงษ์, 2546) โดยพฤติกรรมการแลกเปลี่ยนคู่นอนของกลุ่มวัยรุ่นปัจจุบันมีเปอร์เซ็นต์เพิ่มขึ้นถึง 50 % โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นที่อายุ 15-23 ปี (รัชณี ศรีอ่อนศรี, 2546) ทั้งนี้เนื่องจากเด็กมีการเรียนรู้เรื่องเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น เพราะเด็กจะมีวิธีการติดต่อกันเป็นระบบเครือข่ายที่คนนอกไม่สามารถเข้าไปควบคุมพฤติกรรมได้ เช่น ชมรมสวิงกิ้ง กลุ่มนางฟ้าโล่เงิน เป็นต้น โดยส่วนใหญ่จะติดต่อสื่อสารกันทางอินเทอร์เน็ต โทรศัพท์ และตามร้านอาหารทั่วไป ไม่ได้นัดเจอกันตามเชค ผับ เพราะ ไม่มีเสียงคนรบกวน

4. การขายบริการทางเพศ วัยรุ่นที่เป็นนักเรียน/นักศึกษาขายบริการทางเพศในช่วงแรกจะต้องใช้สารเสพติดช่วยให้มีความรู้สึกกล้าที่จะมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า โดยมักจะขายบริการผ่านทางเว็บไซต์ โดยการลงรูปแนวเซ็กซี่ของตัวเอง (กรมสุขภาพจิต, 2547. 9-10)

5. การดื่มสุราหรือการใช้สารเสพติดก่อนมีเพศสัมพันธ์ วัยรุ่นนิยมดื่มสุรา ซึ่งเมื่อเสพจะไม่สามารถควบคุมร่างกายเกิดความต้องการทางเพศสูงขึ้น (กรมสุขภาพจิต, 2547. 11) แอลกอฮอล์ และสารเสพติดชนิดกดประสาท ทำให้ความรู้สึกลึกซึ้งและความยับยั้งชั่งใจตลอดจนการตัดสินใจลดลง เมื่อไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย ย่อมนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ปราศจากการเตรียมการ การที่เพศสัมพันธ์ในลักษณะเช่นนี้ย่อมเป็นการเสี่ยงที่จะได้ติดเชื้อ HIV อย่างแน่นอน ซึ่งผู้ที่สามารถยืนยันคำตอบนี้ได้ก็คือ ตัวผู้ติดเชื้อที่ยอมรับว่าแอลกอฮอล์ และของมีเมาทั้งหลาย เป็นด่านแรกที่เขาเปิดประตูรับเอดส์มาสู่ตนเอง (http://sex.sanook.com/sex/safetysex/safety_01214.php)

จากกรอบแนวคิดข้างต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นนพอสรูปเป็นแผนภูมิได้ดังแสดงไว้ในภาพประกอบ 2

ภาพประกอบที่ 2 แผนภูมิตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศ

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ ที่ไม่เสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ ที่ไม่พึงประสงค์ต่อผู้รัก ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของระดับชั้นปี กับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ ที่ไม่พึงประสงค์ของผู้รัก ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำถามการวิจัย

1. พฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ไม่เสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ และเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ต่อผู้รักมีพฤติกรรมอะไรบ้าง
2. นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศ ที่ไม่เสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ และเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์แตกต่างกันอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ของคู่อรัก ของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใช้ระยะเวลาในการศึกษา 1 ปีการศึกษา ได้แก่ปีการศึกษา 2552 คือระหว่างเดือน พฤษภาคม 2552 ถึง เดือน กันยายน 2553

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงของนักศึกษาชายสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. ใช้ในการเป็นข้อมูลให้แก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้นำไป เป็นแนวทางในการวางแผน ป้องกัน แก้ไขปัญหาให้สอดคล้องกับสภาพสังคมความเป็นอยู่ของวัยรุ่น อันเกิดจากพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม อาจนำมาซึ่งโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และภาวะความเสี่ยงในการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ได้อย่างเหมาะสมต่อไป

แผนการถ่ายทอดเทคโนโลยี หรือผลการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมาย

นำเสนอโดยภาพรวมให้คณะกรรมการ และผู้บริหารระดับสูงของ สถาบันการพลศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 2 ตอนได้แก่

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศต่อคู่อรัก และพฤติกรรมทางเพศต่อหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่อรัก ได้แก่ พฤติทางเพศที่ป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ และพฤติกรรมทางเพศที่ป้องกันการตั้งครรภ์ โดยวิธีการคำถามัด

วิธีการดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการไว้ 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1. ขั้นรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Documentary)

1.1 ข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น

1.1.2 เอกสารที่เกี่ยวกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ

1.1.3 การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยง

1.1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์

1.1.6 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย

1.1.7 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุมกำเนิด

1.1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.8.1 งานวิจัยในประเทศ

1.1.8.1 งานวิจัยต่างประเทศ

1.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ในมิติของ พฤติกรรมทางเพศต่อคูรััก และพฤติกรรมทางเพศต่อหญิงอื่นที่ไม่ใช่คูรััก ได้แก่ พฤติกรรมทางเพศที่ป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ และพฤติกรรมทางเพศที่ป้องกันการตั้งครรภ์ โดยวิธีการคุมกำเนิด

ขั้นตอนที่ 2. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์ข้อมูลตามประเด็นที่กำหนด

ขั้นตอนที่ 3. ขั้นนำเสนอผลการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยง หมายถึง การประพฤติ ปฏิบัติ หรือการกระทำ ที่ทำให้ไม่เสี่ยง และไม่ เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อันเกิดจากพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ การไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ และการ ไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์

พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยง หมายถึง การประพฤติ ปฏิบัติ หรือการกระทำ ที่ทำให้เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ และเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชายตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ ในปีการศึกษา 2552 ของสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มี 4 วิทยาเขต ได้แก่ สถาบันการพลศึกษา

วิทยาเขตมหาสารคาม สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขต อุดรธานี สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตชัยภูมิ
สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตศรีสะเกษ

คู่รัก/แฟน หมายถึง ผู้หญิงที่นักศึกษาชายคบหาเป็นคนรัก จริงใจ ไว้วางใจ ผูกพันกัน มีความรู้สึก
ที่ดีต่อกัน ติดต่อกันไปมาหาสู่กันเป็นประจำ ตลอดจนมีเพศสัมพันธ์กัน

หญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก หมายถึง หญิงที่นักศึกษาชายรู้จัก พูดคุย ติดต่อกันไปมาหาสู่กันเพียงผิวเผิน
โดยมีจุดประสงค์เพียงแต่ต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศบางครั้ง บางคราวเท่านั้น ไม่มีความรู้สึกผูกพัน
ลึกซึ้ง ไม่ให้ความจริงจัง ไม่ไว้วางใจ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของระดับชั้นปีกับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงต่อคู่อริค ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้กำหนดตามขอบเขตเนื้อหาที่ศึกษา ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น
2. เอกสารเกี่ยวกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเชไอวี
6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
7. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย
9. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุมกำเนิด
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารเกี่ยวกับวัยรุ่น

1.1 ความหมายของวัยรุ่น

ความหมายของวัยรุ่น คำว่า “วัยรุ่น” ตรงกับคำว่า “Adolescence” ในภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรากศัพท์มาจากคำว่า “Adolescere” ในภาษาละติน ตามความหมายในรากศัพท์นั้น วัยรุ่นหมายถึง “ความเจริญวัย” (To Grow) หรือ “การเจริญที่เข้าสู่วุฒิภาวะ” (To Grow Maturity)

ในพจนานุกรมทางการศึกษาของกูด (ประสาธ อิศรปริดา. 2523 : 3 อ้างอิงจาก Good, C.V. 1956) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ว่า หมายถึง พัฒนาการขั้นหนึ่งของมนุษย์ซึ่งอยู่ระหว่างระยะพิวเบอร์ตี (Puberty) จนกระทั่งถึงขั้นมีวุฒิภาวะเป็นผู้ใหญ่ ระยะนี้เด็กทั้งชายและหญิงจะมีสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและความรู้สึกด้านจริยธรรมแตกต่างไปจากวัยเด็กและ

วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่อารมณ์ สังคมและความรู้สึกด้านจริยธรรมแตกต่างไปจากวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่สังคมยังไม่ยอมรับให้มีบทบาทและความรับผิดชอบเท่าเทียมกับผู้ใหญ่ ด้วยเหตุนี้จึงมักมีความรู้สึกไวต่อท่าทีการยอมรับของกลุ่มเพื่อนวัยเดียวกัน บางคนอาจจะประสบความสำเร็จอย่างมากในการปรับตัวเข้ากับผู้ใหญ่ แต่บางคนก็อาจผ่านพ้นวัยนี้ไปโดยมีความยุ่งยากเพียงเล็กน้อย

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2521 : 18-19) ได้สรุปความหมายของวัยรุ่นไว้ว่าคือวัยที่สิ้นสุดความเป็นเด็ก เป็นวัยที่เป็นสะพานไปหาผู้ใหญ่ ไม่มีเส้นชัดเจนที่แน่นอนว่าเริ่มเมื่อใดและสิ้นสุดวัยเมื่อใด แต่เรากำหนดเอาความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและรูปร่างเป็นสำคัญ และถ้าจะกำหนดลงไปว่าเริ่มเมื่อใด ก็ถือเอาตอนที่เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน และมีขนขึ้นในที่ลับ ส่วนเด็กชายถือเอาตอนที่เริ่มมีน้ำกาม

สุวชัย อินทรประเสริฐ (2539 : 51) ได้ให้ความหมายวัยรุ่นไว้ว่า เป็นวัยของช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจเป็นอย่างมาก จากวัยเด็กเติบโตไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ จากสภาพที่ต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ทางเศรษฐกิจไปสู่สภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง ทางร่างกายก็จะมีเจริญเติบโตของระบบอวัยวะสืบพันธุ์ในลักษณะพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์และตั้งครรภ์ได้

สุพัตรา สุภาพ (2544 : 40) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ว่า เป็นวัยที่เปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ เป็นวัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นวัยย่างเข้าสู่ความเป็นหนุ่มสาว

เซอร์ลอร์ด (ประสาธ อิศรปริดา. 2523 : 2 อ้างอิงจาก Hurlock. 1960 : 58) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ว่า เป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตไปสู่สภาวะจากความเป็นเด็กค่อย ๆ สู่ความเป็นผู้ใหญ่การที่เด็กบรรลุถึงขั้นสภาวะนี้ ไม่ใช่จะเจริญเติบโตแต่ร่างกายด้านเดียวเท่านั้น ทางจิตใจก็จะเจริญเติบโตเป็นเงาตามตัวไปด้วย นั่นคือจะต้องมีพัฒนาการทั้ง 4 ด้านไปพร้อม ๆ กัน ได้แก่ ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

โดยสรุปเราอาจให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น ร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา เป็นช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่

1.2 ธรรมชาติของวัยรุ่น

ประสาธ อิศรปริดา (2523 : 1) กล่าวไว้ว่า ได้มีผู้กล่าวถึงธรรมชาติของวัยรุ่นไว้อย่างน่าสนใจว่า เป็นวัยหนึ่งที่มีอยู่ในช่วงชีวิตของมนุษย์ทุกคน เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ เป็นระยะของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาบุคคลในวัยนี้จะประสบปัญหาในการปรับตัวเป็นอย่างมาก บางท่านถือว่าวัยรุ่นเป็นวัยวิกฤต (Critical Period) เพราะเป็นช่วงชีวิตที่เหมือนกำลังเดินเข้าสู่ทางโค้ง โอกาสที่จะพลิกคว่ำหรือประสบอุบัติเหตุมีมากกว่าในวัยอื่น

Kuhlen (ประสาธ อิศรปริดา. 2523 : 2 อ้างอิงจาก Kuhlen, R.G. 1962 : 54) ได้ให้ความเห็นที่น่าฟังว่า เมื่อท่านได้เข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่นแล้ว ขอท่านอย่าได้มีอุปาทานว่า วัยรุ่นจะต้องมีปัญหา วัยรุ่นจะต้องปรับตัวไม่ได้ หรือวัยรุ่นจะต้องเป็นเด็กไม่ดี ผู้ใหญ่ควรต้องยอมรับว่าเมื่อถึงระยะวัยรุ่น เขาอาจจะมีปัญหามากบ้างน้อยบ้าง แล้วแต่ความแตกต่างระหว่างบุคคล และความแตกต่างของพื้นฐานทางบ้านและสังคม ข้อสำคัญผู้ใหญ่ควรเข้าใจการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายนี้เป็นเพียงพัฒนาการตอนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ที่ทุกคนต้องผ่านเท่านั้น

Sorenson (ประสาธ อิศรปริดา. 2523 : 2 อ้างอิงจาก Sorenson, R., 1962 : 86) ได้กล่าวถึงวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นเป็นขั้นที่บุคคลจะก้าวขึ้นมาจากการเป็นเด็ก เป็นระยะของการพัฒนาทั้งภายนอกและภายใน มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความรู้สึกร่วมเกี่ยวกับความเป็นตน เป็นระยะที่เขาจะก้าวขึ้นมาจากการพึ่งผู้อื่นมาสู่การพึ่งตนเอง เป็นช่วงที่ต้องการอิสระภาพ มีความรับผิดชอบ มีความจริงจังกับงานและความรัก

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยวิกฤต (Critical Period) มีความขัดแย้งในตัวเอง เป็นวัยแห่งการปรับตัว เป็นวัยแห่งปัญหา เป็นระยะของการพัฒนาทั้งภายนอกและภายใน เขาจะประสบการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตทั้งทางร่างกาย สังคม อารมณ์ และสติปัญญา

1.3 การแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น

สำหรับการแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น ได้มีผู้ที่กำหนดช่วงอายุไว้ต่าง ๆ กันซึ่งช่วงอายุของวัยรุ่นไม่อาจกำหนดลงไปให้แน่นอนได้ว่าควรจะเริ่มเมื่อใดและสิ้นสุดเมื่อใด ดังมีผู้ที่ได้กล่าวไว้ต่าง ๆ ดังนี้

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2536 : 331) ได้แบ่งช่วงอายุวัยรุ่นเป็น 3 ระยะโดยใช้เกณฑ์ความเป็นเด็กเป็นผู้ใหญ่ตัดสิน คือ

1. ช่วงวัยแรกเริ่ม	ช่วงอายุประมาณ	12-15 ปี
2. ช่วงวัยรุ่นตอนกลาง	ช่วงอายุประมาณ	16-17 ปี
3. ช่วงวัยรุ่นตอนปลาย	ช่วงอายุประมาณ	18-25 ปี

สุชา จันทรเฒ (2541 : 47) ได้แบ่งช่วงอายุวัยรุ่นเป็น 3 ระยะเช่นกันคือ

1. วัยรุ่นตอนต้น	ช่วงอายุระหว่าง	13-15 ปี
2. วัยรุ่นตอนกลาง	ช่วงอายุระหว่าง	15-18 ปี
3. วัยรุ่นตอนปลาย	ช่วงอายุระหว่าง	18-21 ปี

สุพัตรา สุภาพ (2535 : 9) กล่าวถึงการแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นออกเป็น 3 ระยะคือ

1. วัยรุ่นตอนต้น อายุระหว่าง 10-12 ปี จะเริ่มตั้งแต่ระยะใกล้เด็กเนื้อนุ่มเนื้อสาวซึ่งมีการเจริญเติบโตของร่างกายอย่างรวดเร็วอันเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนา เป็นวัยเริ่มต้นของการแตกเนื้อนุ่มเนื้อสาว แต่วัยนี้จะไม่รับรู้ต่อการเปลี่ยนแปลงเท่าใดนักยังมีลักษณะหลายอย่างของวัยเด็ก เช่นยังอยู่ในกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกัน

2. วัยรุ่นตอนกลาง อายุระหว่าง 13-16 ปี เป็นระยะที่เริ่มสนใจเพศตรงข้าม ทำให้ความสนใจเพื่อนเพศเดียวกันเริ่มหันห่างไป เป็นช่วงคล้อยตามกลุ่มเพื่อน เขาจะเริ่มสำรวจเรื่องเพศมากขึ้นและทดสอบความสามารถทางเพศของตนมากกว่าจะมีความสนิทแน่นแฟ้นกับใคร

3. วัยรุ่นตอนปลาย อายุระหว่าง 17-21 ปี เป็นช่วงที่ใกล้สู่ความเป็นผู้ใหญ่ จะเริ่มหันมาสนใจในอนาคตตนเองมีการเลือกอาชีพผู้ครอง มีความสนิทกับเพศตรงข้าม

จากช่วงอายุของวัยรุ่นข้างต้นสามารถแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นได้ 3 ระยะคือ วัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนกลาง และวัยรุ่นตอนปลาย

1.4 พัฒนาการของวัยรุ่น

พัฒนาการของวัยรุ่น “พัฒนาการ” หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านโครงสร้างและแบบแผนของร่างกายทุก ๆ ส่วนการเปลี่ยนแปลงนี้จะพัฒนาไปเรื่อย ๆ จากระยะหนึ่งไปสู่อีกระยะหนึ่ง อันจะทำให้มีลักษณะและความสามารถใหม่ ๆ เกิดขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดความเจริญเติบโตตามลำดับ ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา (โสภา ขปิลมณัน. 2543 : 112)

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นช่วงระยะเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ อย่างมาก การศึกษาพัฒนาการของวัยรุ่น จะช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมต่าง ๆ ของวัยรุ่นได้ดีขึ้น ซึ่งโดยทั่วไปแล้วพัฒนาการที่สำคัญของวัยรุ่นแบ่งออกได้เป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. พัฒนาการด้านร่างกาย เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นเด็กวัยรุ่นจะเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายเป็นอย่างมาก ซึ่งสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายนั้น ประสาท อิสรปริดา (2521 : 70) ได้กล่าวว่าเกิดจากต่อมพิทูอิทารี (Pituitary gland) ที่อยู่ใต้สมองส่วนที่เรียกว่าไฮโปทาลามัส ได้สร้างฮอร์โมนสองชนิดเกี่ยวกับการพัฒนาร่างกายคือ ฮอร์โมนสำหรับการเจริญเติบโต (Growth Hormone) และฮอร์โมนสำหรับการกระตุ้นการทำงานของต่อมโกนาด (Gonads หรือ Sex Gland) คือ โกนาโดโทรปิกฮอร์โมน (Gonadotropic Hormone) ฮอร์โมนทั้งสองชนิดนี้มีส่วนผูกพันกับพัฒนาการของวัยรุ่นมากดังนี้

1.1 ฮอร์โมนสำหรับการเจริญเติบโต (Growth Hormone) จะไปกระตุ้นการเจริญเติบโตของร่างกาย ทำให้ร่างกายของวัยรุ่นมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วถ้าฮอร์โมนชนิดนี้ถูกผลิตออกมามากเกินไปร่างกายจะใหญ่ผิดปกติ ถ้าผลิตไม่เพียงพอจะทำให้ร่างกายเตี้ยแคระ

1.2 ฮอร์โมนกระตุ้นการทำงานของต่อมเพศ (Gonadotropic Hormone) ฮอร์โมนชนิดนี้จะเสริมสร้างลักษณะทางเพศเบื้องต้น (Primary Sex Characteristics) คือไปกระตุ้นการทำงานของต่อมเพศ (Sex Gland) นั่นคือกระตุ้นให้รังไข่ ผลิตไข่ หรือกระตุ้นให้อัณฑะผลิตอสุจิและยังทำให้ขนาดของอวัยวะเพศเจริญขึ้น นอกจากนี้ยังเสริมสร้างลักษณะเพศภายนอก (Secondary Sex Characteristics) คือการมีหนวดเคราของเพศชาย การขยายสะโพก หน้าอกของเพศหญิงหรือการเปลี่ยนแปลงเสียงของวัยรุ่นเป็นต้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย

จะเร็วหรือช้าแตกต่างกันไปตามลักษณะโครงสร้างของพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อมของวัยรุ่นแต่ละบุคคล

2. พัฒนาการทางด้านอารมณ์ โสกา ซปีลมันน์ (2543 : 113) ได้กล่าวว่าผลกระทบจากความแปรปรวนของอารมณ์นั้นทำให้วัยรุ่นพบปัญหาในการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น โดยทั่วไปวัยรุ่นมักได้รับการตำหนิตติเตียนจากผู้ใหญ่อยู่เสมอ การใช้อารมณ์ของผู้ใหญ่จะเป็นเครื่องกระตุ้นหรือตัดสินอารมณ์ของวัยรุ่นให้แปรปรวนง่ายขึ้น อารมณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวัยรุ่นที่สำคัญ ได้แก่ อารมณ์กลัว อารมณ์วิตกกังวล อารมณ์โกรธ อารมณ์รัก อารมณ์อิจฉาริษยา อารมณ์อยากรู้ อยากเห็น อารมณ์เศร้า ผิดหวัง และอารมณ์ดีใจ นอกจากนี้ ประสาท อิสรปริดา (2523 : 61) ได้กล่าวไว้ว่า สภาพอารมณ์ต่าง ๆ ซึ่งก่อให้เกิดทั้งความสุขและความทุกข์นั้น ไม่เพียงพอแต่จะทำให้เกิดอารมณ์หรือความเครียดเฉพาะผู้ที่มียารมณ์เท่านั้น แต่มันจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์และพฤติกรรมทางสังคมอีกด้วย

จอสมเชลิน (ประสาท อิสรปริดา, 2523 : 61 อ้างอิงจาก Osselyn, I. M. 2965 : 98) ได้กล่าวว่า โดยส่วนใหญ่วัยรุ่นทั่วไปมักหลีกเลี่ยงที่จะเต็มไปด้วยความรู้สึกอันสับสน จนเขาเองเกิดความรู้สึกว่า เขาเป็นผู้มีอาการป่วยทางจิตอารมณ์ที่มักจะเกิดขึ้นด้วยความรุนแรงและมีสภาพอารมณ์ที่มากกว่าปกตินั้นก็ ได้แก่ ความโกรธ ความอิจฉาริษยา ความกลัว หรือความสุข มีข้อสังเกตว่าในระยะวัยรุ่นนั้นสภาพจิตใจยังไม่เข้มแข็งมากนัก เขาจะอดทนต่อการถูกวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับตัวเขาเองไม่ค่อยได้ และเมื่อเขาเกิดอารมณ์ใด ๆ ขึ้นแล้ว ก็มักจะเก็บความรู้สึกไว้ไม่ได้ ต้องแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเสมอ

3. พัฒนาการทางด้านสังคม เด็กวัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับเพื่อนร่วมวัย รู้สึกผูกพันกับเพื่อนในกลุ่มมากขึ้น ในกลุ่มของเด็กวัยรุ่นไม่มีเฉพาะเพื่อนเพศเดียวกันเท่านั้น แต่จะมีเพื่อนต่างเพศเข้ามาสมทบด้วย เด็กที่สามารถเข้ากลุ่มได้และมีกลุ่มในระยะวัยเด็กตอนกลาง จะเข้ากับกลุ่มและมีชีวิตทางสังคมที่สนุกสนานได้ดีกว่าเด็กที่ไม่สู้มีพัฒนาการดังกล่าวในช่วงวัยที่ผ่านมา เด็กเริ่มลดความเอาใจใส่กับบุคคลต่างวัย ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็กกว่า ระยะนี้จะเริ่มต้นชีวิตกลุ่มที่แท้จริง (Gang Age) (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2536 : 337-338) จะมีการรวมกลุ่มกันในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้เขาได้เรียนรู้ทักษะในการเข้าสังคมและเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างจากกลุ่มเพื่อนของเขา บลอส์ (Blos) ฟรอยด์ (Freud) และคนอื่น ๆ ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนในวัยรุ่นไว้ว่า กลุ่มเพื่อนจะมีบทบาทในการที่จะช่วยให้เด็กมีมโนภาพเกี่ยวกับตน (Self - Concept) ได้ดีขึ้น รู้ปัญหาและเป้าหมายของตนเอง รู้สึกว่าตนมีค่า มีความหวังใหม่ในอนาคต ในระยะวัยรุ่นจะเป็นโอกาสสำคัญที่เขาจะปรับปรุงบุคลิกภาพที่บกพร่องในวัยเด็กให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ เป็นระยะที่จะพัฒนาสิ่งใหม่ ๆ และความสัมพันธ์ในทางที่ดีกับผู้อื่น (ประสาท อิสรปริดา, 2523 : 93)

วัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มมีปฏิสัมพันธ์ทางด้านสังคมมีการติดต่อกับบุคคลอื่นเพิ่มมากขึ้นกว่าวัยเด็ก ทำให้เกิดการเรียนรู้ในสังคมมากขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลรอบข้างเป็นสิ่งสำคัญ

และมีอิทธิพลมากในการพัฒนาบุคลิกภาพของวัยรุ่น ซึ่งอุดมศิลป์ ศรีแสงนามและสุวรรณ ววรรณ (2530 : 29-58) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางด้านสังคมของวัยรุ่นไว้ดังนี้คือ

3.1 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว วัยรุ่นมักชอบแยกตัวอยู่ตามลำพัง ต้องการเป็นอิสระจากครอบครัว มีความต้องการรวมกลุ่มกับเพื่อนมากขึ้นจึงทำให้ไม่มีใครที่จะรวมกลุ่มกับสมาชิกในครอบครัว ทั้งนี้เพราะความวิตกกังวลต่อการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย อารมณ์ และความคิด จึงทำให้มีผลกระทบต่อพัฒนาการทางสังคมด้วย

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนเพศเดียวกัน วัยรุ่นมักจะชอบอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เพศเดียวกันมีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาไว้คบหาสมาคมพูดคุยสังสรรค์กัน เพื่อน ๆ ในกลุ่มมีอิทธิพลต่อความประพฤติของเด็กมากไม่ว่าจะเป็นลักษณะคำพูด ิริยาท่าทางและการแต่งกาย จนพยายามเลียนแบบกัน จนเป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่มขึ้น

3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนต่างเพศ วัยรุ่นระยะต้น ๆ แม้จะเริ่มคบกับเพศตรงข้ามแต่ส่วนใหญ่ก็จะสมาคมกับเพื่อนเพศเดียวกัน แต่พอเข้าระยะวัยรุ่นตอนปลายความสนใจในเพศตรงข้ามจะค่อย ๆ มากขึ้น ทำให้วัยรุ่นคบเพื่อนเพศเดียวกันน้อยลงโดยจะเลือกคบเพื่อนสนิท ๆ เพียงไม่กี่คนเท่านั้นเมื่อเติบโตมาถึงขั้นนี้ วัยรุ่นจะมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นส่วนอิทธิพลของเพื่อนในกลุ่มเริ่มลดน้อยลง

4. พัฒนาการทางด้านสติปัญญา วัยรุ่นเป็นช่วงที่มีพัฒนาการทางด้านสติปัญญาอย่างเต็มที่ มีพัฒนาการถึงขีดสุด มีความคิดอย่างเป็นเหตุผลและเป็นนามธรรม มีความเข้าใจเร็ว ความจำที่แม่นยำ มีความคิดและจินตนาการสูง เป็นวัยแห่งการแสวงหาประสบการณ์และความอยากรู้อยากลองในทุกสิ่ง อยากมีกิจกรรม (ปราณี รามสูต. 2528 : 69) นอกจากวัยรุ่นจะมีความคิดแบบเหตุผลและเป็นนามธรรมแล้ว ยังสามารถคิดวิเคราะห์ จำแนกเปรียบเทียบทฤษฎี กฎเกณฑ์ หรืออาจคิดค้นแนวคิดใหม่ ๆ อีกทั้งยังมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Self Concept) พยายามรู้จักตัวเอง และขัดเกลาพฤติกรรมให้ดีขึ้นอยู่เสมอ เข้าใจสังคมดีขึ้น พยายามที่จะพึ่งตนเอง และเริ่มมีความคิดส่วนตัวที่เก็บไว้เป็นความในใจเฉพาะตน ไม่เปิดเผยให้ใครรู้ อย่างไรก็ตามแม้ในช่วงนี้จะมีระดับสติปัญญาที่พัฒนาเต็มที่ มองมีความจำดี การมีเหตุผลก็พัฒนามากขึ้น จะสนใจทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว อยากรู้อยากเห็น มีความคิดที่จะแก้ไขปัญหา คิดได้หลายแง่มุม แต่วัยรุ่นก็ยังเป็นวัยที่พึ่งผ่านพ้นจากวัยเด็ก แม้จะมีสติปัญญาดีแต่ยังขาดประสบการณ์ ขาดความรับผิดชอบ ขาดการไตร่ตรองที่ดี จึงทำให้พฤติกรรมบางอย่างของวัยรุ่นผิดพลาดไปได้ (โสภา สปีลมันน์. 2543 : 115)

Havighurst (โสภา สปีลมันน์. 2543 : 12 อ้างอิงจาก Havighurst. 1953 : 96) ได้กล่าวถึงภาระตามขั้นพัฒนาของวัยรุ่นไว้ดังนี้คือ

1. สามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีและเหมาะสมกับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันได้ ทั้งเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ

2. สามารถแสดงบทบาททางสังคมได้เหมาะสมกับเพศของตน
3. ยอมรับสภาพร่างกายของตนเองและสามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายได้อย่างดีตลอดจนระวังรักษาสุขภาพของตนเอง
4. สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้
5. มีความมั่นใจในการรับผิดชอบและใช้จ่ายเงินของตนเอง การเลือกและการเตรียมตัวเพื่ออาชีพการแต่งงานและครอบครัว
6. เตรียมที่จะเติบโตเป็นพลเมืองที่ดีและมีประสิทธิภาพของสังคมต้องการและรู้จักพัฒนาตนเองให้รับผิดชอบต่อตนเองและสังคม ตลอดจนมีความรู้ลึกความเข้าใจและตัดสินใจเลือกค่านิยมและมาตรฐานที่ตนควรยึดเป็นหลักในการดำเนินชีวิต

จากการศึกษาพัฒนาการของวัยรุ่นในด้านต่าง ๆ สรุปได้ว่า พัฒนาการหรือการเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่นแบ่งเป็น 4 ด้านคือ 1) พัฒนาการด้านร่างกาย 2) พัฒนาการอารมณ์ 3) พัฒนาการด้านสังคม 4) พัฒนาการด้านสติปัญญา พัฒนาการหรือการเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมเพื่อตอบสนองความต้องการนั้น ๆ

1.5 ความต้องการและลักษณะของวัยรุ่น

ความต้องการและลักษณะของวัยรุ่นความต้องการของมนุษย์โดยเฉพาะของวัยรุ่นมักจะขึ้นอยู่กับค่านิยมที่แต่ละคนยึดถือและส่วนใหญ่ก็มักจะยึดถือค่านิยมในกลุ่มที่ตนเข้าร่วมด้วย กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลมากต่อความต้องการของวัยรุ่น ดังนั้น ความต้องการของวัยรุ่นก็คือความต้องการของตนเองบวกกับความต้องการของสังคม ดังมีผู้กล่าวถึงความต้องการของวัยรุ่นได้ดังนี้

สุพัตรา สุภาพ (2536 : 17-18) ได้กล่าวถึงความต้องการของวัยรุ่นได้ดังนี้

1. ความต้องการความรัก ความต้องการด้านความรักของวัยรุ่นนั้นมีหลายแบบ เช่น จากพ่อแม่ พี่น้อง ครู เพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ ความต้องการความรักนี้อาจเป็นเพราะตัวเองคิดว่ามีคนไม่เข้าใจ และรักตัวเองน้อยลง ซึ่งเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ ที่ไม่ค่อยมั่นคง ไม่มั่นใจในค่าของตัวเอง คิดว่าคนอื่นมองไม่เห็นสิ่งเหล่านี้ จึงอยากให้เรารักและสนใจตัวเองมากขึ้น

2. ความต้องการ การอยากรู้และทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศ วัยรุ่นจะมีความสนใจเกี่ยวกับเรื่องเพศและเพื่อนต่างเพศ เป็นวัยที่ต้องการความรู้ ความเข้าใจทางเพศที่ถูกต้อง ถ้าถูกก็อดกันจะแสดงออกทางอ้อมโดยการปิดบังหรือโดยการหาความรู้อย่างไม่ถูกต้อง ไม่ถูกวิธี เช่น ได้พูดคุยในกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกัน ได้ยินได้ฟังคนอื่นพูด อ่านจากหนังสือเรื่องเพศ นอกจากนั้นอยากรู้อย่างรู้เรื่องเพศแล้วยังเป็นวัยที่สนใจเพื่อนต่างเพศ ถ้าหากถูกขัดขวางทักท้วงอาจจะทำให้จิตใจหดหู่ ขุ่นมัว และอาจขัดขวางไม่ยอมทำตามผู้ใหญ่ เพราะเป็นวัยรุ่นแบบหลงใหลใฝ่ฝัน หรือเป็นความรักแบบรุนแรงวิจิตรพิสดาร เป็นความรักแบบรุนแรงและไม่ค่อยมีเหตุผล

3. ความต้องการอิสรภาพ ความต้องการนี้จะรุนแรงมากในวัยนี้ เพราะเป็น

วัยที่อยู่ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ จึงอาจจะแสดงซึ่งความเป็นตัวของตัวเอง ต้องการตัดสินใจเอง วางแผน วางโครงการของชีวิต และอยากลงมือทำด้วยตนเอง ไม่ชอบให้ใครสอน บางทีทำอะไร โดยที่ผู้ใหญ่ไม่รู้ไม่เห็น

4. ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม วัยนี้เป็นวัยที่อยากให้สังคมยอมรับ หรืออยากที่ชื่อเสียงอยากเด่น เช่น เป็นนักกีฬาที่เก่ง ขวัญใจของเพื่อน อยากให้ผู้ใหญ่ยอมรับในความสามารถ อยากรับผิดชอบในกิจกรรมบางอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

5. ความต้องการรวมกลุ่ม เพื่อนมีความสำคัญมาก เป็นวัยที่อยากให้เพื่อนยอมรับ เพราะฉะนั้นจึงพยายามทำตามเพื่อน แม้บางครั้งจะขัดกับความรู้สึกส่วนตัวก็ตาม ทั้งนี้เพราะไม่ อยากขัดใจเพื่อน

6. ความต้องการประสบการณ์ใหม่ๆ ความต้องการนี้อาจจะรุนแรงมาก และหาความพอใจโดยทางใดทางหนึ่งให้จนได้ เช่น อยากแต่งกายตามสมัยนิยม อยากมีเพื่อนต่างประเทศ เป็นต้น

7. ความต้องการมีอนาคตและความสำเร็จ วัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มสนใจอาชีพต่าง ๆ อยากรับผิดชอบอยากพึ่งตนเอง มีจุดมุ่งหมายในอนาคต มีการวางแผนว่าอยากประกอบอาชีพ หรือเลือกเรียนต่อ เป็นต้น

8. ความต้องการแบบอย่างที่ดี แม้วัยรุ่นในปัจจุบันจะชอบความเป็นอิสระ แต่ก็ยังอยากได้คำแนะนำจากผู้ใหญ่ที่ดี อยากเลียนแบบผู้ใหญ่

9. ความต้องการสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งส่วนมากมักจะออกมาในรูปของกิจกรรม กีฬาหรือความบันเทิงต่าง ๆ

10. ความต้องการในด้านอุดมคติ วัยรุ่นอยู่ในวัยที่เรียนรู้ทางทฤษฎี และยังไม่เคยออกไปประสบกับสภาพความเป็นจริงจึงจะเลยมองข้ามความเป็นจริงไปบ้าง คือ เป็นพวกอุดมคตินิยม (Idealist) มากกว่ามุ่งไปในทางปฏิบัติได้จริง ซึ่งบางครั้งก็ตกเป็นเครื่องมือของผู้ที่มีอำนาจ มีอิทธิพล เพราะวัยรุ่นมักเป็นพวกที่มีอุดมคติแรงกล้า มีความกล้าเสี่ยง มีพลังผลักดันสูง เชื่อคนง่าย ซึ่งอาจจะถูกแสวงหาประโยชน์ได้

11. ความต้องการความปลอดภัยที่มั่นคง คืออยากได้หลักประกันว่าถ้าทำสิ่งใดที่ดีแล้ว จะไม่ถูกลงโทษหรือเป็นที่พอใจของผู้ใหญ่ เพราะในสายตาของผู้ใหญ่สิ่งที่วัยรุ่นคิดว่าดีแล้วอาจไม่ดีในทัศนะของผู้ใหญ่ก็ได้

นอกจากความต้องการของวัยรุ่นที่กล่าวมาแล้ว มานพ คณะโต (2541 : 108-110) ได้กล่าวถึงลักษณะวัฒนธรรมเฉพาะของวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. กลุ่มวัยรุ่นมีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง เป็นเอกลักษณ์ของวัยรุ่น มีโลกทัศน์ที่ไม่เหมือนผู้ใหญ่กับคนอื่น ๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมองวัยรุ่นจากจุดยืนของสังคม และของวัยรุ่นเอง เพื่อความเข้าใจที่ลุ่มลึก

- 2.วัยรุ่นทุกคนไม่เหมือนกัน มีความแตกต่างกันทั้งทางด้านความรู้และสถานภาพทางสังคม
 - 3.วัยรุ่นไม่ใช่ผู้ใหญ่ซึ่งความสามารถในการจดจำอดีตและทำนายอนาคตรวมทั้งทักษะต่าง ๆ ก็มีไม่เท่ากับผู้ใหญ่
 - 4.วัยรุ่นมีลักษณะเป็นนักคิดในเชิงวัตถุนิยม คิดในสิ่งที่เป็นปัจจุบันโดยไม่คำนึงถึงความเสี่ยงและสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
 5. การแสวงหาเอกลักษณ์ทางเพศเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่สำหรับวัยรุ่น เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เกิดความขัดแย้งในเรื่องปัญหาพฤติกรรมทางเพศ และแสวงหาเอกลักษณ์ทางเพศในขณะที่ร่างกายมีวุฒิภาวะประสบการณ์นี้จึงมีผลมาจากกลุ่มเพื่อนซึ่งมีส่วนส่งเสริมให้เกิดประสบการณ์ และค่านิยมทางเพศ วัยรุ่นบางคนเพิ่มจะมีความต้องการทางเพศในขณะที่หลายคนมีเพศสัมพันธ์แล้ว วัยรุ่นจำนวนหนึ่งอยากที่จะทดลองเรื่องเพศสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศ ในขณะที่วัยรุ่นอีกกลุ่มหนึ่งต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์โดยสรุปคือการบวกรวมการพัฒนาของวัยรุ่นที่เป็นแนวคิดเชิงปรัชญานั้นคือความต้องการที่จะทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศไม่ว่าอย่างใดก็ตามอย่างหนึ่ง
 - 6.วัยรุ่นส่วนมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงต้นและกลางของชีวิตวัยรุ่น มีความรู้สึกยินดีและชอบที่จะประพฤติดูอย่างกันโดยเฉพาะในกลุ่มเดียวกัน ดังกลุ่มเพื่อนกลุ่มเดียวกันจึงมีอิทธิพลสูงสุด
- จากการศึกษาเอกสารความต้องการของวัยรุ่นและวัฒนธรรมวัยรุ่น สรุปได้ว่าความต้องการของวัยรุ่นคือความต้องการทางร่างกายที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และเกิดจากสิ่งเร้าภายนอก ทำให้ความยากลำบากเห็น แสวงหาประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่จะตอบสนองความต้องการทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง ที่ไม่เหมือนผู้ใหญ่ เป็นเอกลักษณ์ของวัยรุ่น

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ

2.1 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis Theory)

Freud (ยศ สันตสมบัติ. 2541 : 109-111 ; อ้างอิงจาก Freud. 1905 : 54) ได้กล่าวไว้ว่าสัญชาตญาณของก่อดำรงชีวิตมนุษย์ประกอบด้วย 2 สัญชาตญาณคือ สัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ หรือสัญชาตญาณแห่งการอยู่รอด (Life Instinct) ได้แก่ ความต้องการอาหาร ความต้องการทางเพศ และอีกสัญชาตญาณคือ สัญชาตญาณแห่งความตาย (Death Instinct) ได้แก่ ความต้องการความก้าวร้าว หรือการทำอันตรายบุคคลอื่น สัญชาตญาณแห่งการสืบพันธุ์ จะปรากฏในการพัฒนาการของชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิด วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่จนถึงวัยชรา (วันทะนีย์ วาสิกะสิน. 2526 : 1-2) อีกทั้งฟรอยด์ (ยศ สันตสมบัติ. 2541 : 36 ; อ้างอิงจาก Freud. 1905 : 54) ได้กล่าวถึง

สัญชาตญาณทางเพศไว้ว่า สัญชาตญาณทางเพศเป็นสิ่งที่มียูในเด็กทารก แต่สัญชาตญาณนี้เริ่มพัฒนาขึ้นเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น โดยมีความสัมพันธ์กับกระบวนการเข้าสู่ภาวะ และแสดงออกมาให้เห็นในความรู้สึกรหว่างหาอาหาร และแรงดึงดูดต่อเพศตรงข้าม

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2536 : 32-33) ได้อภิปราย การพัฒนาแรงผลักดันทางเพศ ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) แบ่งออกเป็นหลายระยะได้ดังนี้

1. ระยะปาก (Oral Stage) เป็นระยะตั้งแต่แรกเกิดจนอายุประมาณปีครึ่ง ทารกในวัยนี้จะเริ่มใช้ปากเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความสุข เด็กวัยนี้ชอบดูดปาก หยิบของใส่ปาก และกัด เป็นต้น พฤติกรรมเหล่านี้ฟรอยด์เชื่อว่าเป็นการให้ความสุขแก่เด็กไปด้วย

2. ระยะทวารหนัก (Anal Stage) อายุตั้งแต่ปีครึ่งถึงสามปี เด็กวัยนี้เริ่มให้ความสนใจเกี่ยวกับการขับถ่ายอุจจาระมาก และฟรอยด์เชื่อว่า การขับถ่ายอุจจาระ ตัวอุจจาระ รวมทั้งการกลืนอุจจาระเป็นสิ่งที่เด็กในวัยนี้ถือว่าเป็นความสุขของตน ถ้าหากไม่ได้รับการตอบสนองที่เหมาะสม จะทำให้เด็กรู้สึกผิดหวังและเป็นทุกข์ด้วย

3. ระยะที่อวัยวะเพศปฐมภูมิ (Phallic Stage) อายุตั้งแต่ 3-6 ปี เป็นระยะที่เริ่มเรียนรู้ลักษณะทางเพศ มีความสุขกับการได้จับต้องอวัยวะเพศตนเอง โดยเฉพาะเด็กผู้ชายจะเกิดความรู้สึกต้องการเป็นเจ้าของแม่แข่งกับพ่อ เด็กผู้หญิงจะเกิดความรู้สึกต้องการเป็นเจ้าของพ่อแข่งกับแม่ เด็กในขั้นนี้จะเริ่มมีความสนใจอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศมากขึ้น เลียนแบบบทบาททางเพศจากพ่อหรือแม่ หากพ่อ แม่ปฏิบัติตามบทบาทที่เหมาะสมเป็นต้นแบบที่ดี เด็กก็จะเลียนแบบและพัฒนาบทบาททางเพศของตนได้อย่างดี แต่ถ้าเกิดการยึดติด (Fixation) ในขั้นนี้ เมื่อโตขึ้นอาจมีพฤติกรรมต่างๆ เช่น รักร่วมเพศ (Homosexuality) กามตายด้าน (Impotence) เย็นชาทางเพศ (Frigidity) เป็นต้น

4. ระยะแสวงหาความสุขจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว (Latency Stage) อายุตั้งแต่ 6-11 ขวบเป็นระยะที่เริ่มพัฒนาการส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเป็นไปอย่างเชื่องช้าเมื่อเทียบกับช่วงเวลาที่ผ่านมา ระยะนี้เริ่มพัฒนาชีวิตสังคมนอกครอบครัว ดังนั้นจึงแสวงหาความพึงพอใจจากการติดต่อกับเพื่อนรอบตัวและเพื่อนร่วมวัย เพื่อนสนิทเป็นคนเพศเดียวกันมากกว่าคนต่างเพศ การมุ่งเน้นการเรียนรู้และการแสดงออกที่เหมาะสมทางเพศของตน เป็นระยะที่เด็กชอบเล่นเฉพาะกับเพื่อนเพศเดียวกัน

5. ระยะหาความสุขจากแรงกระตุ้นของทอติภูมิทางเพศ (Genital Stage) อายุตั้งแต่ 12-20 ปี ข้างเข้าวัยรุ่นและเริ่มเป็นวัยรุ่น ระยะนี้เป็นช่วงที่เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงหันมาให้ความสนใจกับเพศตรงข้าม เป็นระยะที่มีความสัมพันธ์ระหว่างเพศอย่างแท้จริง

2.2 ทฤษฎีจิตสังคม (Psychosocial Theory) อิริคสัน (Erickson) เป็นผู้นำในด้านทฤษฎีจิตสังคม ซึ่งอิริคสันได้เสนอขั้นต่าง ๆ ของการพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตนไว้เป็นขั้นตอนชีวิต และเรียกแผนภูมินี้ว่า Epigenetic Principle ถือเป็นแบบแผนความสัมพันธ์ทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อการแสดงออกทางสังคมในแต่ละขั้น โดยมีความเชื่อว่าชีวิตจะต้องผ่านขั้นตอนความขัดแย้งและการ

แก้ไข อิริคสันเรียกความขัดแย้งว่า Psychosocial Conflict และการได้มีการปะทะสังสรรค์กับสังคมและบุคคล จะเป็นการพัฒนาให้คนในแต่ละวัยผ่านความขัดแย้งไปได้ก่อนที่จะก้าวไปอีกขั้นหนึ่ง แต่ละขั้นตอนบอกระยะอายุ ระยะอายุนี้นี้เป็นการแบ่งอย่างคร่าว ๆ เพราะแตกต่างกันไปในรายบุคคล และแตกต่างกันไปตามอิทธิพลของสังคมวัฒนธรรม อิริคสันเน้นว่าลักษณะสัมพันธ์ภาพที่บุคคลมีกับกลุ่มบุคคลต่าง ๆ เช่น (พ่อ แม่ เพื่อน สามี ภรรยา) และข้อขัดแย้งทางสังคมจิตวิทยา ที่เกิดจากความสัมพันธ์นั้น ๆ เป็นจุดกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมและพัฒนาบุคลิกภาพในรูปแบบต่าง ๆ ตามลำดับวัย ตั้งแต่เกิดจนถึงวัยสูงอายุมี ทฤษฎีนี้ได้แบ่งมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิดจนเข้าสู่วัยสูงอายุ เป็น 8 ขั้นตอน ที่ขั้นตอนแรกเป็นระยะวัยทารกและวัยเด็ก ขั้นตอนที่ทำเป็นระยะวัยรุ่น สามขั้นตอนสุดท้ายเป็นช่วงวัยผู้ใหญ่ (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2536 : 36-43)

ขั้นที่ 1 ความไว้วางใจกับความสงสัยในใจผู้อื่น (Trust Versus Mistrust)
ระยะวัยทารกแรกเกิดจนถึง 18 เดือน ความไว้วางใจผู้อื่นเกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางกายและทางจิตใจ เช่น ได้รับการดูแล คัด สัมผัส อุ้มชู ความรู้สึกนี้ก่อให้เกิดความไว้วางใจผู้อื่น

ขั้นที่ 2 ความเป็นตัวของตัวเองกับความละอายใจและไม่แน่ใจ (Autonomy Versus Shame and Doubt) ช่วงอายุระหว่าง 18 เดือน – 3 ปี ทารกเริ่มรู้จักหัดควบคุมตนเองในการให้กล้ามเนื้อและประสาทสัมผัส มีความกระหายใคร่รู้จักสิ่งแวดล้อมรอบตัว ทารกที่ผู้เลี้ยงดูปล่อยให้เขาได้ทำอะไรดังใจปรารถนา โดยไม่เกินไปเลยเกินไป จะพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง แต่ถ้าทารกถูกควบคุมมากเกินไปก็จะเกิดความรู้สึกละอายใจและไม่แน่ใจตนเอง

ขั้นที่ 3 ความคิดริเริ่มกับความรู้สึกผิด (Initiative Versus Guilt) เป็นระยะวัยเด็กตอนต้น ชีวิตประจำวันของเด็กเป็นไปอย่างมีความหมายและตัดสินใจเด็ดเดี่ยวมั่นคงกว่าเดิม เด็กอยากเรียนรู้สิ่งที่อยู่รอบตัว รู้จักใช้ความคิดฝัน และมีความคิดสร้างสรรค์ เด็กที่ถูกสกัดกั้นความคิดฝัน หรืออยู่ในกฎระเบียบมากเกินไป จะเกิดความรู้สึกผิดและกลัวการถูกลงโทษ

ขั้นที่ 4 ระยะเอาการเอางานแข่งกับปมด้อย (Industry Versus Inferior) ระยะนี้เป็นระยะวัยเด็กตอนปลาย เด็กเข้าโรงเรียนและเริ่มรู้จักเรียนอย่างจริงจัง รู้จักเคารพระเบียบวินัย ครูและพ่อแม่ควรช่วยเหลือแนะนำ ตั้งความคาดหวังกับเด็กพอสมควร ถ้าคาดหวังในตัวเด็กเกินความสามารถเฉพาะตัวของเด็ก จะทำให้เด็กรู้สึกว่าตนด้อยไร้ความสามารถ

ขั้นที่ 5 การพบอัตลักษณ์แห่งตนเองแข่งกับการไม่เข้าใจตนเอง (Identity Versus Identity Diffusion) ระยะนี้เป็นระยะวัยรุ่น เป็นช่วงที่ความขัดแย้งมีลักษณะวิกฤตยิ่งกว่าช่วงอื่น เพราะเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ ถ้าหากไม่สามารถแก้ไขภาวะวิกฤตให้ลุล่วงด้วยดีพอสมควร เด็กวัยรุ่นผู้นั้นก็จะกลายเป็นเด็กที่มีอัตลักษณ์อันสับสนและกลายเป็นผู้ใหญ่ที่มีบุคลิกภาพสับสนไม่มั่นคง

ขั้นที่ 6 ความสนิทสนมหา ความร่วมใจ แข็งกับความเปล่าเปลี่ยว (Intimacy Versus Isolation) ช่วงนี้เป็นวัยผู้ใหญ่ตอนต้น เมื่อพ้นวัยรุ่นมาแล้วบุคคลรู้จักอัตลักษณ์ของตนและพร้อมผสมผสานอัตลักษณ์ของตนกับบุคคลอื่น แสวงหาคู่ครอง อิริคสัน กล่าวว่า ผู้ใหญ่ซึ่งไม่สามารถสร้างความรู้สึกสนิทสนมจริงจกกับผู้อื่นได้จะมีความรู้สึกอ้างว้างเดียวดาย

ขั้นที่ 7 การบำรุงส่งเสริมผู้อื่นแย้งกับการพะวงเฉพาะตน (Generativity Versus Selfabsorption) ช่วงนี้เป็นระยะวัยกลางคน พะวงเฉพาะตนจะเป็นผู้ที่เห็นแก่ตน เป็นบุคคลที่แสวงแต่อำนาจไม่หยุดยั้งทั้งหน้าที่การงาน และทรัพย์สินเงินทอง

ขั้นที่ 8 ความมั่นคงทางใจแย้งกับความสิ้นหวัง (Integrity Versus Despair) ระยะนี้เป็นวัยสูงอายุ บางคนนึกถึงอดีตอาจรู้สึกอาลัยอาวรณ์ หรือยอมรับอดีตไม่ได้ จะเกิดความรู้สึกสิ้นหวัง

ในแต่ละขั้นของการพัฒนาหากไม่ได้รับการพัฒนาที่เหมาะสมจะทำให้เกิดความสับสนในบทบาทของตนเอง ซึ่งในที่นี้จะเน้นในขั้นที่ 5 คือขั้นพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตนแย้งกับการไม่เข้าใจตนเอง (Identity Versus Identity Diffusion) อิริคสันอธิบายว่า ระยะนี้เด็กกำลัง “ละทิ้งภาพของตนเองอย่างเป็นเด็ก” เพื่อเข้าถึง “ภาพของตนเองอย่างเป็นผู้ใหญ่” สภาพเช่นนี้ก่อให้เกิดความขัดแย้งด้านสัมพันธภาพกับผู้ใหญ่ กับเพื่อนร่วมวัย กับเพื่อนต่างเพศ กับสังคม และเกิดความสับสนทางใจอย่างรุนแรง สภาพจิตใจเป็นไปเพื่อการแสวงหาอัตลักษณ์แห่งตนเองเพื่อรู้จักตนเองในแง่มุมต่าง ๆ เช่น ความชอบ ความสนใจ อาชีพ เพื่อนต่างเพศที่ตนปรารถนาจะคบหรือที่จะเลือกเป็นคู่ชีวิต ขณะเดียวกันเด็กวัยรุ่นก็ต้องผสมผสานลักษณะเฉพาะตนในแง่มุมต่าง ๆ ให้เข้ากับความเป็นจริงของครอบครัว วัฒนธรรม ค่านิยมของสังคม ของกลุ่มเพื่อนร่วมวัย

2.3 ทฤษฎีระบบทางเพศ (The Sexual System)

อับรามสัน (Orachorn, 2001 : 17-19 ; อ้างอิงจาก Abramoson, 1983) เป็นผู้ริเริ่มทฤษฎีระบบทางเพศซึ่งเป็นพื้นฐานของบูรณาการโครงสร้างในความเข้าใจในพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ ทฤษฎีนี้มีสมมติฐานว่าการแสดงออกทางเพศถูกควบคุมด้วยกลไกเชิงสมมติฐานเรียกว่า โครงสร้างการรู้คิด (Cognitive Structure) ซึ่งเปรียบเสมือนแหล่งเก็บความรู้สึก ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล โครงสร้างการรู้คิดนี้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางเพศทั้งหมด ซึ่งพัฒนามาจากตัวป้อน (Input) 4 ขั้นดังนี้

1. วุฒิภาวะ (Maturation) เป็นกระบวนการเจริญเติบโตของร่างกาย สติปัญญา และบุคลิกภาพ เป็นระยะของการพัฒนาจากความเป็นเด็กสู่ความเป็นผู้ใหญ่

2. บรรทัดฐานทางสังคม (Social Norms) เป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในการเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ซึ่งวัยรุ่นจะเรียนรู้ที่จะยอมรับบรรทัดฐานทางสังคมจากกลุ่มเพื่อน (Peer) กลุ่มทางสังคม (Social Group) และจากสื่อมวลชน (Media) อิทธิพลจากบรรทัดฐานทางสังคมจะเป็นตัวกำหนดโครงสร้างการรับรู้ของวัยรุ่น

3. มาตรฐานของพ่อแม่ (Parental Standards) การปฏิบัติของพ่อแม่เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อบทบาทในพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น วัยรุ่นจะเรียนรู้เรื่องเพศและค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศจากวิธีที่พ่อแม่อบรมเลี้ยงดูให้กับตัวเอง ตัวอย่างเช่น เด็กวัยรุ่นที่มีการอบรมเลี้ยงดูโดยที่พ่อแม่ไม่มีการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ จะทำให้เด็กแทบจะไม่มีรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศ หรือแทบจะไม่มีการพูดถึงเรื่องเพศ

4. ประสบการณ์ทางเพศในอดีต (Previous Sexual Experience) ประสบการณ์ทางเพศในอดีตของวัยรุ่นเป็นสิ่งที่หลงเหลืออยู่ในโครงสร้างการรู้จัก ก่อตัวเป็นรูปแบบแห่งความประพฤติ (Code of Conduct) ซึ่งจะกำหนดว่าจะรับรู้และจดจำเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนทางเพศ เช่น เด็กผู้หญิงจะได้รับการเรียนรู้ในเรื่องเพศว่า เป็นเรื่องที่น่ารังเกียจต้องถูกกลบโหมกก็จะจดจำและยึดเป็นแนวทางและจะแสดงออกในชีวิตประจำวัน ทางทัศนคติ (Attitude) ความเชื่อ (Belief) และความคาดหวัง (Experience) และความต้องการเกี่ยวกับเรื่องเพศ (Sex Needs)

นอกจากนั้นอับราฮัมยังได้กล่าวถึงโครงสร้างของการรู้จักเพิ่มอีกว่า พฤติกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นนั้นยังอาจเป็นเพราะอิทธิพลจากสิ่งกระตุ้นทางเพศ (Sexual Stimulus Cues) ซึ่งสามารถแยกได้เป็น 4 กลุ่มดังนี้

1. อิทธิพลจากฮอร์โมน (Endocrinological Stimuli)
2. สิ่งเร้าที่มีเงื่อนไขและไม่มีเงื่อนไข (Conditioned and Unconditioned Stimuli) ทำให้เกิดการตื่นตัวทางเพศเช่น การดูภาพยนตร์เกี่ยวกับเรื่องเพศ การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์

3. อิทธิพลจากร่างกาย (Physiological Stimuli) ทางสังคม เช่น การดื่มสุรา การใช้ยาเสพติด ตลอดจนทั้งสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย (ศรีเรือน แก้ววังวล. 2540 : 37-38)

จากการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ทฤษฎีจิตสังคม และทฤษฎีระบบทางเพศ ในแต่ละทฤษฎีต่างเน้นให้ความสำคัญของการพัฒนาการที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เกิดจากฮอร์โมนในร่างกาย ตลอดจนอิทธิพลสิ่งแวดล้อม

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยง

3.1 ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยง

พฤติกรรมเสี่ยง หมายถึง พฤติกรรมที่ทำแล้วเสี่ยงต่อการเสียชีวิต พิการทุพพลภาพ เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยทั้งทางตรงและทางอ้อม (Mortality , Morbidity) คือมีผลต่ออัตราการตายและอัตราป่วย (จันทน์ทิศา พุกษานานนท์, 2538) การเกิดพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่นเนื่องจากขาดประสบการณ์ชีวิต การพัฒนาทางความคิด และสติปัญญายังไม่ดีพอที่จะเข้าใจถึงผลเสีย ที่จะตามมาทั้งในระยะสั้น และระยะยาวจากพฤติกรรมนั้น ส่วน คำว่า สุขภาพ นั้นองค์การอนามัยโลก

(1998) ได้นิยามไว้ว่า คือ สุขภาวะทั้งทางกาย ทางจิต ทางสังคม ทางจิตวิญญาณ ไม่ใช่เพียงปราศจากโรคเท่านั้น (จันทร์ทิศา พฤษยานานนท์, 2537 ; จารุวรรณ นิพาพานนท์, 2543) ในขณะที่สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2547:43) กล่าวถึง นักเรียนกลุ่มเสี่ยงว่าเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปกติ เช่น เก็บตัว แสดงออกเกินขอบเขต การปรับตัวทางเพศไม่เหมาะสม ทดลองสิ่งเสพติด ผลการเรียนรู้เปลี่ยนแปลงไปในทางลบ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปพฤติกรรมเสี่ยงในที่นี้หมายถึง พฤติกรรมที่กระทำแล้วเกิดผลเสียต่อสุขภาพ ทางกาย ทางจิตใจ และทางสังคม รวมถึงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากปกติด้วย

3.2 ประเภทของพฤติกรรมเสี่ยง

พฤติกรรมเสี่ยงอาจพิจารณาแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

1. พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพโดยตรง (Direct Risk Behavior) การสูบบุหรี่ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รวมถึงพฤติกรรมทางเพศ เช่น การมีเพศสัมพันธ์เร็วในวัยรุ่นตอนต้น การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย

2. พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพโดยอ้อม (Indirect Risk Behavior) เช่น การใช้ยาลดความอ้วน การขับขี้อึกรยานยนต์โดยไม่สวมหมวกนิรภัย พฤติกรรมรับประทานอาหารและออกกำลังกาย (ปริดา จิรกุลพัฒนา, 2536)

สุทธิพร ศรศรี (2541) แบ่งพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพเป็น 7 ด้าน ได้แก่ ด้านการรับประทาน อาหาร การออกกำลังกาย การบาดเจ็บของร่างกาย การสูบบุหรี่ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การใช้ยาเสพติด และการมีเพศสัมพันธ์

จริยา วัฒนโสภณ และคณะ (2541) แบ่งปัญหาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น จำแนกตามลักษณะปัญหาเป็น 8 กลุ่ม ได้แก่ พฤติกรรมการคิด พฤติกรรมการใช้สมาธิ พฤติกรรมเกร พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมเก็บตัว อาการทางกายโดยมีสาเหตุมาจากจิตใจ พฤติกรรมกังวลและซึมเศร้า และปัญหาทางสังคม

ธนิณี เขียวอยู่ (2546) แบ่งพฤติกรรมเสี่ยงออกเป็น 9 ด้าน ได้แก่ การเกิดอุบัติเหตุ การทะเลาะวิวาท การฆ่าตัวตาย การบริโภคอาหาร การออกกำลังกาย การสูบบุหรี่ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การใช้ยาเสพติด และการมีเพศสัมพันธ์

นวลอนงค์ บุญจรรฐศิลป์ (2546) แบ่งพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพเป็น 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความปลอดภัย ด้านการสูบบุหรี่ และการใช้สารเสพติดด้านการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ด้านการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการรับประทานอาหาร และด้านการออกกำลังกาย

สาวตรี อัยณรงค์ และคณะ (2547) แบ่งพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพเป็น 8 ประเภท ได้แก่ พฤติกรรมที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บไม่ตั้งใจ พฤติกรรมที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บอย่างจงใจ ความรู้ สึกซึมเศร้าและการพยายามฆ่าตัวตาย การใช้นิโคตินและแอลกอฮอล์ พฤติกรรมทางเพศซึ่งทำให้เกิดการตั้งครรภ์อย่างไม่ตั้งใจ และการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ความคิดเห็นต่อน้ำหนักตัวและวิธีการ

ควบคุมน้ำหนัก พฤติกรรมการบริโภค การออกกำลังกายและการดูแลสุขภาพ กิจกรรมที่นักเรียนทำ เพื่อส่งเสริมสุขภาพและยามว่าง และพฤติกรรมการใช้สารเสพติด

องค์การยูนิเซฟ (UNICEF, 2007: 26) กำหนดตัวชี้วัดพฤติกรรมและความเสี่ยงของเด็กและวัยรุ่นออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่

1. พฤติกรรมสุขภาพ (Health behaviors) ได้แก่ การรับประทานอาหาร การออกกำลังกาย และภาวะอ้วน

2. พฤติกรรมเสี่ยง (Risk behaviors) ได้แก่ การสูบบุหรี่ การดื่มสุรา การเสพยาเสพติด การมีเพศสัมพันธ์ การใช้ถุงยางอนามัย และการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น

3. ประสบการณ์ความรุนแรง (Experience of violence) ได้แก่ การชกต่อยทำร้ายร่างกายกัน และการรังแกเพื่อนนอกจากนั้น จากการรวบรวมผลงานวิจัยต่างประเทศจำนวนหนึ่ง ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กและวัยรุ่นสามารถจัดกลุ่มพฤติกรรมเสี่ยงได้ ดังนี้ พฤติกรรมด้านสิ่งเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านความก้าวร้าวรุนแรง ด้านการเรียน ด้านพฤติกรรมจริยธรรม ด้านความปลอดภัยและด้านสุขภาพ (Children s Defenes Fund) 1996 ; Lerner & Galambos, 1998 ; Takakura et al., 2001)

นวนอนงค์ บุญจรรยาศิลป์ (2546 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก 4 ภาคของประเทศไทย และกรุงเทพมหานคร จำนวน 2,040 คน พบว่า มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ความปลอดภัย การสูบบุหรี่และการใช้สารเสพติด การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การมีเพศสัมพันธ์ การรับประทานอาหาร และการออกกำลังกาย โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 60.8 ทั้งนี้ นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการสูบบุหรี่สูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.9 ในขณะที่ อภิรัฐ จันทรเทพ (2546 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาพฤติกรรมที่มีปัญหาของนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดขอนแก่นพบว่า นักเรียนวัยรุ่นมีพฤติกรรมที่มีปัญหา โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย โดยมีพฤติกรรมที่แสดงออกมากที่สุดคือ การเลียดลองกันเมื่อมีงานบุญเทศกาลต่าง ๆ รองลงมาคือ พุดจาไม่สุภาพ และน้อยที่สุดคือ เพื่อน ๆ ให้ลองให้สารเสพติดและขายบริการทางเพศ

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) รายงานสุขภาพคนไทยปี 2546 ว่าประชากรที่มีอายุระหว่าง 10 – 24 ปี มีพฤติกรรมเสี่ยงได้แก่ ไม่คาดเข็มขัดนิรภัย ร้อยละ 30.6 ไม่สวมหมวกนิรภัย ร้อยละ 55.6 พกพาอาวุธ ร้อยละ 18 เคยฆ่าตัวตาย ร้อยละ 19 สูบบุหรี่ ร้อยละ 4.4 ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ร้อยละ 33 เคยเสพยาบ้า ร้อยละ 37.3 และมีเพศสัมพันธ์แล้วร้อยละ 27.2 (ผู้จัดการออนไลน์ 19 พฤศจิกายน, 2548)

เอแบคโพล ร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ทำการสำรวจพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนและนักศึกษาจาก 25 จังหวัดทั่วประเทศ จำนวน 4,645 คน ระหว่างวันที่ 7 เมษายน ถึง 17 พฤษภาคม 2547 พบว่า เยาวชนเหล่านี้ประสบปัญหา อันดับ 1

คือ คัมเครื่องคัมแอลกอฮอล์ ร้อยละ 32.7 รองลงมาได้แก่ ทะเลาะวิวาท ร้อยละ 31.5 ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ร้อยละ 28.8 เทียวสถานบันเทิง ร้อยละ 26.9 มีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 23.8 เล่นการพนัน ร้อยละ 15.7 สูบบุหรี่ ร้อยละ 11.7 คิดฆ่าตัวตาย ร้อยละ 8.4 และเสพยาเสพติด ร้อยละ 1.7 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า เยาวชนมีความกังวลใจในเรื่องการเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ เรื่องค่าใช้จ่าย และเรื่องอนาคตชีวิตของตนเอง คิดเป็นร้อยละ 39.3 32.9 และ 26.9 ตามลำดับ (ผู้จัดการออนไลน์ 24 มกราคม, 2548)

สำนักงานวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดลร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) (2549) ได้รายงานถึงสุขภาพคนไทยในปี 2549 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเด็กและวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. เด็กวัยเรียนอายุระหว่าง 6 – 14 ปีทั้งประเทศ บริโภคอาหารฟาสต์ฟู้ดทุกวัน ร้อยละ 4.7
2. เด็กวัยรุ่นอายุระหว่าง 11-14 ปี ปี มีการออกกำลังกายเพียงร้อยละ 17
3. เด็กและวัยรุ่นไทยที่มีอายุ 6-18 ปี ร้อยละ 5.1 มีปัญหาเกี่ยวกับอาการวิตกกังวล ซึ่งเศร้า คิดฆ่าตัวตาย พฤติกรรมเด็กกว่าวัย เกร่ ผิดกฎระเบียบ อยู่ไม่สุข หุนหันพลันแล่น ปัญหาสังคม พฤติกรรมก้าวร้าว และปัญหาทางเพศ โดยพบว่าวัยรุ่นหญิงมีปัญหามากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า ร้อยละ 6.2 ของเด็กนักเรียนและนักศึกษาเกี่ยวข้องกับยาเสพติดประเภทต่าง ๆ
4. เด็กวัยรุ่นระหว่าง 11 – 20 ปี เป็นกลุ่มที่ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจราจรสูงกว่ากลุ่มอายุอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 27.2
5. กิจกรรมที่ทำในเวลาว่างของเด็กและเยาวชนอายุระหว่าง 6-24 ปี เรียงลำดับจากมาก ที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ ดูทีวี / วิดีโอ ฟังวิทยุ สังสรรค์กับเพื่อน อ่านหนังสือ เล่นกีฬา / ออกกำลังกาย เล่นคอมพิวเตอร์ / วิดีโอเกมส์ คิดเป็นร้อยละ 87.0 , 31.4 , 27.1 , 25.3 , 22.6 และ 6.8 ตามลำดับ ทั้งนี้พบว่าเด็กไทยดูโทรทัศน์ในวันปกติเฉลี่ย 4 ชั่วโมงและ 5.51 ชั่วโมงในวันหยุด
6. ในแต่ละจังหวัดมีสถานเริงรมย์มากกว่าสถานนันทนาการสร้างเสริมการเรียนรู้ถึง 10 เท่าตัว กล่าวคือ ในแต่ละจังหวัดมีสถานเริงรมย์เฉลี่ยมากกว่า 200 แห่ง ในขณะที่มีสนามกีฬา สวนสาธารณะเพียงจังหวัดละ 20 แห่ง

นอกจากงานวิจัยที่ทำการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น โดยใช้วัยรุ่นเป็นกลุ่ม ตัวอย่างแล้ว ยังมีงานวิจัยที่ทำการศึกษาความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่นด้วย ดังที่สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ร่วมกับสวนดุสิตโพล (2550) สำรวจความคิดเห็นของนักเรียน นักศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษา ครูอาจารย์ และผู้ปกครอง จากทั่วประเทศโดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากจังหวัดต่าง ๆ ที่เป็นตัวแทนของภูมิภาค จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 2,788 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า 5 พฤติกรรมของเยาวชนที่สังคมพึงตระหนักได้แก่ อันดับ 1 ลินค้าฟุ่มเฟือย ยึดติดกับวัตถุนิยม อันดับ 2 การแต่งตัวโป้เปลือย ไม่ถูกกาลเทศะ ตามแฟชั่นต่างชาติ

อันดับ 3 การมั่วสุมอบายมุข เช่น สูบบุหรี่ ดื่มเหล้า ดินยา เที่ยวกลางคืน ดัดเกม อันดับ 4 มีอิสระทางความคิด กล้าคิด กล้าแสดงออกมากจนเกินงาม และอันดับ 5 ก้าวร้าว ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่มีความกตัญญู และขาดสัมมาคารวะ

จากผลการวิจัยพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียน นักศึกษาวัยรุ่นไทยมีดังต่อไปนี้

1. ความปลอดภัย ได้แก่ ไม่คาดเข็มขัดนิรภัย ไม่สวมหมวกนิรภัย อุบัติเหตุจราจร
2. สิ่งเสพติด ได้แก่ เสพยาเสพติด สูบบุหรี่ ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์
3. เพศสัมพันธ์ ได้แก่ มีเพศสัมพันธ์ ขาดบริการทางเพศ
4. การรับประทานอาหารและการออกกำลังกาย
5. ความเครียด วิตกกังวล ซึมเศร้า คิดฆ่าตัวตาย หรือเคยฆ่าตัวตาย
6. ก้าวร้าว เกรง ทะเลาะวิวาท ทำผิดกฎระเบียบ พกพาอาวุธ และพูดจาไม่สุภาพ
7. เล่นการพนัน เที่ยวสถานบันเทิง ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย
8. ดูโทรทัศน์มาก และกังวลในเรื่องการเรียน
9. ดัดเกม
10. ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่มีความกตัญญู และขาดสัมมาคารวะ

จากคำจำกัดความและประเภทของพฤติกรรมเสี่ยงตามที่ได้รวบรวมจากแนวคิดและงานวิจัยที่ได้นำเสนอมาข้างต้น ส่วนมากแล้วพบว่าเป็นพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่นเป็นพฤติกรรมที่กระทำแล้วเกิดผลเสียต่อสุขภาพทางกาย ทางจิตใจ และทางสังคม รวมถึงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากปกติ อันเกิดจากพฤติกรรมของตนเอง

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

4.1 ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การประพฤติปฏิบัติทางเพศที่ก่อให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย หรือการมีคู่นอนจำนวนมาก (Deering , 1993, pp. 68-69) ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพทั้งในระยะสั้นและระยะยาว อีกทั้งพัฒนาการทางความคิดและสติปัญญาไม่ดีพอ วัยรุ่นจึงเป็นกลุ่มหนึ่งที่มีโอกาสที่จะเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ง่าย (จันทิศา พฤษขนิณานนท์, 2538, หน้า 141)

4.2 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสามารถแบ่งได้ดังนี้

1. การมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นตอนต้น จากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่านพบว่า นักศึกษาชายเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ย

16.7 ปี ส่วนนักศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ย 17.8 ปี (ปวีณา สวดยสูง, 2541, หน้า 62) งานวิจัยของอรอุษา จัทรวีรุจ (2544) ทำการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 450 คน พบว่า นักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนหญิง และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สอดคล้องกับการวิจัยของพะนอวดี จันทนา (2547) ที่ทำการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในชุมชนเกาะสมุย พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในระดับน้อย นักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนหญิง เช่นเดียวกับผลการสำรวจของเอแบคโพล กับกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและกลุ่มอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,330 คน พบว่า วัยรุ่นชายผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ร้อยละ 31.3 ส่วนวัยรุ่นหญิงผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาแล้วร้อยละ 9.9 (เฉลิมพล โสมอินทร์, 2547 : 56) ในขณะที่สวนดุสิตโพล ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อลามกของเยาวชนไทยในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 1,391 คน เป็นชาย 527 คน หญิง 864 คน ระหว่างวันที่ 19- 20 กรกฎาคม 2548 พบว่า เยาวชนชายเคยดูสื่อลามก จากรูปภาพ หนังสือวีดีโอ เป็นอัตราร้อยละที่สูงกว่าเยาวชนหญิง ในขณะที่เยาวชนหญิงเคยดูสื่อลามก จากซีดี / ดีวีดี และเว็บ เป็นอัตราร้อยละที่สูงกว่าเยาวชนชาย (สุชุม เกลยทรัพย์, 2548) จากผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุน้อย อาจนำมาสู่การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ได้มากขึ้น

2. การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย เป็นพฤติกรรมเสี่ยงอย่างหนึ่งที่จะทำให้วัยรุ่นเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กระทรวงสาธารณสุขได้มีนโยบายดำเนินงานโครงการให้ประชาชนใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ เพราะการปฏิบัติเช่นนี้สามารถป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่พบว่าประชาชนส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยด้วยสาเหตุหลายประการ จากการศึกษาความรู้เรื่องโรคเอดส์และทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาระดับวิทยาลัยแถบตะวันตกของสหรัฐอเมริกา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ เพราะเห็นว่าถุงยางอนามัยขัดขวางการมีเพศสัมพันธ์ ทำให้ความพอใจลดลง ไม่สะดวกสบายและทำให้ความรู้สึกทางเพศลดลง (Strader & Beaman, 1989, p. 64) สำหรับประเทศไทย จากการเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ในกลุ่มวัยรุ่น อายุ 18-35 ปี มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีสูงมาก และนับวันเริ่มอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกก็มีแนวโน้มจะลดลงเรื่อย ๆ อัตราการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงบริการร้อยละ 50 – 65 (กองระบาดวิทยา สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข 2550 หน้า 22) จากการศึกษาข้อมูลการสำรวจพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวี ในกลุ่มนักศึกษาอาชีวศึกษา ปวช.ปีที่ 2 พ.ศ. 2547 จากสำนักกระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุข (สำนักกระบาดวิทยา, 2549) นักเรียนอาชีวศึกษาชายร้อยละ 32.0 เคยมี

ประสบการณ์ทางเพศมาก่อน โดยมีนักเรียนชายร้อยละ 39.4 ที่ใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก และพบว่ามิเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 16 ปี ในส่วนของนักเรียนอาชีพหญิงพบว่าร้อยละ 21.2 เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อน แต่มีเพียงร้อยละ 30.4 ของนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ที่ใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก และมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 16 ปี ส่วนการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคนรักเพียงร้อยละ 8.0 และใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่นร้อยละ 25.0 (สำนักกระบวนวิชา, 2549)

ขณะนี้ปัญหาโรคเอดส์ทั่วโลกยังไม่คลี่คลาย ทั่วโลกมีผู้ติดเชื้อแล้วประมาณ 33 ล้านคน ผู้ติดเชื้อรายใหม่เพิ่มขึ้นทุกวัน วันละ 10,000 คน ส่วนไทยมีผู้ติดเชื้อเอดส์สะสมประมาณ 1.1 ล้านคน และมีผู้ติดเชื้อรายใหม่ปีละประมาณ 15,000 คน ต่อวัน เฉลี่ยวันละ 41 คน แนวโน้มผู้ติดเชื้อรายใหม่ในกลุ่มอายุน้อยลง โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่น ที่ผ่านมามีว่า กระทรวงสาธารณสุข กับภาครัฐและเอกชน เช่นการรณรงค์ใช้ถุงยางอนามัย

3. พฤติกรรมการมีคู่นอนมากกว่า 1 คน หมายถึง การเปลี่ยนคู่นอนหรือชายที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งผลจากพฤติกรรมมีคู่นอนจำนวนมากนี้จะเป็สาเหตุที่ทำให้เกิดภาวะเสี่ยงสูงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (weinarewee, p. 1995, p.44) จากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่นต่อการติดเชื้อเอชไอวี ในสหรัฐอเมริกา พบว่าวัยรุ่นหญิงอายุ 15 – 17 ปี ร้อยละ 45 มีคู่นอน 1 คน และร้อยละ 26 มีคู่นอน 3 – 5 คน ส่วนวัยรุ่นชายอายุ 18 – 19 ปี ร้อยละ 20 มีคู่นอน 3 – 5 คน ร้อยละ 20 มีคู่นอน 6 – 10 คน และอีกร้อยละ 11 มีคู่นอน 11 คน หรือมากกว่า และยังพบอีกว่าวัยรุ่นชายหญิงที่มีคู่นอนจำนวนมากมีภาวะเสี่ยงสูงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ถึงร้อยละ 10 (National Institute of child health and Human Development, 1994, p.82) ส่วนการศึกษาการใช้โปรแกรมป้องกันโรคเอดส์ ในโรงเรียนของรัฐฟลอริดา ประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า กลุ่มนักเรียนที่ศึกษานอกระบบโรงเรียนมีเพศสัมพันธ์ก่อนนักเรียนที่เรียนในโรงเรียน และมีคู่นอนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป (O' Hara, Messick, Fichther & parries, 1996, p.176-182) จากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น จังหวัดน่านกลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คน พบว่า นักศึกษาร้อยละ 36.7 มีคู่นอนตั้งแต่ 1 – 5 คน หรือมากกว่า โดยส่วนใหญ่มีคู่นอนจำนวน 1 – 2 คน ร้อยละ 31.7 (จันทร์แรม ทองศิริ, 2539 หน้า 36) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชายและหญิง จังหวัดแพร่ พบว่า นักเรียนชายส่วนใหญ่มีคู่นอน 2 – 3 คน (อัมพวรรณ นาวาวัฒน์ และฉวีวรรณ ไวยเนตร, 2540, หน้า 20)

จะเห็นได้ว่าปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นนั้นอยู่ในสถานการณ์ที่น่าเป็นห่วง เนื่องจากเริ่มมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อย มีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนมากกว่า 1 คนขึ้นไป และมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้อใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง โดยส่วนใหญ่จะใช้อใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงบริการทางเพศ

มากกว่าการใช้ถุงยางอนามัยกับเพื่อนหรือคู่อรัก ซึ่งอาจเกิดจากมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องสิ่งเหล่านี้จะเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้วัยรุ่นมีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น คือ การประพฤติปฏิบัติกิจกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ หรือก่อให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่อยากทดลองสิ่งใหม่ ๆ โดยขาดความยับยั้ง และไม่ตระหนักถึงผลเสียที่ตามมา สามารถสรุปได้ดังนี้ การมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อย การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายบริการ การดื่มสุราและใช้สารเสพติด การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย และ -การมีคู่นอนหลายคน

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ โรคเอดส์

ลักษณะพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ โรคเอดส์ที่ศึกษานามาศึกษา

มักจะหมายความถึงพฤติกรรมทางเพศใน 6 ด้าน ดังนี้ คือ (Hanna , K.M. Hanrachan, s., and Hershey.J., 1997)

1. ความถี่หรือจำนวนครั้งที่มีเพศสัมพันธ์
2. จำนวนของคู่วมเพศ (การเปลี่ยนคู่)
3. จำนวนครั้งของการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่ไม่รู้จักดีพอ คบกันไม่นานหรือคนแปลกหน้า
4. จำนวนครั้งหรือความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย
5. การเปลี่ยนคู่วมเพศกับคนอื่นหรือรู้ว่าเป็นคู่อของคนอื่น
6. จำนวนครั้งของการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่มีโรคติดต่อทางเส้นเลือด

สำหรับสังคมไทยซึ่งมีบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรมแตกต่างจากประเทศ

ตะวันตกเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ต้องปิดบังซ่อนเร้นมากกว่า การศึกษารูปแบบของพฤติกรรมทางเพศ โดยเฉพาะในเยาวชนที่ยังไม่มีการแต่งงาน จึงอาจได้ข้อมูลที่บิดเบือน มีความจริงเพียงบางส่วนเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามภาพที่ได้ก็พอจะสะท้อนให้เห็นข้อเท็จจริงถ้ามีการศึกษาหลายครั้งและหลาย ๆ สถานการณ์ พฤติกรรมที่ใช้อธิบาย พฤติกรรมทางเพศในการศึกษาของสังคมไทย มักได้แก่ พฤติกรรมการมีคู่อรัก การมี เพศสัมพันธ์ การเที่ยวหาหญิงขายบริการทางเพศ การใช้ถุงยางอนามัย และการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่เสี่ยง เป็นต้น ข้อค้นพบอาจนำมาสู่การอธิบายรูปแบบพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ โรคเอดส์ได้

การศึกษาด้านพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ที่มีผู้ศึกษาไว้ พบว่าเป็นการศึกษาด้วยการใช้วิธีสุ่มกำหนดและป้องกัน โรคทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะเน้นถึงพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์และการเปลี่ยนคู่วมเพศเป็น

ต้น เช่น การศึกษาของ ชวนชม สกนธวัฒน์ และคณะ (2529) ที่ศึกษาในนักเรียนอาชีวศึกษาของวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดขอนแก่น โดยศึกษาในนักเรียนทั้งภาคปกติ และภาคพิเศษจำนวนทั้งสิ้น 502 คน พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษามีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานร้อยละ 52 โดยเป็นนักเรียนชายร้อยละ 74.1 มีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนรักเรียนร้อยละ 16.1 และเคยใช้วิธีการคุมกำเนิดร้อยละ 60.9 วิธีที่นิยมใช้มากที่สุดคือ ถุงยางอนามัย และผลการศึกษาของ วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล (2537) ที่ศึกษาในนักศึกษาระดับปริญญาตรีในกรุงเทพมหานคร ก็พบว่า อายุมัธยมเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือ 17 ปี ผู้หญิงคนแรกที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยเป็นคนรักหรือแฟนเป็นส่วนใหญ่ และส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์กับคูรักหรือแฟน ซึ่งพบว่าการไม่ใช้ถุงยางอนามัยเป็นภาวะเสี่ยงเช่นเดียวกันกับการศึกษาของ เกศรินทร์ ไทยศรีวงษ์ และคณะ (2538) ที่ศึกษาในนักศึกษาอาชีวศึกษาจังหวัดจันทบุรี การศึกษาเรื่องอัตราการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และวัยรุ่น ของ แอปเพลลี และคณะ (Aplasea, et.al., 1995) พบว่า นักเรียนมัธยมปลายร้อยละ 11 เคยมีเพศสัมพันธ์โดยเป็นนักเรียนชายร้อยละ 82.5 และนักเรียนหญิงร้อยละ 17.5 อัตราการใช้ถุงยางมีเพียงร้อยละ 24 และคล้ายคลึงกับการศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดย พัททะลุง และคณะ (Pattaling, R., et.al., 1995) ที่ศึกษาพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในสตรีโสเภณีที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เปรียบเทียบกับสตรีโสเภณีที่ทำงานในออฟฟิศ พบว่า อัตราการใช้ถุงยางอนามัยในผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 21 และ 31 ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่า ปัญหาด้านพฤติกรรมทางเพศที่สำคัญ คือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานกับแฟนหรือคูรัก โดยวัยรุ่นมีการใช้ถุงยางอนามัยในอัตราที่ต่ำน่าเป็นห่วงที่จะนำไปสู่การติดต่อของเชื้อโรคเอดส์ได้อย่างง่ายดาย

สุทธิลักษณ์ ตั้งกุลบริบูรณ์ และคณะ (2541) ศึกษาเรื่อง ทักษะคิดต่อบริการทางเพศ ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพและพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ ของนักศึกษาอาชีวและนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดขอนแก่น จากตัวอย่างเป็นนักศึกษาอาชีวและนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดขอนแก่นจำนวน 245 คน พบว่า พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ส่วนใหญ่เป็นการมีคูรักและแสดงความรักในระหว่างคูรัก มีผู้เคยมีเพศสัมพันธ์ทั้งสิ้น 20 คน (ร้อยละ 8.2) ในจำนวนนี้ เป็นเพศสัมพันธ์ระหว่างคูรัก ร้อยละ 80 และการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกพบว่าร้อยละ 75 เป็นเพศสัมพันธ์กับคูรัก ในการมีเพศสัมพันธ์กับคูรักมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ร้อยละ 15.8 แต่การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการและอื่น ๆ ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งร้อยละ 52.6

ในด้านการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ขายบริการทางเพศ พบว่า ชายโสเภณียังคงมีพฤติกรรมการเที่ยวหญิงโสเภณี มีคูร่วมเพศที่ไม่ใช่คู่ประจำ และบางส่วนมีคูร่วมเพศหลายคน เช่น จากการศึกษาของ วงศ์สวัสดิ์ และคณะ (1995) ศึกษาในคนงานโรงงานอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร พบว่า ชายในโรงงานอุตสาหกรรมมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุประมาณ 18 ปี ในจำนวนนี้ ร้อยละ 25 -30 เป็นเพศสัมพันธ์กับหญิงโสเภณี และร้อยละ 22.2 มีคูร่วมเพศในช่วงเวลาเดียวกันกันหลายคน ในการมี

เพศสัมพันธ์กับโสเภณีใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 70 แต่กับหญิงอื่นใช้ถุงยางอนามัยเพียงร้อยละ 32 และจากการศึกษาที่ประเทศอินโดนีเซีย ก็พบว่า มีรูปแบบพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงเช่นเดียวกันคือ การศึกษาของ เมตุเลสซี และคณะ (Matulesy P.F., et.al., 1995) โดยศึกษาในนักศึกษามหาวิทยาลัย ในกรุงจาการ์ต้า พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานในอัตราที่สูง และ ขณะเดียวกันการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงโสเภณีเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับนักศึกษาชาย จากผล การศึกษาที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์มักเป็นจากการ ไม่ใช้ถุงยางอนามัย การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานโดยไม่ป้องกันระหว่างคู่อรักและพฤติกรรม การเที่ยวหญิงโสเภณีของชายวัยรุ่นที่จะนำเชื้อมาจากหญิงบริการมาสู่คู่อรักและครอบครัวไปได้ เช่นเดียวกับ นภาพรณี หะวานนท์ (2539) สรุปไว้ในประมวลผลการวิจัยที่เกี่ยวกับคู่สัมพันธ์ทาง เพศของวัยรุ่นในสังคม ที่ทำให้มองเห็นภาพพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นว่าวัยรุ่นชายมีแนวโน้มที่ จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานสูงขึ้น โดยอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกประมาณ 17-18 ปี สำหรับวัยรุ่นหญิงก็มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานในอัตราร้อยละ 5-14 ซึ่งแตกต่างจาก ชายซึ่งถ้ามีอายุเกิน 18 ปี มักเคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วถึงร้อยละ 58 นอกจากนั้นยังพบอีกว่าวัยรุ่น ชายมักมีเพศสัมพันธ์กับโสเภณีขณะเดียวกันก็มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือคู่อรัก โดยมีแนวโน้มของ การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือคู่อรักมากขึ้น

การศึกษาของนวลฉวี ประเสริฐสุข (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงและการ ป้องกันในนักเรียนวัยรุ่นไทยและญี่ปุ่นในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดย นักเรียนไทยจำนวน 736 คน และนักเรียนญี่ปุ่นจำนวน 667 คน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นไทยและญี่ปุ่น มีพฤติกรรมเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การ ดำเนินการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในนักเรียนของโรงเรียนทั้งไทยและญี่ปุ่น ดำเนินการโดยการ กระบวนการแนะแนว เป็นการป้องกัน 2 ระดับ คือ การป้องกันเบื้องต้น และการป้องกันระดับที่ สอง

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ พบว่า วัยรุ่นไทยมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ อันมีสาเหตุมาจาก พฤติกรรมเสี่ยงต่อ การติดเชื้อโรคเอดส์ เนื่องมาจากความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่สวมถุงยางอนามัย และการมี เพศสัมพันธ์กับคนที่ไม่มีรู้จักดีพอ

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

6.1 การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร

การตั้งครกในวัยรุ่น นักเป็นปัญหารุนแรงมากสำหรับวัยรุ่น ซึ่งเป็นผลจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุ เช่น มีความเชื่อว่าการมีเพศสัมพันธ์นาน ๆ ครั้งจะไม่ตั้งครก หรือกลัวบิดามารดาจะรู้ว่าใช้ยาคุมกำเนิด การใช้วิธีการคุมกำเนิดหลายวิธีควบคู่กันจึงทำให้เกิดการผิดพลาดขึ้นกระทั่งตั้งครก ทำให้เสียอนาคตไม่สามารถกลับมาเรียนได้เนื่องจากอายเพื่อน และสังคมไม่ยอมรับ ถึงประณามว่าเป็นคนไม่ดี

6.2 การทำแท้ง

วัยรุ่นที่ตั้งครกก่อนวัยอันควรส่วนใหญ่เป็นการตั้งครกนอกสมรส ดังนั้นจึงมักได้รับความกดดันจากครอบครัว และสังคม ดังนั้นจึงหาทางออกโดยการทำแท้ง ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายได้ เช่น มดลูกทะลุ ตกเลือด ติดเชื้ออย่างรุนแรง (พรรณพิไล ศรีอาภรณ์, 2537, หน้า 23) ในปี พ.ศ. 2534 ได้มีการประมาณจำนวนการทำแท้งทั่วประเทศคือ 200,000 – 300,000 ครั้ง (บุษยา แรกข้าว, 2543 หน้า 118) และจากการศึกษาความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติเกี่ยวกับเพศการเจริญพันธุ์ และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างจำนวน 502 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเคยตั้งครกที่ไม่พึงประสงค์และหาทางออกโดยการทำแท้ง ร้อยละ 10.6 (ชวนชม สกนธวัฒน์ อ้างใน ทวีวรรณ สัมพันธสิทธิ์, 2535, หน้า 19)

6.3 การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ โรคซิฟิลิส หนองใน แผลริมอ่อน ฝีมะม่วง และหนองในเทียม รองทั้งโรคเอดส์ด้วย ซึ่งเป็นปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญ เนื่องจากอุบัติการณ์ของโรคเหล่านี้ยังสูงอยู่และมีปัจจัยหลายประการที่บ่งชี้ว่าอุบัติการณ์ของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีแนวโน้มที่จะสูงขึ้น สาเหตุอาจเนื่องมาจาก อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกมีผลต่อสังคมไทยมากขึ้น ดังจะเห็นได้ว่า วัยรุ่นมีอิสระที่จะคบเพื่อนต่างเพศได้มากขึ้นและมีทัศนคติที่ยอมรับพฤติกรรมทางเพศโดยเปิดเผยมากขึ้น และปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ การเคลื่อนย้ายของประชากรจากชนบทเข้าสู่เมืองใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นการเข้ามาศึกษาหรือประกอบอาชีพ เปิดโอกาสให้มีพฤติกรรมทางเพศมากขึ้น เนื่องจากความเหงาและขาดความเหนียวรั้งจากค่านิยมเดิม นอกจากนี้สถานเริงรมย์ซึ่งเป็นแหล่งแพร่โรคที่สำคัญก็ยังมีอยู่มากมาย (สมยศ จารุวิจิตรวัฒนา, 2532 หน้า 1) จากรายงานของศูนย์ควบคุมโรคติดต่อ (Center for disease control CDC , 1992, pp. 289) ในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่ามีประชากรในกลุ่มอายุ 10-19 ปี ป่วยเป็นซิฟิลิสระยะที่ 1 และระยะที่ 2 จำนวน 4,072 ราย โดยร้อยละ 66 ของผู้ป่วยทั้งหมดเป็นหญิง สำหรับในประเทศไทยจากรายงานของกองระบาดวิทยาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 ถึง 30 เมษายน พ.ศ. 2543 พบผู้ป่วยเอดส์จำนวน 142,027 ราย โดยพบผู้ป่วยเอดส์ในกลุ่มอายุ 25 – 29 ปีสูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.3 (กองระบาดวิทยา, 2543, หน้า 1-2) การติดต่อของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การร่วมเพศกับบุคคลที่เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย การใช้สิ่งของร่วมกับบุคคลที่เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังนั้นการป้องกันการติดต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่กล่าวมาข้างต้น ได้แก่ งดร่วม

เพศกับบุคคลที่น่าสงสัยจะเป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ไม่ใช่ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีการร่วมเพศกับสตรีอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาตน ถ้าเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ต้องงดร่วมเพศจนกว่าจะหายขาดและต้องรับปรึกษาแพทย์ทันทีที่มีอาการผิดปกติเกิดขึ้น (มยุรี งามทอง, 2533, หน้า 136 ; อนุพงศ์ ชิตวรากร, 2542, หน้า 361)

ส่วนการติดต่อของโรคเอดส์มี 3 ทางด้วยกัน ได้แก่ การร่วมเพศกับผู้ที่มีเชื้อโรคเอดส์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การใช้เข็มหรือกระบอกฉีดยาร่วมกับผู้ที่มีเชื้อโรคเอดส์ การรับเลือดในการผ่าตัดหรือการรักษาโรคเลือดบางชนิด และการรับอวัยวะของผู้ที่มีเชื้อเอดส์หรือการผสมเทียม ส่วนการป้องกันการติดต่อโรคเอดส์สามารถกระทำได้ดังนี้ มีพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย (safe sex) ไม่สำส่อนทางเพศ ไม่เปลี่ยนคู่นอนบ่อย มีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ไม่ใช้เข็มฉีดยาและกระบอกฉีดยาร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์

จะเห็นได้ว่า การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอาจก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร การทำแท้ง การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังนั้นจึงควรมีการให้ความรู้ในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบต่อวัยรุ่น ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาสังคมต่อไป

7. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย

พฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย หมายถึง พฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัยจากการติดเชื้อโรคเอดส์ และปลอดภัยจากการตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์

เนื่องจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นจะก่อให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร การทำแท้ง และการหย่าร้าง ดังนั้นจึงควรมีการตระหนักถึงพฤติกรรมที่ปลอดภัยทางเพศเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้น ได้แก่

7.1 การใช้ถุงยางอนามัย

ถุงยางอนามัย (Condom) เป็นถุงสำหรับใส่คลุมองคชาตขณะร่วมเพศ เพื่อป้องกันการหลั่งน้ำอสุจิเข้าช่องคลอด ในการใช้ถุงยางอนามัยจะต้องมีขั้นตอนการใส่ถูกต้อง ได้แก่ ตรวจสอบคุณภาพถุงยางอนามัยก่อนใช้ โดยดูวันหมดอายุ จะต้องบีบลมที่อยู่บริเวณปลายถุงยางออก โดยให้เหลือเฉพาะปลายถุงเล็กน้อยและใส่ถุงยางอนามัยในขณะที่อวัยวะเพศแข็งตัวเต็มที่ก่อนร่วมเพศ โดยใส่คลุมถึงโคนอวัยวะเพศ และเว้นตอนปลายถึงยางไว้ประมาณ $\frac{1}{2}$ นิ้ว หลังจากร่วมเพศเสร็จแล้วจะต้องดึงอวัยวะเพศพร้อมด้วยถุงยางอนามัยออกก่อนที่จะอวัยวะเพศจะอ่อนตัว ถอดถุงยางโดยใช้นิ้วจับขอบถึงยางก่อนแล้วจึงดึงออกมา ข้อดีของการใช้ถุงยางอนามัย ได้แก่ ใช้ง่าย ราคาถูกและหาได้ง่าย มีความปลอดภัยสูง ไม่มีผลต่อระบบต่าง ๆ ของร่างกาย และมีประสิทธิภาพสูงในการป้องกันการตั้งครรภ์ เพราะมีโอกาสที่จะฉีกขาดหรือมีรูรั่วน้อยมาก ส่วนข้อเสีย นั้น ถึงแม้ว่าจะมีประสิทธิภาพสูงในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แต่หากใช้ไม่ถูกต้อง หรือหลงลืมไม่ใช้

ทุกครั้ง ก็อาจทำให้ตั้งครรภ์ได้ นอกจากนี้การใส่ถุงอนามัยอาจทำให้หงุดหงิด เนื่องจากจะต้องรอใส่ในขณะที่อวัยวะเพศแข็งตัวเต็มที่ (เฉลิมศรี ธนันตเศรษฐ และสุวชัย อินทรประเสริฐ, 2535 , หน้า 219 – 22 ; สุพร เกิดสว่าง, 2527 หน้า 43-45)

จากการศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย พบว่า มีผู้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนรักเป็นจำนวนน้อย ร้อยละ 9.6 และมีถึงครึ่งหนึ่งที่ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยกับคนรักส่วนการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่หญิงคนรักหรือหญิงบริการทางเพศ พบว่า มีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งร้อยละ 40 ส่วนการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ พบว่า มีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ร้อยละ 54.6 และไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ แต่จะไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน (อุมาภรณ์ ภัทรวานิชย์, 2538, หน้า 29) สอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการแพร่กระจายเชื้อเอชไอวี ในกลุ่มเยาวชนที่ใช้ยาเสพติดทั้งชนิดฉีดและกินหรือสูบ พบว่าเยาวชนกลุ่มผู้ใช้ยาบ้าจำนวน 22 ราย (ชาย 18 หญิง 4) เริ่มมีเพศสัมพันธ์และเสพยาครั้งแรกอายุต่ำสุดคือ 13 – 14 ปี คู่แรกคนแรกในชีวิตเกือบทั้งหมดคือแฟน และมีการใช้ถุงยางอนามัยน้อยมาก เพศสัมพันธ์ครั้งต่อ ๆ มาทั้งกับแฟนคนเดิมและคนใหม่ก็เป็นเช่นเดิม ผลที่ตามมาคือเยาวชนชายจำนวน 6 รายทำให้แฟนตั้งครรภ์ 9 ราย ทุกรายยุติการตั้งครรภ์ด้วยการทำแท้ง (ชลธิชา เรืองยุทธการณ์ และคณะ. 2546 บทคัดย่อ)

7.2 การไม่ดื่มสุรา

เนื่องจากการดื่มสุราเป็นปัจจัยสนับสนุนที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จนถึงขั้นการติดต่อของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ เนื่องจากการดื่มสุราทำให้ขาดสติสัมปชัญญะเป็นผลให้มีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย (Blanken, 1993, pp.25-26) จากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นต่อการติดเชื้อเอชไอวีในสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1992 พบว่าการดื่มสุรามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น โดยพบว่าการดื่มสุราจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ซึ่งก่อให้เกิดการติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ ตลอดจนการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์มากกว่าวัยรุ่นที่ไม่ดื่มสุรา (National Institute of Child Health and Human Development, 1994, p.82) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน กลุ่มตัวอย่าง 314 คน พบว่า ก่อนการมีเพศสัมพันธ์เกือบ 2 ใน 3 ของกลุ่มตัวอย่างจะมีการดื่มสุรา โดยที่สัดส่วนของพฤติกรรมดังกล่าวเพศชายจะสูงกว่าเพศหญิง แต่โดยส่วนใหญ่เพศชาย ร้อยละ 87.5 จะดื่มสุราเป็นบางครั้งและมีส่วนน้อยที่ดื่มสุราทุกครั้ง ในขณะที่เพศหญิงทุกรายก่อนมีเพศสัมพันธ์จะดื่มสุราเป็นบางครั้งเท่านั้น (ปริณา สายสูง, 2541, หน้า 35,43) สอดคล้องกับผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน นักศึกษา ที่ศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 สังกัดกรมพลศึกษา กรมอาชีวศึกษา

กรมศิลปากร และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน 464 คน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 54.53 มีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน ร้อยละ 10.28 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีการดื่มของมึนเมา ก่อนมีเพศสัมพันธ์ และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้งเมื่อ มีเพศสัมพันธ์ (รัชณี ศรีสว่าง . บทคัดย่อ

7.3 การไม่เที่ยวสถานเรีงรมย์

สถานเรีงรมย์ถือเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารทางเพศที่มีอิทธิพลต่อความเชื่อ ค่านิยม และการ แสดงออกทางพฤติกรรมของวัยรุ่น เช่น การแต่งกาย การแสดงออกทางเพศอย่างเปิดเผย ซึ่ง ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์แก่วัยรุ่นได้ (สุชา จันทน์เฒ, 2539, หน้า 80) จากการศึกษาการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสาย สามัญ จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า การเที่ยวสถานเรีงรมย์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสบการณ์ ทางเพศ (จุฑามาศ นุชนารถ, 2531, หน้า 78-80) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเชิงสำรวจของ วัยรุ่นในจังหวัดเชียงใหม่พบว่า วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศส่วนมากจะเป็นเด็กนักเรียนใน ระดับชั้นมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่หอพักหรือบ้านพักในเมืองซึ่งอยู่ใกล้สถาน เรีงรมย์หรือสถานบริการทางเพศ (คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2537, หน้า 13- 14)

7.4 การหลีกเลี่ยงสิ่งทีกระตุ้นความรู้สึทางเพศและการปฏิบัติตัวทีถูกต้องเมื่อมีความ ต้องการทางเพศ

สื่อสารมวลชนถือเป็นแหล่งสำคัญในการเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนข้อมูล ข่าวสารต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต เป็นสื่อที่วัยรุ่นรับได้ง่ายและ มากที่สุดปัจจุบัน ซึ่งอาจให้ผลทั้งในทางลงและทางบวกแก่วัยรุ่น กล่าวคือถ้าเนื้อนั้นมีประโยชน์ให้ ความรู้ เสริมสร้างทัศนคติที่ดีและส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาสื่อนั้นก็จะมีอิทธิพลทางบวก ในทางตรงกันข้ามถ้าเนื้อหานั้นไม่มีประโยชน์และเป็นผลเสียต่อวัยรุ่นสื่อนั้นก็จะมีอิทธิพลทางลบ เช่นกัน (นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์ และคณะ, 2540, หน้า 14-15 อ้างใน.....ชื่อคนแต่งเรื่องนี้..... เล่ม5)

สอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยเรื่อง “คูรักรักรักรเรียน” การคบเพื่อนต่างเพศชั้นผู้สาวของนิสิต นักศึกษาสถาบันอุดมศึกษา จังหวัดมหาสารคาม พบว่า ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศ ของนักศึกษามีแรงผลักดันจากสื่อบันเทิงต่าง ๆ ที่แสดงออกด้านเพศให้ได้เรียนรู้ (นิภาพรณ วงศ์ หนองแข, บทคัดย่อ. 2547) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาความรู้ ทัศนคติเกี่ยวกับเพศและ ประสบการณ์เกี่ยวกับเพศและโรคเอดส์ของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า สื่อที่มีส่วนกระตุ้น ความรู้สึทางเพศมากที่สุดคือ การอ่านหนังสือที่มุ่งเสนอเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะการดูวิดิทัศน์ (สุภจิรี วชิวัตน์, 2533 หน้า 92-97)

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย สามารถสรุปได้ดังนี้

พฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย เป็นพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาภายหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ โดยมีวิธีการ คือการสวมถุงยางอนามัย ไม่ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ ไม่ดื่มสุราก่อนการมีเพศสัมพันธ์ และปฏิบัติตัวทางเพศที่เหมาะสมเมื่อมีความต้องการทางเพศ

7. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการคุมกำเนิด (Birth Control)

การคุมกำเนิด หมายถึง การป้องกันการปฏิสนธิหรือการป้องกันการตั้งครรภ์ โดยไม่ให้ตัวอสุจิของฝ่ายชายมีโอกาสเข้าผสมกับไข่ของฝ่ายหญิง จึงไม่เกิดตัวอ่อนในครรภ์ พ่อแม่ควรอธิบายให้เข้าใจถึงวิธีการคุมกำเนิด ความคิดว่าการที่ลูกเข้าใจเรื่องการคุมกำเนิดแล้วจะต้องหาทางมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรนั้นเป็นความคิดที่ผิด การให้ความรู้เรื่องการคุมกำเนิดไม่ใช่การกระตุ้นให้ทดลองแต่เป็นลักษณะของการป้องกัน ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1. ฝ่ายชาย ที่ใช้กันในปัจจุบันมี 3 วิธีคือ ใช้ถุงยางอนามัย หลังภายนอก และทำหมัน
2. ฝ่ายหญิง ที่ใช้กันในปัจจุบัน คือ กินยาคุมกำเนิด ยาเม็ดคุมกำเนิดแบบฉุกเฉิน ยาฉีดคุมกำเนิด ยาฝังคุมกำเนิด ทำหมัน ใส่ห่วงอนามัย นับวันปลอดภัย ยาฆ่าอสุจิ ฝาครอบปากมดลูก ห่วงสอดช่องคลอด แผ่นแปะผิदनัง

7.1 การคุมกำเนิดฝ่ายชาย

7.1.1 ถุงยางอนามัย

ถุงยางอนามัยเป็นอุปกรณ์คุมกำเนิดชายที่เก่าแก่ที่สุด มีประวัติการใช้มายาวนานตั้งแต่สมัยโรมันและอียิปต์โบราณ ในระยะแรกทำด้วยลำไส้ของแกะหรือแพะ แต่ระยะหลังทำด้วยยางและต่อมาได้มีการพัฒนาคุณภาพ ความบาง จนในปัจจุบัน ถุงยางอนามัยเป็นการคุมกำเนิดที่หาง่ายราคาไม่แพงใช้ง่าย ใช้แล้วทิ้งเลยไม่ต้องมีภาระในการล้างทำความสะอาด ถุงยางอนามัยทำจากวัสดุหลายชนิด แต่ที่นิยมใช้กันมากที่สุดและมีจำหน่ายในประเทศไทย เป็นถุงยางอนามัยที่ทำจากยางธรรมชาติ มีสองขนาดคือ ขนาด 49 มิลลิเมตร และ 52 มิลลิเมตร ขนาดวัดโดยการคลี่ถุงยางให้แบนราบแล้ววัดความกว้าง ส่วนความยาว 178 มิลลิเมตร โดยประมาณ มีหลากหลายยี่ห้อ มีทั้งแบบเรียบแบบเป็นปุ่ม มีทั้งแบบกลิ่นยางธรรมชาติและกลิ่นรสผลไม้สำหรับใช้กับโอษฐกาม (ออร์ลเซ็กซ์) บางยี่ห้ออาจมีสารเคมีฆ่าเชื้ออสุจิเคลือบไว้ด้วยเพื่อถุงแตกถุงรั่วก็ยังมียกปรាកการไว้ป้องกันโดยใช้ชื่อว่ารุ่น N11 (Nonoxynol 11) การใส่ต้องใส่ตั้งแต่อวัยวะแข็งตัวเต็มที่ ไม่ใช่มาใส่ตอนจะหลั่ง เมื่อเสร็จกิจ อย่าแช่นานจน penis อ่อนตัว ให้รีบถอนตัวออก ตอนถอนออกก็ให้หิ้วจับโคนไว้ด้วยไม่เช่นนั้นอาจหลุดคาช่องคลอด การใช้ถุงยางอนามัยนอกจากจะเป็นวิธีคุมกำเนิดของฝ่ายชายที่ได้ผลแล้ว ยังเป็นการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้อีกด้วย

7.1.2 การหลังภายนอก (withdrawal)

หมายถึง การหลั่งน้ำอสุจิภายนอกช่องคลอด เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับจนฝ่ายชายจะถึงจุดสุดยอดก็ให้ดึง penis ออกมาหลั่งนอกช่องคลอดสตรี วิธีนี้ชายไทยนิยมใช้กันมาก ด้วยความเชื่อกัน

ว่าจะดึงออกทันที แต่แล้วก็พลาดกันมากมีผลให้เกิดการตั้งครรภ์โดยไม่ตั้งใจ การคุมกำเนิดวิธีนี้ได้ผลแค่ 80 % เท่านั้น ดังนั้นถ้าไม่พร้อมจะมีลูก จึงไม่แนะนำให้ใช้วิธีนี้

7.1.3 การทำหมันชาย (vasectomy)

การทำหมันไม่ใช่การตอนเพราะไม่ได้ตัดเอาลูกอันทะออก เพียงแต่ตัดท่อส่งตัวอสุจิเท่านั้น คล้ายกับตัดต่อท่อประปา ตัวอสุจิผลิตโดยลูกอันทะ เมื่อผลิตแล้วก็จะส่งออกโดยท่อส่งแต่เมื่อท่อส่งถูกตัดขาด ก็ไม่สามารถออกมาได้ การทำหมันก็เป็นหมันแบบถาวร ไม่มีหมันชั่วคราว ดังนั้นเมื่อตัดสินใจทำหมันต้องแน่ใจว่ามีลูกพอแล้วเท่านั้น

2. การคุมกำเนิดฝ่ายหญิง

2.1 ยาเม็ดคุมกำเนิด

ยาเม็ดคุมกำเนิดเป็นอุปกรณ์คุมกำเนิดที่นิยมมากที่สุดที่มีการเริ่มใช้มาตั้งแต่ ค.ศ. 1956 และปรากฏว่าได้ผลดีมาก และในประเทศไทยการคุมกำเนิดชนิดนี้เป็นที่นิยมที่สุด มีประสิทธิภาพในการคุมกำเนิดเกือบร้อยละ 100 ถ้าหากมีการการประจักษ์สม่ำเสมอและถูกวิธี นอกจากนี้ยังทำให้ประจำเดือนมาปกติ จำนวนเลือดประจำเดือนก็น้อยลง และไม่มีอาการปวดประจำเดือนอีกด้วย โดยการรับประทานวันละครั้ง ครั้งละเม็ด ยาเม็ดคุมกำเนิดแบ่งได้ 3 ประเภทคือ

1. ประเภทที่มีตัวยาเท่ากันทุกเม็ด
2. ประเภทที่มีตัวยาไม่เท่ากันทุกเม็ด
3. ประเภทที่มีฮอร์โมนโปรเจสโตเจนอย่างเดียว

โดยทั่วไปยาคุมกำเนิดจะมี 2 แบบ คือ แบบ 21 เม็ดและแบบ 28 เม็ด โดยแบบ 28 เม็ด มีเม็ดสุดท้ายจะเป็นวิตามิน ให้รับประทานเพื่อกันลิ่ม ยาคุมกำเนิดชนิดรับประทานจะมีข้อห้ามใช้ใบบางคนที่มึโรคคือภาวะต่อไปนี้คือ เส้นเลือดอุดตันที่สมอง เส้นเลือดอุดตันที่หัวใจ คนตั้งครรภ์ คนเป็นโรคตับ หรือเคยตัวเหลือง ความผิดปกติของอวัยวะเพศ เช่น เป็นกะเทย เป็นมะเร็งเต้านม และคนที่มึเลือดออกจากช่องคลอดแบบผิดปกติที่ยังไม่ทราบสาเหตุการวินิจฉัย ดังนั้นก่อนจะเลือกวิธีคุมกำเนิดชนิดนี้ ควรมีการสอบถามรายละเอียดดังกล่าว นอกจากนี้อาการอื่นอันเป็นผลจากฮอร์โมนเอสโตรเจนจะมีอาการคลื่นไส้ อาเจียน อันเป็นผลข้างเคียงของยา ไม่ใช่อาการแพ้ยาการเลือกยาคุมกำเนิดชนิดไหนควรจะปรึกษากันระหว่างผู้ใชกับผูรู้ ส่วนเทคนิคการทานควรจะทานเป็นเวลาเดียวกันทุกวันเพื่อกันลิ่ม โดยเริ่มยาคุมกำเนิดเม็ดแรกภายในวันที่ 5 ของวันที่มีประจำเดือน ถ้าลิ่มรับประทาน 1 เม็ด ให้รับประทานชดเชยวันรุ่งขึ้นเป็น 1 เม็ดเข้าเย็น ถ้าลิ่ม 2 วันให้เพิ่มชดเชยเป็น 1 เม็ด เข้าเย็น 2 วัน ถ้าลิ่มรับประทาน 3 เม็ด ให้งดยาแผงนั้นแล้วคุมกำเนิดโดยวิธีอื่น จนกว่าประจำเดือนจะมาค่อยเริ่มรับประทานยาคุมกำเนิดแผงใหม่ ซึ่งยาคุมกำเนิดชนิดรับประทานเหมาะสำหรับผู้ที่ยังไม่พร้อมที่จะมีบุตร

1. ประเภทที่มีตัวยาเท่ากันและเหมือนกันทุกเม็ด

ยาคุมประเภทนี้มีตัวยาสองชนิดคือเอสโตรเจนและโปรเจสโตเจน ความแตกต่างของแต่ละยี่ห้อ ขึ้นอยู่กับชนิดของเอสโตรเจนและโปรเจสโตเจน ยาเม็ดคุมกำเนิดในกลุ่มนี้ปริมาณเอสโตรเจนมาก ปัจจุบันไม่นิยมใช้เป็นยาเม็ดคุมกำเนิดแล้ว แต่ใช้เพื่อการรักษาความผิดปกติทางนรีเวช

2. ประเภทที่มีปริมาณตัวยาสีไม่เท่ากันทุกเม็ด

ยาคุมชนิดนี้ได้ใส่ตัวยาสีในแต่ละเม็ดเลียนแบบปริมาณฮอร์โมนตามธรรมชาติของร่างกาย

3. ประเภทที่มีแต่ตัวยาสีโปรเจสโตเจน

มีฮอร์โมนโปรเจสโตเจนอย่างเดียว ที่เป็นที่ยอมรับกันดีก็คือ ยาคุมฉุกเฉินที่ชื่อโพสต์นอร์ (postinor) และ มาดอนน่า (madonna) ซึ่งสามารถหาซื้อได้ตามร้านขายยาทั่วไป รวมทั้งร้านยาในห้างด้วย ยานี้ใช้เมื่อยามฉุกเฉินเท่านั้น เช่น การถูกข่มขืน ไม่ได้ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ หรือไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน หรือคุมกำเนิดแบบอื่นแล้วเกิดผิดพลาดเช่น ถุงยางแตกขาด โดยการกินยาให้กินหลังร่วมโดยกินเม็ดแรกโดยเร็วที่สุด (หรือภายใน 72 ชั่วโมง) แล้วอีก 12 ชั่วโมงกินเม็ดที่เหลือเริ่มกินซ้ำประสิทธิภาพของยากี่จะลดลงตามชั่วโมงที่ผ่านไป ถ้ากินถูกต้องก็จะลดโอกาสตั้งครรภ์ลง 70 – 80 %

4. ยาฉีดคุมกำเนิด

เป็นการคุมกำเนิดอีกประเภทที่นิยมกันสำหรับคนที่ไม่ชอบกินยาหรือมักลืมกินยา ยาคุมชนิดนี้มีหลายแบบ แต่ที่มีใช้ในประเทศไทยแบ่งเป็นชนิด 3 เดือน คือ ฉีดหนึ่งเข็มคุมได้ 3 เดือน เป็นตัวยาสีโปรเจสโตเจนที่ชื่อ medoxyprogesterol acetate 105 มิลลิกรัม ฉีดสะโพก

- ข้อดีของยานี้ก็คือ ฉีดครั้งเดียวสามารถคุมกำเนิดได้ 3 เดือน ประสิทธิภาพร้อยละ 98
- ข้อเสียคือฉีดแล้วรอบเดือนมักไม่มา หรืออาจมาแบบกะปริบกระปรอย มีส่วนน้อยเท่านั้นที่มีรอบเดือนมาตามปกติ ซึ่งก็ไม่มีอันตรายอะไร ยกเว้นคนที่มึนเมา อาเจียนหรือท้องอืดที่เคยมาแล้วไม่มา

ยาฉีดเป็นฮอร์โมนโปรเจสโตเจน โดยขนาดที่ใช้ 1 ขวด 3 มล. มียาอยู่ 150 มก. โดยฉีดทุก 84 วัน หรือ 12 สัปดาห์ ไม่ใช้ 90 วัน เพราะโอกาสพลาดจะเพิ่มขึ้น ถ้านับ 90 วัน การใช้ยาฉีดจะพบว่าประจำเดือนจะมาน้อยหรือขาดหายไป และถ้าฉีดช่วงแรก ๆ อาจพบมีประจำเดือนมากะปริบกระปรอย (Estrogen Withdrawal Bleeding) การฉีดจะทำให้ไขไม่ตก และอาจเกิดภาวะหมันชั่วคราวได้ วิธีนี้เหมาะสำหรับผู้ที่มิบุตรมาแล้ว และผู้ที่ทนผลข้างเคียงของยาคุมกำเนิดชนิดรับประทานไม่ไหว ข้อห้ามยาฉีดใกล้เคียงยารับประทาน การหยุดฉีดเพื่อให้มีบุตรต้องวางแผนล่วงหน้า 6-12 เดือน เพราะบางครั้งกว่าร่างกายจะปรับสมดุลฮอร์โมนสู่ภาวะปกติอาจต้องใช้เวลาานดังกล่าว

5. ยาฝังคุมกำเนิด

มีประสิทธิภาพและอาการข้างเคียงเช่นเดียวกับยาฉีด เหมาะสำหรับคนที่มีลูกแล้วและต้องเว้นช่วงไม่มีลูกไปหลาย ๆ ปี แต่เดิมเป็นยา 6 แท่น ผีงเข้าใต้ผิวหนังบริเวณข้อศอก สามารถคุมกำเนิดได้ 5 ปี ปัจจุบันมียาชนิดใหม่ แท่งเดียว คุมได้ 3 ปี การฝังก็ง่ายมากแท่งยาอยู่ในเข็ม การฝังก็คล้ายการฉีดยา ใช้เวลาในการฝังเข็มเพียง 1 นาที

6. ใส่ห่วงอนามัยในโพรงมดลูก

วิธีการคุมกำเนิดสำหรับคนที่ไม่ต้องการใช้ยา หรือมีอาการข้างเคียงจากการใช้ยา หรือมีข้อห้ามในการใช้ยา เหมาะสำหรับคนที่มีลูกแล้ว ห่วงอนามัยมีหลายชนิด ทั้งชนิดไม่มีตัวยา และชนิดที่มีตัวยาฮอร์โมนร่วมด้วย ปัจจุบันมีห่วงที่นิยมใช้อยู่ 2 แบบ คือ คอปเปอร์ที (CU-T) และมัลติโหลด (Multiload) การใส่ห่วงอนามัยต้องอาศัยบุคลากรที่ผ่านการอบรมด้านเทคนิค ห่วงสามารถคุมกำเนิดได้นานประมาณ 3 ปี หลังใส่อาจมีอาการปวดเกร็งท้องได้ ห่วงอนามัยไม่เหมาะกับคนที่มีโอกาสติดเชื้อง่าย เช่น เป็นโรคเบาหวาน รับประทานยากดภูมิ เป็นมะเร็ง หรือมีเพศสัมพันธ์แบบเปลี่ยนคู่อบ่อย เพราะที่บริเวณต่อจากห่วงจะมีเชือกต่อออกมาบริเวณปากมดลูก ใช้เป็นตัวตรวจสอบว่าห่วงยังอยู่ในตำแหน่งปกติหรือไม่ เชือกนี้จะเป็นจุดที่เชื้อโรคเข้าสู่มดลูกได้ คนที่ใส่ห่วงนอกจากตรวจสอบดูเชือกแล้วต้องได้รับการตรวจมะเร็งปากมดลูกปีละครั้ง หรือเมื่อมีความผิดปกติ เช่น เลือดออกทางช่องคลอด ปวดท้องเกร็ง หรือ คลำเชือกไม่พบ

7. การสวมถุงยางอนามัยสตรี (Diaphragm)

เป็นถุงยางขนาดค่อนข้างใหญ่ให้ผู้หญิงส่วนก่อนมีเพศสัมพันธ์ การคุมกำเนิดแบบนี้มีมานานแล้วแต่เพิ่มได้รับความนิยมในช่วงที่มีการนำเอามาใช้ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่นเอดส์ ปัจจุบันออกแบบใช้สะดวกขึ้น ไม่รำคาญ ใช้ง่าย ใช้ครั้งเดียวทิ้ง เหมาะสำหรับการคุมกำเนิดและป้องกันการติดเชื้อ กรณีผู้ชายปฏิเสธถุงยางอนามัยแบบผู้ชาย

8. ทำหมันหญิง

คล้ายการทำหมันฝ่ายชาย คือผูกและตัดท่อนำไข่เป็นการหมันถาวร ไม่มีหมันชั่วคราว การทำหมันหญิงมีสองแบบคือหมันเปือก คือทำหลังคลอด กับหมันแห้ง คือ การทำตอนที่มิรอบเดือน ผลคุมกำเนิดได้ร้อยละ 99.9

9. การนับวันปลอดภัย

วิธีการคุมกำเนิดแบบนี้เป็นที่เข้าใจของคนทั่วไปว่า 7 หน้า 7 หลัง แต่เพราะคำว่า หน้า 7 หลัง 7 ที่ทำให้เข้าใจผิดกันมาโดยตลอด การนับ 7 หลังนับ 7 วันนับตั้งแต่วันแรกที่รอบเดือนมาไม่ใช่ นับจากวันหมดรอบเดือน หลักการ คือ เว้นการมีเพศสัมพันธ์ช่วงที่ไข่น่าจะตก ปกติเมื่อมีไข่ตกแล้วไม่มีการผสม อีก 14 วันเลือดประจำเดือนจะมา (ไม่ใช่การมีรอบเดือน 14 วันแล้วไข่จะตก) การคุมกำเนิดแบบนี้ใช้ได้กับคนที่มิรอบเดือนมาสม่ำเสมอเท่านั้น คนที่

ประจำเดือนมาไม่แน่นอนใช้ไม่ได้ การจะใช้ช่วงก่อนรอบเดือนมา แปลว่าคนนั้นต้องสามารถเดาได้ว่าคราวหน้าเลือดจะมาเมื่อไร

10. แผ่นแปะคุมกำเนิด

มีปริมาณยาเอสโตรเจนและโปรเจสโตเจนเช่นเดียวกับยาเม็ดคุมกำเนิดใช้แปะผิวหนังบริเวณสะโพก หน้าท้อง แผ่นละ 1 สัปดาห์ แปะ 3 แผ่น สัปดาห์เว้นไม่แปะหนึ่งสัปดาห์ ปัจจุบันมียี่ห้อเดียว เพิ่มได้รับอนุมัติให้จำหน่ายในสหรัฐอเมริกา ยังไม่มีจำหน่ายในเมืองไทย

11. ยาคุมใส่ในโพรงมดลูก

มีตัวยา **levonorgestrel** ซึ่งค่อยๆ ซึมออกมา ใส่ครั้งเดียวได้ผลคุมกำเนิดร้อยละ 99 เป็นเวลาถึง 5 ปี (**levonorgestrel – releasing intrauterine system**)

12. ห่วงสอดช่องคลอด (vaginal ring)

เป็นวงแหวนใส่ช่องคลอด เป็นอีกทางเลือกสำหรับคนที่ไม่อยากกินยาหรือไม่อยากกินยาทุกวัน มีลักษณะเป็นวงแหวนขนาดเล็ก มีความยืดหยุ่น ตัวแหวนจะปล่อยยาออกมา 2 ตัวคือ **EE** ปริมาณ 15 ไมโครกรัม และ **etonogestrel** 120 ไมโครกรัมออกมาทุกวัน สอดช่องคลอด 3 สัปดาห์เว้นหนึ่งสัปดาห์

13. ตัวยาฆ่าอสุจิ (spermicidal)

เป็นสารเคมีที่มีคุณสมบัติสามารถฆ่าตัวอสุจิได้ ใช้โดยใส่เข้าช่องคลอด มีหลายรูปแบบ ทั้งแบบแผ่น แบบโฟม แบบเจล แบบเม็ดฟู ไม่มีจำหน่ายในเมืองไทย แต่ถึงมีก็ไม่น่าใช้เพราะถ้าใช้บ่อยๆ สารเคมีเหล่านี้จะกัดผนังช่องคลอดทำให้เกิดรอยถลอกเกี่ยวกับการติดเชื้อ

14. ฟองน้ำคุมกำเนิด (Contraceptive sponge)

อุปกรณ์คุมกำเนิดชนิดนี้มีลักษณะเป็นก้อนฟองน้ำรูปหมอนกลม แบบมีขนาดเล็ก มีตัวยาฆ่าอสุจิเคลือบไว้ด้วย

15. ฝาครอบปากมดลูก (Cervical Cap)

มีลักษณะคล้ายหมวยครอบปากมดลูกป้องกันตัวอสุจิไม่ให้เล็ดลอดเข้าโพรงมดลูก หรือแม้เข้าไปก็ปริมาณน้อยมาก มีหลายรูปแบบหลายขนาดอาจมีตัวยาฆ่าอสุจิร่วมด้วย การใช้ค่อนข้างยุ่งยากและต้องอาศัยประสบการณ์ค่อนข้างมาก

จากการศึกษาเอกสารการคุมกำเนิด สรุปได้ว่า การคุมกำเนิด หมายถึง การป้องกันการปฏิสนธิหรือการป้องกันการตั้งครรภ์ของฝ่ายหญิง ซึ่งวิธีการคุมกำเนิดสามารถทำได้ทั้งชายและหญิง โดยมีวิธีการที่หลากหลายทั้งที่เป็นแบบถาวรและแบบชั่วคราว ให้คู่รักได้เลือกใช้ตามความต้องการและเหมาะสม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

บุปผา ลิมาบรรพ์ (2528 : 29) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงค่านิยมของนิสิตมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง จำนวน 180 คน พบว่า นิสิตที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยมากกว่า 2 ปี มีค่านิยมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกันจากนิสิตที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยน้อยกว่า 1 ปี

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2529 : 6-7) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเจตคติต่อเพื่อนของเด็กวัยรุ่น พบว่านักเรียนชายมีเจตคติที่ดีต่อเพื่อนเพศเดียวกัน ตั้งแต่เป็นเด็กจนถึงวัยรุ่น นอกจากนี้ นักเรียนชายยังมีเจตคติที่ดีต่อเพื่อนต่างเพศมากกว่าเพื่อนเพศเดียวกันด้วย ส่วนนักเรียนหญิงมีเจตคติที่ดีต่อเพื่อนเพศเดียวกัน มากกว่าเพื่อนต่างเพศ แต่เจตคติที่ดีต่อเพื่อนเพศเดียวกันจะมีน้อยลงเมื่ออายุมากขึ้น ในขณะที่เจตคติที่ดีต่อเพื่อนต่างเพศ ของนักเรียนหญิง จะเพิ่มขึ้นตามอายุและยังพบอีกว่าเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ อยากคบเพื่อนที่มีความประพฤติดีเป็นเพศเดียวกันกับตน เด็กวัยรุ่นส่วนมาก เลือคบคนที่มินิสัยและเจตคติกล้ายกับตน

สมหมาย ฮามคำไพ (2533 : 68 – 69) ได้ศึกษาค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพิษณุโลก จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 467 คน พบว่านักเรียนมีค่านิยมในการคบเพื่อนที่อยู่ในกรอบประเพณีไทย นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศแตกต่างกัน และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันมีค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศต่างกันด้วย

อัญชลี คตोनุรักษ์ (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักศึกษาชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 1,094 คน ผลจากการศึกษาพบว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับเพื่อน เข้าบ้านอยู่ หรืออยู่หอพักมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่หรือญาติ

พะเยาว์ ละกะเด็บ (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องแบบสมมุติฐานการยอมรับเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยรามคำแหงจำนวน 450 คน ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรด้านเพศมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการยอมรับเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส โดยเพศชายมีการยอมรับเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่าเพศหญิง

ธามนิธิ โคตรวิบูลย์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของวัยรุ่นในสถานศึกษาที่มีต่อความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรส ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้แก่ วัยรุ่นชายหญิงที่ศึกษาในระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 425 คน พบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงเห็นด้วยต่อความสัมพันธ์ทางเพศของชายและหญิงก่อนสมรส ในระดับมากและปานกลางเหมือนกับทุกข้อคำถาม และนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงเห็นด้วยต่อความสัมพันธ์ทาง

เพศของชายกับหญิง ผลดีและผลเสียของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส และการมีคู่รัก ไม่แตกต่างกัน

วรัญญู กุลดิลก (2541 : 122) เรื่องทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ของนักศึกษามหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศรีปทุม จำนวน 300 คน ผลการศึกษาพบว่า สถานที่พักอาศัยของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ไม่ได้พักอาศัยกับบิดามารดาชอบรับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านักศึกษาที่พักอาศัยกับบิดามารดา

จรรยา เศรษฐบุตร (2543 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลภายในครอบครัวและอิทธิพลภายนอกครอบครัวต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่น ผลจากการศึกษาพบว่า การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนมีผลกระทบต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งจากการที่วัยรุ่นเปิดรับข่าวสารมากมีผลทำให้วัยรุ่นรับความรู้ด้านเพศศึกษาในเชิงลบ

จิระ จิรเจริญศิลป์ (2543 : 47-49) ได้ศึกษาค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย พบว่า เด็กวัยรุ่นชายรู้สึกเสรีในการปฏิบัติตนในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่า เด็กวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นที่ไม่ได้อยู่ในสถานศึกษา เด็กวัยรุ่นที่ปรับตัวไม่ได้และเด็กที่รู้สึกว่าการคบเพื่อนไม่สงบ จะรู้สึกมีเสรี ในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่าวัยรุ่นที่มีลักษณะตรงข้าม

ปิยนันท์ ทรัพย์มั่นคงทวี (2543 : 62-68) ได้ศึกษาเจตคติต่อการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสงครามจำนวน 497 คน พบว่า นักเรียนมีเจตคติทางบวก ต่อการคบเพื่อนต่างเพศ โดยที่นักเรียนหญิงมีเจตคติทางบวกมากกว่า และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีเจตคติในการคบเพื่อนต่างกัน โดยการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด และแบบมีเหตุผลมาก มีเจตคติทางบวกสูงกว่าแบบปล่อยปละละเลยมาก

โสพิณ หมูแก้ว (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “อยู่ก่อนแต่ง” การอยู่ร่วมกันโดยไม่แต่งงานของนักศึกษามหาวิทยาลัย เพื่อศึกษานักศึกษาที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันกับคนรักนั้นให้ ความหมายแก่การดำเนินชีวิตแบบนี้อย่างไร นักศึกษาชายให้ความหมายเป็น 3 ลักษณะคือ เช็ชซ์ ประหยัด สะดวกสบาย และรักจริง นักศึกษาหญิงให้ความหมายแบบเดียวกันคือรักจริงแต่ไม่หวังที่จะแต่งงาน

จากงานวิจัยในประเทศ สรุปได้ว่า นักเรียน นิสิตนักศึกษา วัยรุ่นส่วนใหญ่ เห็นว่าการคบเพื่อนต่างเพศนั้นที่ชั่วสาวเป็นเรื่องปกติของสังคม ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดู โอกาส สื่อ มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน และนักเรียน นิสิตนักศึกษา วัยรุ่นส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับการมีนัด แนวนอนที่นิสิตนักศึกษา วัยรุ่นจะปฏิบัติตนในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศนั้นที่ชั่วสาว ตามตัวบรรทัดฐานของสังคมเริ่มลดลง รู้สึกเสรีในการคบเพื่อนต่างเพศ ส่วนใหญ่ เห็นว่าการคบเพื่อนต่าง

เพศนั้ที่ผู้สาว เป็นเรื่องธรรมดา และการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานจะเพิ่มขึ้น เมื่ออยู่ในชั้นเรียนที่สูงขึ้น โดยเฉพาะอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย

งานวิจัยต่างประเทศ

ไคเยอร์ ลีหมิง และโอลิเวอร์ (Dwyer, Leeming and Oliver. 1996 : 309-317) ได้ศึกษาประเด็นปัญหาในพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จากการศึกษาถึงสาเหตุของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมนั้นเกิดจากการได้รับอิทธิพลจากสื่อ (Media) ได้แก่ โทรทัศน์ นิตยสาร

ถึงพิมพ์

อินเทอร์เน็ต

โกลด์เซน (Goldsen. 1960 : 240) ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการเลือกคู่และการสมรสโดยใช้นักศึกษามหาวิทยาลัย 12 แห่ง ในอเมริกา ใช้เวลาศึกษานาน 12 ปี พบว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิง เห็นความสำคัญของการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ เพื่อจะได้มีโอกาสรู้จักคนที่ตนจะเลือกเป็นคู่ครองได้ดียิ่งขึ้น

รอส (Ross. 1979 : 155) ศึกษาเกี่ยวกับเจตคติในเรื่องเพศ ได้ศึกษาเกี่ยวกับเจตคติในเรื่องเพศของพ่อแม่ที่มีอิทธิพลต่อลูก และผลการขาดพ่อหรือแม่ คนใดคนหนึ่ง ต่อพฤติกรรมทางเพศของลูก ในเด็กวัยรุ่นเมืองนิวยอร์ก จำนวน 1,000 คน เป็นชายจำนวน 333 คน หญิงจำนวน 667 คน อายุระหว่าง 13-19 ปีพบว่า วัยรุ่นที่มีพ่อแม่เพียงคนเดียว จะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเพศมากกว่าวัยรุ่นที่มีพ่อแม่ครบทั้ง 2 คน และยังพบอีกว่า ร้อยละ 64 ของผู้หญิง และร้อยละ 76 ของผู้ชาย เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว อย่างน้อย 1 ครั้ง ผู้หญิงส่วนใหญ่คิดว่า พ่อแม่คงจะผิดหวังที่ลูกสาวยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเพศ แต่ผู้ชายคิดว่า พ่อแม่ส่งเสริมเป็นนัย ๆ ที่ตนเองจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเพศ

ออฟเฟอร์ (เรณู เจริญศรี. 2525 : 23-24 ; อ้างอิงมาจาก Offer. 1971 : 1971 : 56) ศึกษาพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศ ของวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา โดยติดตามศึกษา เป็นระยะยาวกับเด็กมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงถึงขั้นปีที่ 3 ในมหาวิทยาลัยพบว่า ในเรื่องของการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ เมื่อเริ่มเรียนชั้นมัธยมศึกษาได้ 1 ปี ร้อยละ 45 ของกลุ่มตัวอย่างไม่เคยมีนัดแต่การนัดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็นจำนวน ร้อยละ 77 เมื่ออยู่ชั้นปีที่ 3 ในมหาวิทยาลัยสำหรับการร่วมประเวณีก่อนแต่งงาน กลุ่มตัวอย่างจำนวน ร้อยละ 80 เห็นว่าเป็นสิ่งที่ทำได้แต่ควรจบมัธยมศึกษาตอนปลายเสียก่อน เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 1 เคยร่วมประเวณีและเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30 เมื่อเรียนในมหาวิทยาลัยปีที่ 1 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 50 เมื่อเรียนในมหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 3

ริดดิ้ง (Ridding.... : 78) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศนั้ที่ผู้สาว กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชายและหญิง จำนวน 600 คน ที่มีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป จากโรงเรียนแมนเชสเตอร์ ผลปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นคงทาง

อารมณ์กับพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศกันที่ผู้สาว แต่ลักษณะบุคลิกภาพชอบแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศกันที่ผู้สาว

บากเลย์ และอีแวน (Bagleg and Evan. 1975 : 96) ได้ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนนักเรียนที่มีลักษณะแสดงตัว-เก็บตัว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีอายุ 14-15 ปี เครื่องมือที่ใช้คือแบบสำรวจบุคลิกภาพของไอเซนค (Eysenck) พบว่านักเรียนที่มีลักษณะแสดงตัวและเก็บตัวมีการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนแตกต่างกัน และนักเรียนที่มีลักษณะแสดงตัวมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่มีลักษณะเก็บตัว

จากเอกสารและงานวิจัยดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สรุปได้ว่า การคบเพื่อนต่างเพศกันที่ผู้สาวของเด็กวัยรุ่นในต่างประเทศพบว่ามีสาเหตุมาจากสื่อ ครอบครัวจากการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา วัยรุ่นที่มีพ่อแม่คนเดียว จะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเพศง่ายขึ้น พ่อแม่คิดว่าจะผิดหวังถ้าลูกผู้หญิงยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเพศ แต่ลูกผู้ชายพ่อแม่จะส่งเสริมเป็นนัย ๆ พฤติกรรมในเรื่องเพศขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพ นักศึกษาเห็นว่าการศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นถือว่าเป็นเรื่องปกติ นอกจากนี้ยังพบว่า การคบเพื่อนต่างเพศกันที่ผู้สาวของเด็กวัยรุ่นทางสังคมตะวันตกนั้นเด็กจะรู้สึกเสรี ในการคบเพื่อนต่างเพศกันที่ผู้สาวมากกว่าในสังคมไทย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยง ต่อการติดเชื้อเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ของคูรักรัก ของนักศึกษาชายสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วิธีการดำเนินการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

1. ขอบเขตการวิจัย
2. ตัวแปรในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. การนำเสนอผลการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากรคือ นักศึกษา ระดับปริญญาตรี สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและการกีฬา

กลุ่มตัวอย่างและขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชายชั้นปีที่ 2 ถึง ชั้นปีที่ 4 สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มี 3 วิทยาเขต ได้แก่ สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขต มหาสารคาม สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขต อุตรธานี สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขต ศรีสะเกษ สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขต ชัยภูมิ ประกอบด้วย 3 คณะ ได้แก่ คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 826 คน คำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร ของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % และความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 0.05 โดยใช้สูตร การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างใช้สูตรคำนวณดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Nd^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของหน่วยตัวอย่างกลุ่มเป้าหมาย
 N = ประชากรทั้งหมด
 D = ระดับความมีนัยสำคัญ

แทนค่า
$$\frac{n = 826}{1 + 826 (0.05)^2}$$

$n = 270$

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 270 คน

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนนักศึกษาระดับชั้นปี	จำนวนประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ชั้นปีที่ 2	382	107
ชั้นปีที่ 3	240	88
ชั้นปีที่ 4	204	75
รวม	826	270

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) โดยเลือกเฉพาะนักศึกษาชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศหญิงเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถทราบกลุ่มตัวอย่างที่แน่นอน จึงแจกแบบสอบถามไปยังนักศึกษาทุกคนทั้งหมด 826 ฉบับ

2. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมด เพื่อคัดเลือกรูปแบบที่สมบูรณ์

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ คือระดับชั้นปี ได้แก่

ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2

ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3

ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยง แบ่งเป็น 2 ด้าน ได้แก่
 ไม่เสี่ยงต่อการติดต่อการติดเชื้อเอดส์
 ไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศต่อคู่อีก และพฤติกรรมทางเพศต่อหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่อีก ได้แก่ พฤติกรรมทางเพศที่ป้องกันการติดเชื้อเอดส์ และพฤติกรรมทางเพศที่ป้องกันการตั้งครรภ์ของฝ่ายหญิง โดยวิธีการสุ่มกําหนด จำนวน 10 ข้อ

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) นำแบบสอบถามฉบับร่าง ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ อุดม พิริยะสิงห์ อาจารย์พิเศษ ประจำภาควิชามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เสริมเกียรติ พรหมสุข อาจารย์พิเศษ ประจำภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ดร. ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและวัดผล มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เมื่อผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยกำหนดเกณฑ์ความเห็นพร้อมต้องกัน (Agreement) อย่างน้อย ร้อยละ 80 ของผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2. การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try – out) กับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตมหาสารคาม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ที่มีสภาพคล้ายคลึงกัน เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของภาษาก่อนนำไปใช้จริง แล้วนำมาหาความเชื่อมั่นโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.85

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประสานงานกับฝ่ายวิจัยของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทั้ง 3 วิทยาเขต เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย และนัดวันขอเข้าแจกแบบสอบถาม
2. นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง และรอรับแบบสอบถามคืนภายในวันเดียวกันเป็นบางส่วน และขอให้อาจารย์ฝ่ายวิจัยของแต่ละวิทยาเขตเป็นผู้เก็บรวบรวมให้ในบางส่วน ในช่วงเดือน มีนาคม พ.ศ. 2553
3. นำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งพบว่า จากจำนวนแบบสอบถามทั้งสิ้น 876 ฉบับ มีความถูกต้องสมบูรณ์ คิดเป็นร้อยละ 80 ของแบบสอบถามทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ นำมาประมวลผลและวิเคราะห์ในเชิงสถิติ โดยใช้ไมโครคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS/PC+ (Statistical Package for the Social Sciences/Personal Computer Plus) โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ (Percentage)
2. ข้อมูลด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ และการทดสอบไค-สแควร์ (Chi-square)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และค่าคำนวณร้อยละ (percentage)

2. ข้อมูลด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ และการทดสอบ ไค-สแควร์

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

χ^2 แทน

- ค่าไคสแควร์ (Chi-square หรือ χ^2) ต้องการทราบว่าตัวแปร 2 ตัว มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

Sig แทน ความน่าจะเป็น

* แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูล ตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมทางเพศ และความสัมพันธ์ของระดับชั้นปีกับ พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ โรคเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ของ คู่รัก ของ นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ปรากฏตามตาราง 2 - 3

ตาราง 2 แสดงจำนวนประชากร และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นปี

จำนวนนักศึกษา ระดับชั้นปี	จำนวนประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละ
ชั้นปีที่ 2	382	107	39.63
ชั้นปีที่ 3	240	88	32.59
ชั้นปีที่ 4	204	75	27.78
รวม	826	270	100

จากตาราง 2 พบว่า นักศึกษาชายสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 107 คน (ร้อยละ 39.63) รองลงมาคือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 88 คน (ร้อยละ 32.59) และเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 75 คน (ร้อยละ 27.78) ตามลำดับ

ตาราง 3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นปี และวิทยาเขต

วิทยาเขต	ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มหาสารคาม	37	34.58	21	23.87	29	38.67	87	32.22
อุดรธานี	37	34.58	24	27.27	19	25.33	80	29.63
ศรีสะเกษ	17	15.89	27	30.68	13	17.33	57	21.11
ชัยภูมิ	16	14.95	16	18.18	14	18.67	46	17.04
รวม	107	100	88	100	75	100	270	100

จากตาราง 3 พบว่า นักศึกษาชายสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาวิทยาเขต มหาสารคาม จำนวน 87 คน (ร้อยละ 32.22) รองลงมาเป็นนักศึกษาวิทยาเขตอุดรธานี จำนวน 80 คน (ร้อยละ 29.63) เป็นนักศึกษาวิทยาเขต

ศรีสะเกษ จำนวน 57 คน (ร้อยละ 21.11) และเป็นนักศึกษา วิทยาเขตชัยภูมิ จำนวน 46 คน (ร้อยละ 17.04)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมทางเพศและความสัมพันธ์ของระดับชั้นปีกับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ของคู่อุปการ นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ

ผลการวิเคราะห์ปรากฏในตาราง 4 – 12

ตาราง 4 แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดย การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามชั้นปี และพฤติกรรม

พฤติกรรม		ระดับชั้นปี			โดยรวม	χ^2	Value
		ชั้นปีที่ 2 (n = 170)	ชั้นปีที่ 3 (n = 88)	ชั้นปีที่ 4 (n = 75)			
ทุกครั้ง	ความถี่	6	2	2	10	.840	2.748
	ร้อยละ	5.61	2.27	2.67	3.70		
บ่อยครั้ง	ความถี่	49	39	35	123		
	ร้อยละ	45.79	44.32	46.67	45.56		
นาน ๆ ครั้ง	ความถี่	33	28	26	87		
	ร้อยละ	30.84	31.82	34.67	32.22		
ไม่เคยเลย	ความถี่	19	19	12	50		
	ร้อยละ	17.76	21.59	16.00	18.52		
โดยรวม	ความถี่	107	88	75	270		
	ร้อยละ	100	100	100	100		

จากตาราง 4 พบว่า นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการคุมกำเนิด และป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่ ใช้บ่อยครั้ง มีจำนวน 123 คน (ร้อยละ 45.56) รองลงมาคือ ใช้นาน ๆ ครั้ง จำนวน 87 คน (ร้อยละ 32.22) ไม่เคยใช้เลย จำนวน 50 คน (ร้อยละ 18.52) และใช้ทุก ครั้ง จำนวน 10 คน (ร้อยละ 3.70) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นปี พบว่านักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการคุมกำเนิด และป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 5 แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยโดยการให้รู้รักกินยาคุมกำเนิด แบบชั่วคราว / ลูกเงินหลังมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามชั้นปีและพฤติกรรม

พฤติกรรม		ระดับชั้น			โดยรวม	χ^2	Value
		ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4			
ทุกครั้ง	ความถี่	1	1	0	2	.005*	18.796
	ร้อยละ	.93	1.14	.00	.74		
บ่อยครั้ง	ความถี่	23	16	34	73		
	ร้อยละ	21.50	18.18	45.33	27.04		
นาน ๆ ครั้ง	ความถี่	29	23	16	68		
	ร้อยละ	27.10	26.14	21.33	25.19		
ไม่เคย	ความถี่	54	48	25	127		
	ร้อยละ	50.47	54.55	33.33	47.04		
โดยรวม	ความถี่	107	88	75	270		
	ร้อยละ	100	100	100	100		

จากตาราง 5 พบว่า นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการคุมกำเนิดโดยการให้รู้รักกินยาคุมกำเนิด แบบชั่วคราว / ลูกเงินหลังมีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่ไม่เคย จำนวน 127 คน (ร้อยละ 47.04) รองลงมาคือ รองลงมาคือ บ่อยครั้ง จำนวน 73 คน (ร้อยละ 27.04) นาน ๆ ครั้ง จำนวน 68 คน (ร้อยละ 25.19) และทุกครั้ง จำนวน 2 คน (ร้อยละ .74) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นปี พบว่านักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการคุมกำเนิดโดยการให้รู้รักกินยาคุมกำเนิด แบบชั่วคราว / ลูกเงินหลังมีเพศสัมพันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .005

ตาราง 6 แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการให้คูร์กกินยาคุมกำเนิดแบบถาวร เป็นประจำทุกเดือน

พฤติกรรม		ระดับชั้น			โดยรวม	χ^2	Value
		ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4			
ทุกครั้ง	ความถี่	0	2	1	3	.008	17.339
	ร้อยละ	.00	2.27	1.33	1.11		
บ่อยครั้ง	ความถี่	16	14	26	56		
	ร้อยละ	14.95	15.91	34.67	20.74		
นาน ๆ ครั้ง	ความถี่	23	11	10	44		
	ร้อยละ	21.50	12.50	13.33	16.30		
ไม่เคย	ความถี่	68	61	38	167		
	ร้อยละ	63.55	69.32	50.67	61.85		
โดยรวม	ความถี่	107	88	75	270		
	ร้อยละ	100	100	100	100		

จากตาราง 6 พบว่า นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการคุมกำเนิดโดยการให้คูร์กกินยาคุมกำเนิดแบบถาวร เป็นประจำทุกเดือน ส่วนใหญ่ไม่เคย จำนวน 167 คน (ร้อยละ 61.85) รองลงมาคือ บ่อยครั้ง จำนวน 56 คน (ร้อยละ 20.74) นาน ๆ ครั้ง จำนวน 44 คน (ร้อยละ 16.30) และ ทุกครั้ง จำนวน 3 คน (ร้อยละ 1.11) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นปี พบว่านักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการคุมกำเนิด โดยการให้คูร์กกินยาคุมกำเนิดแบบถาวร เป็นประจำทุกเดือน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 7 แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดย โดยการหลั่งน้ำอสุจิข้างนอก เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์เมื่อมีเพศสัมพันธ์

พฤติกรรม		ระดับชั้น			โดยรวม	χ^2	Value
		ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4			
ทุกครั้ง	ความถี่	6	6	2	14	.253	7.800
	ร้อยละ	5.61	6.82	2.67	5.19		
บ่อยครั้ง	ความถี่	70	42	45	157		
	ร้อยละ	65.42	47.73	60.00	58.15		
นาน ๆ ครั้ง	ความถี่	21	27	20	68		
	ร้อยละ	19.63	30.68	26.67	25.19		
ไม่เคย	ความถี่	10	13	8	31		
	ร้อยละ	9.35	14.77	10.67	11.48		
โดยรวม	ความถี่	107	88	75	270		
	ร้อยละ	100	100	100	100		

จากตาราง 7 พบว่า นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการคุมกำเนิดโดยการหลั่งน้ำอสุจิข้างนอก เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์เมื่อมีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่กระทำบ่อยครั้ง จำนวน 157 คน (ร้อยละ 58.15) รองลงมาคือ นาน ๆ ครั้ง จำนวน 68 คน (ร้อยละ 25.19) ไม่เคย จำนวน 31 คน (ร้อยละ 11.48) และ ทุกครั้ง จำนวน 14 คน (ร้อยละ 5.19) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นปี พบว่านักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการคุมกำเนิด โดยการหลั่งน้ำอสุจิข้างนอก เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์เมื่อมีเพศสัมพันธ์ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 8 แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด โดยการให้คู่มือศึกษาคุมกำเนิด แบบถาวรชนิด ทุก 3 เดือน จำแนกตามชั้นปีและพฤติกรรม

พฤติกรรม		ระดับชั้น			โดยรวม	χ^2	Value
		ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4			
ทุกครั้ง	ความถี่	0	1	0	1	.651	4.188
	ร้อยละ	.00	1.14	.00	.37		
บ่อยครั้ง	ความถี่	6	3	5	14		
	ร้อยละ	5.61	3.41	6.67	5.19		
นาน ๆ ครั้ง	ความถี่	9	4	5	18		
	ร้อยละ	8.41	4.55	6.67	6.67		
ไม่เคย	ความถี่	92	80	65	237		
	ร้อยละ	85.98	90.91	86.67	87.78		
โดยรวม	ความถี่	107	88	75	270		
	ร้อยละ	100	100	100	100		

จากตาราง 8 พบว่า นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการคุมกำเนิดโดยการให้คู่มือศึกษาคุมกำเนิด แบบถาวรชนิดทุก 3 เดือน ส่วนใหญ่ไม่เคย จำนวน 237 คน (ร้อยละ 87.78) รองลงมาคือ นาน ๆ ครั้ง จำนวน 18 คน (ร้อยละ 6.67) บ่อยครั้ง จำนวน 14 คน (ร้อยละ 5.19) และทุกครั้ง จำนวน 1 คน (ร้อยละ .37) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นปี พบว่านักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการคุมกำเนิด โดยการให้คู่มือศึกษาคุมกำเนิด แบบถาวรชนิดทุก 3 เดือน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 9 แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการนับวันปลอดภัยจากการตั้งครรภ์ ก่อน และหลัง 7 วัน ของการมีประจำเดือนของคูรัก ก่อนมีเพศสัมพันธ์

พฤติกรรม		ระดับชั้น			โดยรวม	χ^2	Value
		ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4			
ทุกครั้ง	ความถี่	22	16	23	61	.098	10.708
	ร้อยละ	20.56	18.18	30.67	22.59		
บ่อยครั้ง	ความถี่	27	24	18	69		
	ร้อยละ	25.23	27.27	24.00	25.56		
นาน ๆ ครั้ง	ความถี่	27	13	18	58		
	ร้อยละ	25.23	14.77	24.00	21.48		
ไม่เคย	ความถี่	31	35	16	82		
	ร้อยละ	28.97	39.77	21.33	30.37		
โดยรวม	ความถี่	107	88	75	270		
	ร้อยละ	100	100	100	100		

จากตาราง 9 พบว่า นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ให้คูรักคุมกำเนิดโดยนับวันปลอดภัยจากการตั้งครรภ์ ก่อน และหลัง 7 วัน ของการมีประจำเดือน ของคูรัก ส่วนใหญ่ไม่เคยจำนวน 82 คน (ร้อยละ 30.37) รองลงมาคือ บ่อยครั้ง จำนวน 69 คน (ร้อยละ 25.56) ทุกครั้ง จำนวน 61 คน (ร้อยละ 22.59) และ นาน ๆ ครั้ง จำนวน 58 คน (ร้อยละ 21.48) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นปี พบว่านักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการคุมกำเนิด โดยการให้คูรักคุมกำเนิด โดยนับวันปลอดภัยจากการตั้งครรภ์ ก่อน และหลัง 7 วัน ของการมีประจำเดือนของคูรัก ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 10 แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรมความเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ของคูรัก และเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยการที่ฝ่ายชายไม่ได้ใช้วิธีการคุมกำเนิดแบบใด ๆ เลย จำแนกตามชั้นปีและพฤติกรรม

พฤติกรรม		ระดับชั้น			โดยรวม	χ^2	Value
		ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4			
ทุกครั้ง	ความถี่	2	3	1	6	.628	4.362
	ร้อยละ	1.87	3.41	1.33	2.22		
บ่อยครั้ง	ความถี่	28	22	26	76		
	ร้อยละ	26.17	25.00	34.67	28.15		
นาน ๆ ครั้ง	ความถี่	39	36	22	97		
	ร้อยละ	36.45	40.91	29.33	35.93		
ไม่เคย	ความถี่	38	27	26	91		
	ร้อยละ	35.51	30.68	34.67	33.70		
โดยรวม	ความถี่	107	88	75	270		
	ร้อยละ	100	100	100	100		

จากตาราง 10 พบว่า นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ มีความเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ของคูรัก และการเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ โดยการที่ฝ่ายชายไม่ได้ใช้วิธีการคุมกำเนิดแบบใด ๆ เลย ส่วนใหญ่ พบว่า นาน ๆ ครั้ง จำนวน 97 คน (ร้อยละ 35.93) รองลงมาคือ ไม่เคยเลย จำนวน 91 คน (ร้อยละ 33.70) บ่อยครั้ง จำนวน 79 คน (ร้อยละ 28.15) และ ทุกครั้ง จำนวน 6 คน (ร้อยละ 2.22) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นปี พบว่า นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีความเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ของคูรัก และการเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ โดยการที่ฝ่ายชายไม่ได้ใช้วิธีการคุมกำเนิดแบบใด ๆ เลย ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 11 แสดงจำนวน และร้อยละ ความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรมทางเพศ ที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก

พฤติกรรม		ระดับชั้น			โดยรวม	χ^2	Value
		ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4			
เคยมากกว่า 4 คน	ความถี่	25	26	26	77	.092	10.874
	ร้อยละ	23.36	29.55	34.67	28.52		
เคยมาแล้ว 2 – 3 คน	ความถี่	12	20	10	42		
	ร้อยละ	11.21	22.73	13.33	15.56		
เคยมาแล้ว 1-2 คน	ความถี่	35	17	21	73		
	ร้อยละ	32.71	19.32	28.00	27.04		
ไม่เคย	ความถี่	35	25	18	78		
	ร้อยละ	32.71	28.41	24.00	28.89		
โดยรวม	ความถี่	107	88	75	270		
	ร้อยละ	100	100	100	100		

จากตาราง 11 พบว่า นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก ส่วนใหญ่ ไม่เคย จำนวน 78 คน (ร้อยละ 28.89) รองลงมาคือ เคยมากกว่า 4 คน จำนวน 77 คน (ร้อยละ 28.52) และ เคยมาแล้ว 1-2 คน จำนวน 73 คน (ร้อยละ 27.04) และ เคยมาแล้ว 2 – 3 คน จำนวน 42 คน (ร้อยละ 15.56) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นปี พบว่านักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกันเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 12 แสดงจำนวนร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับพฤติกรรม การคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก

พฤติกรรม		ระดับชั้น			โดยรวม	χ^2	Value
		ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4			
ทุกครั้ง	ความถี่	48	38	38	124	.152	9.406
	ร้อยละ	65.75	60.32	66.67	64.25		
บ่อยครั้ง	ความถี่	12	9	11	32		
	ร้อยละ	16.44	14.29	19.30	16.58		
นาน ๆ ครั้ง	ความถี่	3	11	4	18		
	ร้อยละ	4.11	17.46	7.02	9.33		
ไม่เคยเลย	ความถี่	10	5	4	19		
	ร้อยละ	13.70	7.94	7.02	9.84		
โดยรวม	ความถี่	73	63	57	193		
	ร้อยละ	100	100	100	100		

จากตาราง 12 พบว่า นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือการ ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก ส่วนใหญ่ ใช้ ทุกครั้ง จำนวน 124 คน (ร้อยละ 64.25) รองลงมาคือ บ่อยครั้ง จำนวน 32 คน (ร้อยละ 16.58) ไม่เคยเลย จำนวน 19 คน (ร้อยละ 9.84) และ นาน ๆ ครั้ง จำนวน 18 คน (ร้อยละ 9.33) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายชั้นปี พบว่านักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก ไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ของระดับชั้นปีกับพฤติกรรมทางเพศต่อคูรัักที่ไม่เสี่ยง ของ นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ ที่ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ ที่ ไม่พึงประสงค์ต่อคูรััก ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของระดับชั้นปี กับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ ที่ไม่พึงประสงค์ของคูรััก ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำถามการวิจัย

1. พฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ต่อคูรัักมีพฤติกรรมอะไรบ้าง
2. นักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ กับชั้นปีแตกต่างกันหรือไม่

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรที่ใช้ศึกษาคือ นักศึกษาชายสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 จำนวน 826 คน คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างที่มีความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 270 คน ใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ

(Stratified Sampling) และทำการสุ่มแบบโควตา (Quota Sampling) กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตาม size โดยใช้สูตรของ Taro Yamane

2. พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยง ต่อการติดเชื้อเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ ของคู่อรัก

พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการคุมกำเนิดแบบหลั่งข้างนอก โดยทำบ่อยครั้ง ร้อยละ 58.51 ทำทุกครั้ง ร้อยละ 5.19 วิธีการรองลงมาที่กลุ่มตัวอย่างใช้ คือ การใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์ โดยทำบ่อยครั้ง ร้อยละ 45.56 และ ใช้ทุกครั้ง ร้อยละ 3.70 รองลงมาคือ ให้คู่อรักกินยาเม็ดคุมกำเนิดแบบชั่วคราว / ลูกเงินหลังมีเพศสัมพันธ์ โดยทำบ่อยครั้ง ร้อยละ 27.04 รองลงมาคือ นับวันปลอดภัยจากการตั้งครรภ์ ก่อน และหลัง 7 วัน ของการมีประจำเดือนของคู่อรัก โดยทำบ่อยครั้ง ร้อยละ 25.56 ทำทุกครั้ง ร้อยละ 22.59 รองลงมาคือ ให้คู่อรักกินยาคุมกำเนิดแบบถาวรเป็นประจำทุกเดือน โดยทำบ่อยครั้ง จำนวน ร้อยละ 20.74 รองลงมาคือ การคุมกำเนิดโดยการให้คู่อรักฉีดยาคุมกำเนิดถาวร ฉีดทุก 3 เดือน โดยบ่อยครั้ง ร้อยละ 5.19

ในด้านความไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ของคู่อรัก โดยที่ฝ่ายชายเลือกใช้วิธีการคุมกำเนิดแบบใดแบบหนึ่งในจำนวนทั้งหมด 6 แบบ แต่อาจจะเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ หากกลุ่มตัวอย่างไม่ได้เลือกใช้วิธีการคุมกำเนิดโดยใช้ถุงยางอนามัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการคุมกำเนิดทุกครั้ง ร้อยละ 35.93

ส่วนด้านการเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่อรัก พบว่า ส่วนใหญ่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่อรัก ร้อยละ 28.89 เคยมากกว่า 4 คน ร้อยละ 28.52 เคยมาแล้ว 1-2 คน ร้อยละ 27.04 และ เคยมาแล้ว 2 – 3 คน ร้อยละ 15.56 ด้านการใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่อรัก พบว่าส่วนใหญ่ ใช้ทุกครั้ง ร้อยละ 64.25 รองลงมาคือ ใช้บ่อยครั้ง ร้อยละ 16.58

3. ความสัมพันธ์ของระดับชั้นปีกับ พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยง ต่อการติดเชื้อเอดส์ และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ ของคู่อรัก

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์เป็นรายชั้นปี ตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 มีเพียง การให้คู่อรักกินยาคุมกำเนิด แบบชั่วคราว / ลูกเงินหลังมีเพศสัมพันธ์ พบว่าบ่อยครั้ง จำนวน ร้อยละ 27.04 นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 25.19 และทุกครั้ง ร้อยละ .74 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ของระดับชั้นปี กับพฤติกรรมทางเพศต่อคูรักที่ไม่เสี่ยง ต่อการติดเชื้อเอชไอวี และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ของคูรัก ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัย ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยง ต่อการติดเชื้อเอชไอวี และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ ของคูรักของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในการอภิปรายผลการวิจัยได้อภิปรายตามพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี และพฤติกรรมป้องกันการตั้งครรภ์ ดังนี้

1.1 การหลั่งน้ำอสุจิข้างนอก เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์เมื่อมีเพศสัมพันธ์

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้วิธีการคุมกำเนิดโดยการหลั่งน้ำอสุจิข้างนอก โดยกระทำบ่อยครั้ง ร้อยละ 58.15 และ ทุกครั้ง ร้อยละ .74 อธิบายได้ว่า อาจจะเพราะ ข้อดีของการหลั่งภายนอก คือ เป็นวิธีที่พร้อมจะทำได้เสมอ ไม่ต้องการเครื่องมือ หรือ เสียค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้น และเป็นความสัมพันธ์ทางเพศตามธรรมชาติ สูง สอดคล้องกับ พัทธราลักษณ์ สุวรรณ (2549 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษา ปัจจัยเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ในวัยรุ่นนเขตเมืองจังหวัดเชียงใหม่ พบว่าวัยรุ่นหญิงเกรงใจคูรัก จึงมักทำให้ไม่มีการคุมกำเนิดเมื่อฝ่ายชายขอมิเพศสัมพันธ์ มักอ้างเหตุผลการพิสูจน์ความรัก หากฝ่ายหญิงไม่ยอม มักเอาเรื่องความรักมาอ้างจนฝ่ายหญิงต้องยอม และฝ่ายชายมักไม่ให้ความร่วมมือในการคุมกำเนิด เช่น การไม่ให้ความร่วมมือในการสวมถุงยางอนามัย ฝ่ายชายมักเลือกวิธีการคุมกำเนิดที่มีความเสี่ยงสูงในติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ คือการ หลั่งข้างนอก วัยรุ่นชายมักแสวงหาความภาคภูมิใจ และต้องการความสุขจากการมีเพศสัมพันธ์ โดยถือว่าการหลั่งข้างในร่างกายผู้หญิง คือความสุขสุดยอดของการได้มีเพศสัมพันธ์ แต่นับเป็นวิธีการที่อาจจะเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ได้ ร้อยละ 70 และเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 100 นอกจากนั้น ผลการวิจัยของสำนักข่าวไทย

(<http://consult.eduzones.com/magazine/33563>) พบว่าวิธีนี้มีประสิทธิภาพในการคุมกำเนิดเพียงร้อยละ 70 จากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่มีการป้องกันโดยไม่ได้สวมถุงยางอนามัย มีโอกาสเสี่ยงต่อการรับเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้ สภาวิชาการคุมกำเนิดแห่งภาคพื้นเอเชียแปซิฟิก เปิดเผยผลสำรวจล่าสุดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ การคุมกำเนิดในวัยรุ่นทั่วโลกจาก 15 ประเทศ อายุ 15-24 ปี ทุกทวีป พบวัยรุ่นยุโรปมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเฉลี่ยอายุ 16 ปี สหรัฐ และเอเชียแปซิฟิก 17 ปี ร้อยละ 31 ไม่มีการปรึกษาด้านการคุมกำเนิดก่อนมีเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะใน

ประเทศตุรกี จีน สิงคโปร์ เกาหลีใต้ และไทย มีอัตราสูงกว่าร้อยละ 40 สาเหตุมาจากไม่ได้เตรียมอุปกรณ์ช่วยคุมกำเนิด รองลงมาคือ สีม และไม่ชอบป้องกัน หรือคุมกำเนิด นอกจากนี้ พบว่าร้อยละ 36 มีความรู้การคุมกำเนิดที่ไม่ถูกต้อง เช่น วิธีหลังขังนอก

ข้อค้นพบที่น่าสนใจ จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกวิธีการคุมกำเนิดแบบหลังขังนอกมากที่สุด ถือว่าเป็นพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี และเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ ได้มาก เป็นไปได้ว่าวัยรุ่นมีความต้องการทางเพศที่ขาดความยับยั้งใจ มีนิสัยมักง่าย ขาดการควบคุมสติ ปลดปล่อยอารมณ์ไปตามความต้องการ ความสนุกสนานชั่วครั้ง ชั่วคราว โดยขาดการตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดตามมาภายหลัง

1.2 การคุมกำเนิดโดยใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า เป็นวิธีการรองลงมาที่กลุ่มตัวอย่างใช้ โดยมีการใช้บ่อยครั้ง ร้อยละ 45.56 และ ใช้ทุกครั้ง มีเพียงร้อยละ 3.70 เท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการรับรู้ มีความรู้เกี่ยวกับประโยชน์ ของการใช้ถุงยางอนามัย และมีความรู้เกี่ยวกับวิธีการติดต่อของเชื้อเอชไอวีทางการมีเพศสัมพันธ์ ที่มีการเผยแพร่ และการรณรงค์ให้ใช้ถุงยางอนามัย ทางสื่อต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ อาทิ สื่อโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ และตื่นตัว กลัวการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะเชื้อเอชไอวีที่รับรู้ว่าเป็นภัยอันตรายให้หายขาดได้ อีกทั้งในสถาบันการศึกษา มีการจัดการเรียนการสอนวิชาเพศศึกษา ซึ่งเป็นวิชาบังคับ โดยในเนื้อหาวิชาประกอบด้วยการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา ซึ่งมีการให้ความรู้เรื่องการคุมกำเนิด และเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้สถานศึกษาจะได้ให้ความรู้เรื่องเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ แล้วยังมีหน่วยงานภาครัฐ อีกหลายหน่วยงาน อาทิ สำนักงานสาธารณสุขประจำจังหวัด มีการจัดโครงการรณรงค์ป้องกันเอชไอวี โดยมีวิทยากรที่มีความรู้เรื่องเอชไอวีและการป้องกันเอชไอวี มาให้ความรู้แก่นักศึกษาเป็นประจำทุกปี และพาไปศึกษาดูงาน ณ วัดพระพุทธรูปน้ำพุ จังหวัดสระบุรีซึ่งเป็นสถานที่รับเลี้ยงดู และดูแล ผู้ที่ติดเชื้อเอชไอวีระยะสุดท้าย จึงเป็นผลให้นักศึกษามีความรู้และตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อลดความเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ อีกทั้งถุงยางอนามัยก็หาซื้อได้ง่าย และสะดวก ตามร้านสะดวกซื้อทั่วไปโดยเฉพาะร้าน เซเว่นอีเลฟเว่น ที่เปิดตลอด 24 ชั่วโมง ไม่จำเป็นต้องซื้อได้เฉพาะที่ร้านขายยา เหมือนเมื่อก่อน นักศึกษาจึงเลือกใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์เพื่อความปลอดภัย ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ สุวัฒน์ เข็มทอง (2549 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง ความรู้และทัศนคติที่มีต่อการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายระดับอาชีวศึกษา อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า นักศึกษาชายร้อยละ 45.7 ได้รับความรู้จากเจ้าหน้าที่สาธารณสุข และร้อยละ 22.7 ได้รับความรู้จากครูที่สอนในสถาบันการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 50 มีทัศนคติเชิงบวกในการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ เพราะแสดงความรับผิดชอบ

ต่อก่อน กลุ่มตัวอย่างประมาณร้อยละ 9 - 27 มีทัศนคติในด้านลบเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ในด้านการทำให้ความรู้สึกทางเพศลดลง เป็นการย่ำยัศกัศริความเป็นชาย เป็นคนล่าสอนทางเพศ ทำให้ก่อนเสียความรู้สึกทางเพศ เป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจกัน และส่วนใหญ่มีความรู้เรื่อง การใช้ถุงยางอนามัยในระดับดี มีทัศนคติเชิงบวกต่อการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อการป้องกันการ ตั้งครรภ์และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับ การศึกษาของ รัชนี ศรีสว่าง ศึกษาเกี่ยวกับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในอำเภอเมืองเชียงใหม่ (2544 : บทคัดย่อ) พบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ชนิตา พลาบุเวช ศึกษาพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการถ่ายทอดเชื้อเอชไอวีในชุมชน (2543 : บทคัดย่อ) พบว่า ผู้ติดเชื้อร้อยละ 40 ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัย สอดคล้องกับการศึกษาของ วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล (2537 : บทคัดย่อ) พบว่า เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนศึกษาส่วนใหญ่จะไม่มี การใช้ถุงยางอนามัย เนื่องจากคิดว่าคู่นอนของตนไม่มีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการใช้ถุงยาง อนามัยทำให้ความรู้สึกทางเพศลดลง การใช้ถุงยางอนามัยไม่เหมาะสมในความสัมพันธ์ที่อยู่บน พื้นฐานความรัก เพราะทำให้เกิดความไม่เชื่อใจกัน และขาดความใกล้ชิด หรือการที่วัยรุ่นหญิงถูก คาดหวังว่าต้องไม่รู้จักเรื่องเพศ การที่เพศหญิงจะเป็นผู้เอ่ยถึงการใช้ถุงยางอนามัยเป็นสิ่งลำบาก ประการสำคัญคือ ขาดการพูดคุยกันระหว่างวัยรุ่นหญิงชายในเรื่องการคุมกำเนิดและการป้องกัน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอดส์ จากงานวิจัยของพัชริน ดำรงกิตติกุลและคณะ (2539 : 158) พบว่า นักศึกษามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ย 16 ปี นักศึกษาชายเคยไปเที่ยวหญิงโสเภณี ร้อยละ 40 เพราะอยากมีประสบการณ์และเพื่อนชวนไป พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ เอดส์ในกลุ่มผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ร้อยละ 25 ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัย เพราะทำให้ลด ความรู้สึกทางเพศ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้จะทำให้เกิดปัญหาตามมามากมาย อาทิ ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาโรคทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะเชื้อเอดส์ที่เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว จากสถานการณ์ผู้ติดเชื้อเอดส์ในประเทศไทยตั้งแต่ 2527 – 31 สิงหาคม 2543 พฤติกรรมของการเจ็บป่วยด้วยเชื้อเอดส์ ส่วนใหญ่มีผลจากการมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 83.10 (พรสุข หุ่นนิรันดร์ 2543 : 54) เป็นพฤติกรรมที่ เสี่ยง ต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อาจนำไปสู่การติดเชื้อเอดส์ตามมา และเสี่ยงต่อ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของคู่นอน การใช้ถุงยางอนามัยอย่างจริงจัง นั้นยังไม่พบในกลุ่มตัวอย่าง เท่าที่ควรทั้งนี้เพราะวัยรุ่นขาดการยับยั้งชั่งใจ และหากฝ่ายหญิงไม่ใช้วิธีการป้องกันการตั้งครรภ์ ด้วยวิธีการคุมกำเนิดแบบอื่น

1.3 การให้คู่นอนกินยาคุมกำเนิด แบบชั่วคราว / ลูกเงินหลังมีเพศสัมพันธ์

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ส่วนใหญ่ไม่เคย ร้อยละ 47.04 รองลงมาคือ บ่อยครั้ง ร้อย ละ 27.04 และ นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 25.19 ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า อาจเป็นเพราะยาชนิดนี้มี ผลข้างเคียงสูง ทำให้เกิดเป็นมะเร็งของมดลูก และรังไข่ได้ รับประทานยาระงับการตั้งครรภ์ ทำให้ไม่สม่ำเสมอ

และออกกระปริดกระปรอย อาจเกิดอาการคลื่นไส้ อาเจียน ป้องกันการตั้งครรภ์ได้เพียงร้อยละ 85 จึงมีโอกาสตั้งครรภ์สูง ต้องใช้ในช่วงไม่เกิน 72 ชั่วโมงหลังมีเพศสัมพันธ์ ยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน บางชนิดมีผลต่อผู้เป็นโรคหัวใจ หรือโรคเกี่ยวกับเส้นเลือดหัวใจ หรือผู้มีประวัติเป็นโรคลมชัก ทำให้มีโอกาสตั้งครรภ์นอกมดลูก ไม่ควรรับประทานยาเกิน 4 เม็ด ต่อ 1 เดือน และไม่สามารถป้องกันการติดเชื้อจากเพศสัมพันธ์ได้ (ผู้จัดการออนไลน์ 12/27/2007) ส่วนมากแล้วจะใช้ยาคุมกำเนิดชนิดนี้ในกรณีที่เกิดพลาดจากการคุมกำเนิดด้วยวิธีการอื่น เช่น ลืมกินยาคุมกำเนิดแบบถาวร ใส่ถุงยางอนามัยแล้วรั่ว หรือฉีดยาคุมกำเนิด จึงไม่เหมาะสมในการนำยามาใช้เป็นยาคุมกำเนิดปกติ และอีกประการหนึ่งยาคุมชนิดนี้ไม่ได้มีการโฆษณาทางสื่อต่าง ๆ จึงทำให้ไม่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในกลุ่มนักศึกษา เพราะส่วนมากแล้วจะใช้สำหรับผู้หญิงที่สมรสแล้วและพลาดจากการคุมกำเนิดด้วยวิธีอื่น เท่านั้น สอดคล้องกับการวิจัยของ ปัทมาภรณ์ คงขุนทด (2546 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความรู้ ประสพการณ์ และความคิดเห็นเกี่ยวกับยาเม็ดคุมกำเนิดฉุกเฉินในสตรีวัยรุ่น พบว่าร้อยละ 66.8 ของกลุ่มตัวอย่างไม่รู้จักยาเม็ดคุมกำเนิดฉุกเฉิน มีเพียงร้อยละ 33.2 ที่รู้จักประมาณ ร้อยละ 50 ขึ้นไป ไม่มีความรู้เกี่ยวกับยาเม็ดคุมกำเนิดฉุกเฉิน สอดคล้องกับ สมศักดิ์ หอมสุวรรณ และ อภิเดช อุปแพง (2544 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องความรู้ ประสพการณ์ และความคิดเห็น เกี่ยวกับยาเม็ดคุมกำเนิดฉุกเฉินของนักศึกษาอาชีวศึกษา ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิง จำนวน 388 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างรู้จักยาคุมกำเนิดฉุกเฉินเพียงส่วนน้อย คือร้อยละ 35.6 สอดคล้องกับ สมาคมนักประชากรไทย (2544 : 63) ที่ศึกษาในนักเรียนทั้งชายและหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนหญิงรู้จักยาเม็ดคุมกำเนิดเพียงร้อยละ 10.4 จากกลุ่มตัวอย่าง 454 คน องค์การอนามัยโลกให้ข้อมูลว่า ในทุกปีปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ เป็นสาเหตุนำไปสู่การทำแท้งที่ไม่ปลอดภัยของผู้หญิงอย่างน้อยจำนวน 20 ล้านคน ซึ่งกว่า 100,000 คนต้องเสียชีวิตลงในที่สุดเพราะเกิดอาการแทรกซ้อนต่างๆ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้หญิงอีกจำนวนนับล้านต้องประสบปัญหาเรื้อรังทางสุขภาพอันเนื่องมาจากการทำแท้งที่ไม่ปลอดภัยด้วย เฉพาะในประเทศไทย ผลการสำรวจหลายครั้งระบุว่า ในจำนวนผู้หญิงที่สมรสแล้วและตั้งครรภ์เป็นการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ถึง 1 ใน 3 ของจำนวนทั้งหมด ซึ่งนับว่าเป็นตัวเลขค่อนข้างสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพิจารณาว่านี่เป็นการสำรวจเฉพาะผู้ที่สมรสแล้วเท่านั้นยังไม่รวมผู้หญิงอีกจำนวนมากที่ตั้งครรภ์โดยที่ไม่ได้สมรส ซึ่งมีผู้ที่ตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์เป็นจำนวนมากที่ตัดสินใจยุติการตั้งครรภ์ของตนเอง การคุมกำเนิดแบบฉุกเฉินสามารถช่วยลดอัตราการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ซึ่งส่งผลให้การทำแท้งมีจำนวนลดลง ชีวิตของเด็กจำนวนมากที่ไม่ต้องเกิดมาโดยที่ครอบครัวไม่พร้อมจะเลี้ยงดู (http://www.clinicrak.com/birthcontrol/lady_pills04.shtml 22 กรกฎาคม 2553)

1.4 การนับวันปลอดภัยจากการตั้งครรภ์ ก่อน และหลัง 7 วัน ของการมีประจำเดือนของคู่รัก

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า กระทำบ่อยครั้ง ร้อยละ 25.56 และทุกครั้ง ร้อยละ 22.59 อธิบายได้ว่า อาจเป็นเพราะ เป็นวิธีการคุมกำเนิดตามธรรมชาติเป็นไม่ต้องใช้อุปกรณ์ในการคุมกำเนิด แต่เป็นวิธีการคุมกำเนิดที่ป้องกันการตั้งครรภ์ได้ประมาณ 70-75% แต่ไม่สามารถป้องกันการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ได้ การนับระยะปลอดภัย หรือการงดร่วมเพศบางช่วงเวลา โดยการงดร่วมเพศในช่วงเวลาดังกล่าวจะทำให้ห้อยสุจิไม่มีโอกาสผสมกับไข่ และไม่เกิดการตั้งครรภ์ขึ้น การนับระยะปลอดภัยนี้จะได้ผลเฉพาะสาว ๆ ที่มีประจำเดือนค่อนข้างสม่ำเสมอ คือรอบประจำเดือนที่สั้นที่สุด และยาวที่สุดแตกต่างกันไม่เกิน 10 วัน โดยจะต้องบันทึกจำนวนวันของรอบประจำเดือนของตนเองเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 6 เดือนติดต่อกัน ข้อเสียและข้อควรระวังของการนับวันปลอดภัยของประจำเดือนคือ ไม่สามารถป้องกันการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ ไม่ควรใช้ในผู้หญิงที่ประจำเดือนมาไม่สม่ำเสมอ โอกาสที่จะตั้งครรภ์ก็มีสูงเพราะการนับระยะปลอดภัย เกิดจากการนับผิดพลาด นับไม่ถูกต้อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลัช มิตรประชาปราชญ์ (2549 : บทคัดย่อ) ที่วิจัยเรื่อง ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการคุมกำเนิดของนักศึกษาระดับ ปวช. ในวิทยาลัยการอาชีพขอนแก่น พบว่า นักศึกษารู้จักวิธีคุมกำเนิดมากที่สุด คือถุงยางอนามัย รองลงมาเป็นยาเม็ดคุมกำเนิด ร้อยละ 79 และการนับวันปลอดภัย ร้อยละ 65 โดยนักศึกษามีความรู้ถูกต้องในเรื่องการนำถุงยางอนามัยไปใช้มากที่สุด นักศึกษามีความเข้าใจผิดในเรื่องการหลังภยันอนมากที่สุด นักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการคุมกำเนิด วิธีคุมกำเนิดที่นักศึกษามีทัศนคติที่ดีมากที่สุดคือการนับวันปลอดภัยและวิธีคุมกำเนิดที่นักศึกษามีทัศนคติไม่ดีมากที่สุดคือการกินยาเม็ดคุมกำเนิด

1.5 การให้คู่รักกินยาคุมกำเนิดแบบถาวร เป็นประจำทุกเดือน

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ส่วนใหญ่ไม่เคย ร้อยละ 61.85 สามารถอธิบายได้ว่า การกินยาคุมกำเนิดแบบถาวร ประจำทุกเดือน อาจเป็นภาระที่ต้องกินเป็นประจำ ต้องกินทุกวัน และต้องกินทุกเดือน ห้ามลืมจึงทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เลือกใช่วิธีการคุมกำเนิดแบบนี้ ยาคุมกำเนิดชนิดนี้ ยาคุมชนิดนี้ปัจจุบันมี 2 รูปแบบคือ ชนิด 21 เม็ด และ 28 เม็ด และมีผลข้างเคียงเกิดขึ้นกับบางคน เช่น คลื่นไส้ เวียนหัว อาเจียน หรือน้ำหนักขึ้น สอดคล้องกับพัชรลักษณ์ สุวรรณ (2549 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ในวัยรุ่นเขตเมืองจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า วัยรุ่นมีความเชื่อไม่ถูกต้องเกี่ยวกับวิธีการคุมกำเนิด โดยเฉพาะวิธีการรับประทานยาคุมกำเนิด เช่นเชื่อ ว่าการรับประทานยาเม็ดคุมกำเนิดทำให้อ้วน เกิดสิวฝ้า หน้าอกและบั้นท้ายหย่อน เป็นสาเหตุทำให้อ้วนส่วนใหญ่หลีกเลี่ยงวิธีการคุมกำเนิดโดยการรับประทานยาคุมกำเนิด การขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีนับวันปลอดภัยที่ถูกต้อง ยาเม็ดคุมกำเนิดเป็นวิธีที่มีการใช้กันอย่างแพร่หลาย มีการเปลี่ยนแปลงการผลิต และการวิจัยอย่างกว้างขวางมาก ทำให้สามารถเลือกใช้อย่างเหมาะสมได้มากมายหลายชนิดเพื่อเลือกใช้อย่างเหมาะสม กับตนเอง วินัส ปัทมภาสพงษ์ (2547 : 63) กล่าวว่า ปัญหาที่พบบ่อยจากการใช้ยาเม็ดคุมกำเนิดมีหลายประการ โดยเฉพาะการลืมกินยา ซึ่ง

ทำให้ประสิทธิภาพในการคุมกำเนิดลดลง นอกจากนี้ยังมีผลข้างเคียงที่อาจพบได้คือ อาการคลื่นไส้ อาเจียน การเจ็บคัดเต้านม เลือดออกกะปริดกะปรอย ประจำเดือนขาดและหลังจากหยุดกินยาไปสัก ระยะเวลาที่พบบ่อยคือ น้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น เป็นสิ่วฝ้ามมากขึ้น วัยรุ่นส่วนใหญ่ได้รับความรู้เรื่องการคุมกำเนิดในห้องเรียนจากเนื้อหาการเรียนสุขศึกษา และวิทยาศาสตร์ แต่มักเป็นความรู้ที่ผิวเผินไม่สามารถนำมาปรับใช้กับคนรักของตนเองได้ การสอนเกี่ยวกับเพศศึกษาจะเข้าไม่ถึงแก่น เมื่อเด็กเกิดความสงสัย เด็กมักไม่กล้าที่จะถามครูผู้สอนเพราะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อเรื่องที่เรียน กระทั่งครูผู้สอนเองก็ระดากอายที่จะให้ความรู้ที่ดีและถูกต้องแก่เด็ก วัยรุ่นจึงเก็บเอาความสงสัยเกี่ยวกับเรื่องเพศไม่กล้าปรึกษาพ่อแม่ หรือครูอาจารย์เพราะกลัวจะโดนตำหนิหากพูดถึงเรื่องเพศแต่มักปรึกษาเพื่อนหรือคนรู้จักซึ่งทำให้ได้รับความรู้ที่ผิด ในสังคมยังมองว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังเรียนยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นการให้วัยรุ่นหญิงเรียนรู้การป้องกันการตั้งครรภ์จึงเป็นเรื่องที่สังคมยังไม่ยอมรับ วัยรุ่นอายุที่จะเข้ารับการวางแผนคำแนะนำที่ถูกต้องจากสถานบริการสาธารณสุขต่าง ๆ ตลอดจนอายุและไม่กล้าที่จะซื้อยาคุมกำเนิด สังคมมองว่าวัยรุ่นหญิงที่รู้จักเตรียมการคุมกำเนิดเป็นผู้หญิงที่ก้าวไกล เช่นหากพกถุงยางอนามัยจะถูกมองว่าเป็นคนชั่วชงในเรื่องเพศ

1.6 การให้รู้รึกนิตยาคุมกำเนิด แบบถาวรนิตทุก 3 เดือน

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ส่วนใหญ่ไม่เคย ร้อยละ 87.78 อธิปราย ได้ว่า สาเหตุที่นักศึกษาไม่นิยมใช้วิธีการคุมกำเนิดแบบนี้อาจเป็นเพราะ ต้องผ่านการตรวจร่างกายจากแพทย์ก่อน จึงทำให้ยุ่งยากต่อการนิต เพราะจะต้องเป็นแพทย์ หรือพยาบาลผู้เชี่ยวชาญเท่านั้นจึงจะสามารถนิตได้ โดยต้องนิตบริเวณสะโพก อีกทั้งไม่สามารถทำได้ด้วยตัวเอง ยาคุมกำเนิดชนิดนิต นิตทุก 48 วันหรือ 12 สัปดาห์ หรืออีกชนิดหนึ่งคือ นิตทุก 56 วัน หรือ 8 สัปดาห์ เริ่มนิตวันแรกคือ 5 วันแรกของการมีประจำเดือน ไม่เหมือนวิธีการคุมกำเนิดแบบอื่น ๆ เช่นการกินยา หรือสวมถุงยางอนามัยที่สามารถทำได้ด้วยตนเอง และการนิตยาคุมกำเนิดยังมีผลข้างเคียงอีก คือ เลือดออกกะปริดกะปรอย น้ำหนักเพิ่ม บางที่ประจำเดือนไม่มาเลย 3 เดือน (หนังสือพิมพ์เดลินิวส์โพสต์ 2007- 03-20) และยังพบอีกว่า ผู้หญิงที่นิตยาคุมกำเนิดมักจะต้องพบกับปัญหาการสูญเสียมวลกระดูก โดยเฉพาะบริเวณสะโพก และ กระดูกสันหลัง นักวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทกซัส สหรัฐอเมริกา พบว่า หญิงชาวอเมริกันมากกว่า 2 ล้านคน ใช้ เมดร็อกซิโพรเจสเตอร์โรน แอ็กเทท หรือ PMPA ซึ่งเป็นยานิตยาคุมกำเนิด ทุก ๆ 3 เดือน โดยพบว่าหลังจากทำการศึกษาผู้ใช้นิตยาคุมกำเนิดแบบนี้จำนวน 95 คน เป็นเวลา 2 ปี ในขณะนั้นพบว่า ผู้หญิง 45 คน มีการสูญเสียมวลกระดูกอย่างน้อย 5% บริเวณหลังและ สะโพก และอีก 50 คน สูญเสียมวลกระดูกน้อยกว่า 5% (วารสาร คนรักสุขภาพ พฤษภาคม 19th, 2010) ยาคุมกำเนิดทำให้ภาวะกระดูกเสื่อม แต่ขัดแย้งกับ รายงานผลการวิจัย ระบบยากับสุขภาพหญิงไทย กรณีศึกษาคุมกำเนิด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษานโยบายและสถานการณ์การใช้ยาคุมกำเนิดของหญิงมุสลิมภาคใต้ของไทย เก็บข้อมูลหลายวิธี รวมทั้งวิธีการสัมภาษณ์ร่วมด้วย จากการ

สัมภาษณ์แนวคิดเจ้าหน้าที่สาธารณสุขประจำตำบล พบว่าประชาชนนิยมใช้วิธีคุมกำเนิดสมัยเก่ามากกว่าสมัยใหม่ กรณีของวิธีสมัยใหม่มักนิยมใช้ยาฉีดคุมกำเนิดมากกว่าชนิดอื่น ๆ เพราะการฉีดยาเข็มหนึ่ง ๆ ป้อนกันได้นาน และใช้ง่ายกว่าการใส่ยาเม็ดซึ่งต้องใช้สมาธิพอสมควร ส่วนมากใช้กับหญิงที่ผ่านการมีลูกมาแล้ว เพราะถ้าฉีดไปนาน ๆ ประจำเดือนจะขาดไปเลยโอกาสที่จะกลับมาตั้งครรภ์ก็จะค่อนข้างยาก แต่ยาฉีดจะมีข้อดีที่ว่าในรายที่ปวดท้องน้อย ปวดประจำเดือน การฉีดยาคุมกำเนิดจะช่วยลดอาการพวกนี้ได้ด้วยโดยอัตโนมัติ แต่จะนั้น ก่อนใช้ยาฉีดคุมกำเนิดก็ต้องทำความเข้าใจกับคนไข้ก่อนว่า จะต้องมีการข้างเคียงแบบนี้ ถ้ารับได้ก็ใช้วิธีนี้ เพราะบางคนก็จำเป็นต้องใช้เพราะทานยาไม่ได้ แพ้มาก นอกจากนี้ก็อาจจะมีการเรื่องช่องคลอดแห้งได้บ้าง เพราะเซลล์จะฝ่อไปนิดหน่อย ซึ่งอาการทั้งหมดทั้งปวงนี้จะกลับมาสู่ปกติได้หลังจากที่หยุดใช้ยา (ศุภวัตร พลายน้อย คณะสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533 : บทคัดย่อ)

1.7 การคุมกำเนิดทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่างเลือกวิธีการคุมกำเนิดทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ โดยวิธีการใดวิธีการหนึ่งในจำนวน 6 วิธีการที่กล่าวมา การวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการคุมกำเนิดทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์เพียง ร้อยละ 35.93 เท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความต้องการทางเพศที่ง่ายและรุนแรง ประกอบกับสิ่งยั่วยุต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยเอื้อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศได้ง่าย เช่น สถานบันเทิงคึกคักที่วัยรุ่นทั้งชายและหญิงชอบไปเที่ยวโดยมีจุดประสงค์เพื่อความสนุกสนานและหาเพื่อน สอดคล้องกับ ผลจากการศึกษาวัยรุ่นทั้งในระบบและนอกระบบ พบว่าวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่มีการป้องกันตัวเอง เกิดจากการขาดทักษะในการประเมินสถานการณ์เสี่ยง การมีเพศสัมพันธ์จึงเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ไม่ได้เตรียมตัวและขาดความยับยั้งชั่งใจ และส่วนหนึ่งไม่รู้วิธีใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่เป็น (คารินทร์ อารีย์โชคชัย และคณะ, 2546) ผลสำรวจภาคสนามของสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เรื่อง ประสิทธิภาพและทัศนคติของวัยรุ่นต่อปัญหาพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน : กรณีศึกษาตัวอย่างประชาชนที่มีอายุ 15 - 25 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ทำการสำรวจระหว่างวันที่ 9 - 17 ตุลาคม 2547 กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,627 คน พบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 6.7 มีประสบการณ์ด้านการมีแฟน คนรัก โดยร้อยละ 37.5 เคยมีแฟน คนรักมากกว่า 1 คน ร้อยละ 11.2 มีแฟน คนรัก มากกว่า 4 คน (5 คนขึ้นไป) ร้อยละ 13.9 ระบุว่ายอมรับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่เพิ่งรู้จักตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น ผับ เชน และห้างสรรพสินค้า

(http://www.school.net.th/schoolnet/article/read.php?article_id=42 20 สิงหาคม 2551) พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น วัยรุ่นในระดับอุดมศึกษายอมรับการมีเพศสัมพันธ์ และอยู่ด้วยกันโดยไม่หวังจะแต่งงานกันในอนาคต นักศึกษาชายมีทัศนคติว่าการใช้ชีวิตร่วมกับผู้หญิงที่เป็นแฟน เป็นเพราะผู้หญิงเต็มใจ เป็นการอยู่ด้วยกันแบบไม่ผูกมัด พร้อมทั้งจะยุติความสัมพันธ์ได้ตลอดเวลา ใน

ขณะเดียวกันระหว่างที่อยู่กับแฟนก็สามารถไปมีผู้หญิงอื่นได้ ทศนคติเหล่านี้ได้รับอิทธิพลมาจากบิดา ที่มองว่าช่วงเรียนมหาวิทยาลัยเป็นช่วงที่สบายที่สุด เทียวผู้หญิงโดยไม่ต้องเสียเงิน ผู้ชายไม่เป็นฝ่ายเสียหาย มั่วอย่างไรรู้ก็ไม่หึง ไม่มีใครจริงจัง และคิดว่าเป็นกำไรของชีวิต ส่วนหนึ่งได้รับอิทธิพลมาจากดารา นักร้องด้วย นอกจากนั้น นักศึกษาชายยังมีทัศนคติว่าการมีแฟนและมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องของศักดิ์ศรี การไม่มีแฟนหรือมีแฟนแต่ไม่มีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องน่าอาย และมีร้อยละ 67 ขอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ในขณะที่นักศึกษาหญิงเองก็มีทัศนคติว่า การอยู่ร่วมกันเป็นเพราะความรัก มีความความสุขที่ได้อยู่ด้วยกันและไม่หวังแต่งงาน ที่ยอมเสียตัวก็เพราะตามใจแฟน อารมณ์พาไปและเมา ไม่รู้สึกกลัวว่าจะท้องหรือพ่อแม่จะรู้เพราะมองว่าความรักทำให้ทุกอย่างถูกต้องเสมอ และไม่ปิดกั้นตัวเองในการคบผู้ชายคนใหม่ การมีความสัมพันธ์กับผู้ชายพร้อมกันทีเดียวสองคนไม่ใช่เรื่องเสียหาย และมีนักศึกษาหญิงร้อยละ 9.8 ขอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ทั้งนักศึกษาชายและหญิงต่างก็มีทัศนคติว่าความบริสุทธิ์ของผู้หญิงไม่ใช่เรื่องสำคัญ และถ้าท้องแล้วทำแท้งก็ไม่ใช่เรื่องผิด (โสพิน หนูแก้ว 2545 : 58) สอดคล้อง มาลี สบายยิ่ง (2542 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องความรู้ความเข้าใจ ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อเชื้อเอดส์ของเยาวชนชายอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยเก็บข้อมูลจากเยาวชนชาย อายุระหว่าง 15 - 24 ปี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คนพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งเคยมีประสบการณ์ทางเพศโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย และมักมีเพศสัมพันธ์กับหญิงทั่วไปมากกว่าหญิงบริการ การมีเพศสัมพันธ์มักไม่มีการป้องกันเพราะมั่นใจในตัวผู้หญิงว่าไม่ติดเชื้อเอดส์ สอดคล้องกับ ทวีวรรณ ชาลีเครือ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก และใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 36.4 ร้อยละ 26.8 เคยมีอาการของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับ รัชณี ศรีสว่าง ที่ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกส่วนใหญ่เป็นคนรัก ร้อยละ 56.13 รองลงมาคือเพื่อนในสถาบันเดียวกัน ร้อยละ 15.81 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อยละ 53.36 รองลงมาคือเคย ร้อยละ 46.64 การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน โดยใช้บางครั้งร้อยละ 40.68 รองลงมาคือใช้ทุกครั้ง ร้อยละ 33.91 และไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเลยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อยละ 39.48 รองลงมา ใช้เป็นบางครั้ง ร้อยละ 29.18 จำนวนคู่นอนในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมา มีจำนวน 1 คน ร้อยละ 56.12 มีข้อสังเกตจากการที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนและกับคนรัก โดยมีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้งและไม่ใช้ถุงยางอนามัยเลยนั้น อาจเนื่องมาจากวัยรุ่นมองว่า การใช้ถุงยางอนามัยไม่เหมาะสมในความสัมพันธ์ที่อยู่บนพื้นฐานของความรัก และเพราะรู้สึกไม่ไว้วางใจกัน

1.8 การเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก

การวิจัยครั้งนี้ พบว่า ส่วนใหญ่ไม่เคย ร้อยละ 28.89 เคยมากกว่า 4 คน ร้อยละ 28.52 เคยมาแล้ว 1-2 คน ร้อยละ 27.04 และ เคยมาแล้ว 2 – 3 คน ร้อยละ 15.56 อภิปรายได้ว่า เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ไวต่อความรู้สึกและมีอิสระในเรื่องเพศโอกาสที่จะมีพฤติกรรมทางเพศที่ได้ง่ายเมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยได้แก่การพักอาศัยอยู่หอพักตามลำพัง ประกอบกับสภาพสังคมในปัจจุบันเปิดโอกาสให้วัยรุ่นหญิงชายมีการคบกันอย่างเปิดเผย การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวันอันควรจึงเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับ รัชณี ศรีสว่าง. (2544 :บทคัดย่อ) พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในอำเภอเมืองเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2544 พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10.28 มีจำนวนคู่นอนมากกว่า 2 คน มีคู่นอน 2.4 คน ร้อยละ 7.91 และมีคู่นอน 5 คน หรือมากกว่า ร้อยละ 2.37 นับว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงที่เป็นปัญหาในกลุ่มวัยรุ่น ในประเทศสหรัฐอเมริกา ระหว่างปี ค.ศ. 1990 – 1993 ได้มีการสำรวจพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น พบว่า มีแนวโน้มจะมีคู่นอนจำนวน 4 คน หรือมากกว่า 4 คน ภายในระยะเวลา 3 เดือน และในปี ค.ศ. 1994 พบว่า พบว่าวัยรุ่นหญิงอายุ 15-17 ปี ร้อยละ 26 มีคู่นอน 3- 5 คน ส่วนวัยรุ่นชาย อายุ 18 – 19 ปี ร้อยละ 20 มีคู่นอนจำนวน 3 – 5 คน หรือ 6 – 10 คน และยังพบอีกว่าวัยรุ่นชายหญิงที่มีคู่นอนจำนวนมากมีภาวะเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ร้อยละ 10 นอกจากนั้นยังมีรายงานว่าในผู้ที่ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ส่วนมากจะมีอายุต่ำกว่า 25 ปี และที่สำคัญคือในกลุ่มนี้จะมีคู่นอนมากกว่า 1 คนขึ้นไป (Javis , 1997 อ้างใน จันทรแรม ทองศิริ, 2539) อีกทั้งในตัวเมืองมีสถานเริงรมย์เกิดขึ้นมากมาย อาทิ เช่น ผับ บาร์ เมื่อมาแล้วขาดความยับยั้งชั่งใจ ในการประพฤติปฏิบัติตัว เมื่อดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มักทำให้มีอาการเมาไม่สามารถควบคุมสติได้ จึงทำให้มีเพศสัมพันธ์ที่ขาดการคุมกำเนิดและขาดการป้องกันโรคติดต่อจากเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิชุดา มาตันบุญ (2544 : 55 -56) พบว่าค่านิยมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมชอบเที่ยวกลางคืนมักนิยมดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เช่น เหล้า เบียร์ กามิกาเซ่ ฯลฯ รวมทั้งเสพย์สารเสพติด เพื่อกระตุ้นความสนุกสนานมากขึ้น และทำให้กล้าแสดงออก ซึ่งเมื่อมาแล้วขาดสติในการควบคุมตัวเอง มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจกับผู้หญิงที่รู้จักกันเพียงชั่วข้ามคืน และมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การ จึงขาดการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทรแรม ทองศิริ (2539 : บทคัดย่อ) พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่มีเพศสัมพันธ์ภายหลังดื่มสุราเป็นบางครั้งและในจำนวนนั้นส่วนใหญ่จะไม่ใช้ถุงยางอนามัย สอดคล้องกับ รัชณี ศรีสว่าง ที่ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในอำเภอเมืองเชียงใหม่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 54.53 และมีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน ร้อยละ 10.28 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการดื่มของมึนเมาก่อนมีเพศสัมพันธ์ และกลุ่มตัวอย่างใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้ง สอดคล้องกับการวิจัยเรื่องความคิดเห็นต่อข้อมูลข่าวสารทางเพศและการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ

นักศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดตรัง ของสุริยา รามการณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ วิทยานิพนธ์ พยาบาลศาสตร์ (2549 : 58) พบว่าการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยการใช้อย่างอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ ใช้เป็นประจำหรือทุกครั้งร้อยละ 44.4 รองลงมาคือใช้เป็นบางครั้ง และไม่ใช้อย่างอนามัย ร้อยละ 37.8 กองระบาควิทยา (2543 : 102 – 130) ได้รับรายงานจากสถานบริการทั้งภาครัฐและเอกชน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2543 พบว่ามีผู้ป่วยเอดส์ จำนวน 144,248 ราย และมีผู้เสียชีวิต 39,805 ราย เมื่อพิจารณาเฉพาะปี พ.ศ. 2542 ซึ่งได้รับรายงานผู้ป่วยเอดส์ 20,904 ราย มีผู้เสียชีวิต 5,074 ราย (ตามปีที่เริ่มป่วย) จากรายงานครั้งนี้สรุปว่ามีผู้ป่วยเพศชายมากกว่าผู้ป่วยเพศหญิงในอัตราส่วน 3.5:1 กลุ่มอายุวัยทำงานที่มีอายุระหว่าง 25 – 29 ปี เป็นกลุ่มอายุที่พบมากที่สุด ร้อยละ 28.3 กลุ่มอายุระหว่าง 15 – 19 ปี ร้อยละ 1.0 ผู้ป่วยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปมากที่สุด จำนวน 63,464 ราย ร้อยละ 44.0 นักเรียน นักศึกษา จำนวน 636 ราย ร้อยละ 0.44 ผู้ป่วยร้อยละ 83.1 ป่วยจากการมีเพศสัมพันธ์ ภาคนอ้อมีอัตราป่วยสูงที่สุด (อัตราป่วยต่อแสนประชากร เท่ากับ 515) และในภาคนอ้อมีพบว่า จังหวัดพะเยามีอัตราป่วยสูงที่สุด (อัตราป่วยต่อแสนประชากร เท่ากับ 62.6)

ข้อค้นพบที่น่าสนใจ จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก พบว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่สูงขึ้นมีเพศสัมพันธ์ที่ง่ายขึ้นตามไปด้วย แสดงให้เห็นว่าระดับชั้นปีที่สูงขึ้น และการศึกษาสูงขึ้น มีความเสี่ยงทางเพศที่มากขึ้นตามไปด้วย

1.9 การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ส่วนใหญ่ใช้ทุกครั้ง ร้อยละ 64.25 รองลงมาคือ บ่อยครั้ง ร้อยละ 16.58 อภิปรายได้ว่า ถือว่าเป็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศประการหนึ่ง จากการศึกษาของคณะผู้เชี่ยวชาญด้านประชากร (2538: 63) ที่พบว่าวัยรุ่นมีการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศสูงกว่าร้อยละ 80 นั้นเป็นการศึกษาเปรียบเทียบกันในกลุ่มของวัยรุ่นด้วยกันเอง แต่จากผลการวิจัยที่ทำในสถานบริการทางเพศ โดยสอบถามหญิงบริการทางเพศถึงลักษณะของลูกค้าที่ปฏิเสธการใช้ถุงยางอนามัย กลับพบว่า วัยรุ่นเป็นกลุ่มที่มีการปฏิเสธการใช้ถุงยางอนามัยมากที่สุด เนื่องจากการใช้ถุงยางอนามัยทำให้ลดความรู้สึกพอใจทางเพศขณะมีเพศสัมพันธ์ (โยธิน แสงดี และ พิมลพรรณ อัครภักดี อ้างใน พิมพัทธ์ บุนนาค และวันเพ็ญ มาอู่ 2541 : 95) สอดคล้องกับพิพัฒน์ ยิ่งเสรี และพิมพ์ผกา นิสาวัฒนานนท์ (2535 : 53) ได้ศึกษาความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติตนในการป้องกันเชื้อเอดส์ในกลุ่มวัยรุ่นชนบทจังหวัดลำปาง พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 16 – 17 ปี โดยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิง คู่รัก และหญิงโสเภณี มีเพียงร้อยละ 46.38 เท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง สอดคล้องกับฉวีวรรณ ไวยเนตร และนงลักษณ์ เกษม (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรม ทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชาย – หญิงของจังหวัดแพร่ปี 2540 พบว่า นักเรียนชายร้อยละ 13.4 เคยมี

เพศสัมพันธ์และมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก หรือเพื่อนสนิท ร้อยละ 7.3 เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศร้อยละ 4.7 และร้อยละ 9.5 มีคู่นอนมากกว่า 1 คน ในรอบ 12 เดือนที่ผ่านมา ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักหญิงที่รู้จักกันผิวเผิน และหญิงขายบริการทางเพศร้อยละ 1.4 1.9 และ 1.4 ตามลำดับ สอดคล้องกับ ยิ่งลักษณ์ วุฒิกุล (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนชายที่เข้าศึกษาวิชาทหารในจังหวัดราชบุรี พบว่าบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรกส่วนใหญ่คือ แฟน คนรัก เพื่อนสนิท รองลงมาคือ ผู้หญิงที่รู้จักกันผิวเผิน ในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ใช่ถุงยางอนามัย

2. ความสัมพันธ์ของระดับชั้นปีกระพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์และไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการคุมกำเนิดโดยการให้คู่นอนกินยาเม็ดคุมกำเนิด แบบชั่วคราว / ลูกฉิ่งหลังมีเพศสัมพันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่สูงขึ้น มีประสบการณ์ชีวิตมากขึ้น อาจจะเคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มากขึ้นตามไปด้วย จึงเรียนรู้วิธีป้องกันการตั้งครรภ์ได้หลากหลายวิธีมากขึ้นตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ของ พิชญ์ แสงรัตน์ และ เลิศขวัญ สมตน พบว่า ร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 390 คน รู้จักยาเม็ดคุมกำเนิดฉุกเฉิน จากการศึกษากลุ่มร้านยาในจังหวัดเชียงใหม่เรื่องการจำหน่ายยาคุมฉุกเฉินพบว่า มีการขายยาคุมฉุกเฉินเพิ่มขึ้น โดยกลุ่มผู้ซื้อจะเป็นกลุ่มวัยรุ่น นักเรียน นักศึกษา ทั้งนี้ยังทำการศึกษากลุ่มเป้าหมายนักเรียน นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษา ระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และมหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2551 จำนวน 418 คน พบว่ากลุ่มนักเรียน นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีการคุมกำเนิดเมื่อมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 80 ด้วยวิธีการใช้ยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน และร้อยละ 87.1 มีความรู้เกี่ยวกับยาคุมกำเนิดแบบนี้อยู่ในระดับน้อย (คม ชัด ลึก section ข่าวสาร วันอังคารที่ 11 สิงหาคม 2552)

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพ ร่วมกับการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณเพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกยิ่งขึ้น เพื่อจะเป็นการประโยชน์ในการหาแนวทางป้องกัน แก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศต่อไป

2. ควรมีการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาผู้หญิงด้วย เพื่อจะได้ข้อมูลที่แตกต่าง และตรงกับสถานการณ์ความเป็นจริงของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำไปสู่การป้องกัน แก้ไข ปัญหาอันเกิดการพฤติกรรมทางเพศต่อไป

บรรณานุกรม

- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. ข้าคือบัณฑิต. กรุงเทพฯ : ชัคเชสมิเดีย, 2541.
- กฤษณะ เรืองศรี. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูพระนคร, 2530.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. มหาสารคาม. ขอนแก่น : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2546.
- กระทรวงสาธารณสุข และสถาบันวิจัยและการศึกษาเพื่อการพัฒนา. เพศสัมพันธ์กับความรักคนละเรื่องเดียวกัน. สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ 19 กุมภาพันธ์ 2547. หน้า 32. (สรวมมณฑ์ ลิทธิสมาน)
- จรรยา เศรษฐบุตร. ความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลภายในครอบครัวและอิทธิพลภายนอกครอบครัวต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นหญิงในอำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2543
- จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ. สถานะสุขภาพไทย. กรุงเทพฯ : อุกาการพิมพ์, 2543.
- จิระ จีงเจริญ. ค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2543.
- จุฑามาศ นุชนาด. ความสัมพันธ์ของค่าใช้จ่ายกับการคบเพื่อนต่างเพศในวัยรุ่นสาว. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537.
- จำรูญศรี ทองมาก. ความคิดเห็นของครูและนักเรียนของโรงเรียนพนิชยการเกี่ยวกับหลักสูตรวิทยาศาสตร์ของ สสวท. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524
- จุฬิพร อินทรไพบูลย์. ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536
- ชลัดดาวัลย์ ไคตรนรินทร์. พฤติกรรมทางเพศก่อนการสมรสของนิสิตนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2545
- ดวงเดือน พันธุนาวัน และคณะ. รายงานการวิจัย เรื่อง การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์. การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2526.
- ถวิล ธาราโกชน. จิตวิทยาสังคม. ลพบุรี : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูเทพสตรี, 2522

- นันทยา คงประพันธ์. การศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นใน
กรุงเทพ. ปริญญานิพนธ์ กศม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2543.
- นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ. วารสารการศึกษาพยาบาล. 2(13) : 75 ; พฤษภาคม – สิงหาคม,
2545.
- นิภา นิธยาน. การปรับตัวและบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : สารศึกษาการพิมพ์, 2530.
- นิยม บุญมี. ครอบครัวสัมพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ 4. มหาสารคาม : ภาควิชาคหกรรมศาสตร์
คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2534.
- บุปผา ลิมาบรรพ์. การเปลี่ยนแปลงค่านิยมของนิสิตมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง
ชายหญิง. วิทยานิพนธ์ ค.บ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- ปฐม นวลคำ และอิทธิพล มูลฟอง. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์
ของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย (ม.5) จังหวัดแม่ฮ่องสอน,” วารสารสวนปรง. 2(10) :
13 ; พฤษภาคม-สิงหาคม, 2543.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. ทัศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาสุขศึกษา คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2526.
- ประยูรศรี มณีสาร. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาแนะแนว คณะครุศาสตร์
วิทยาลัยครูจันทเกษม, 2532.
- ประสาธ หลักศิลา. สังคมมนุษย์ในด้านพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2541
- ประสาธ อิศรปริดา. จิตวิทยาการศึกษา. มหาสารคาม : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2531.
- . จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ศึกษิตสยาม, 2523.
- ปราณี รามสูต. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : บุรพาสาน, 2528.
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. “จริยธรรมการบริหารเพื่อประชาชน,” วิชาการสถาบันราชภัฏอุดรดิษฐ์.
1(1) : 13-15 ; สิงหาคม-มกราคม, 2546.
- ปิยนันท์ ทรัพย์มั่นคงทวี. การศึกษาทัศนคติต่อการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญ จังหวัดสมุทรสงคราม. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสารมิตร, 2543.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. สุขภาพจิตเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ตำราอุดมศึกษาโครงการส่งเสริม
การแต่งตำราทบวงมหาวิทยาลัย, 2530.
- เพชรสุดา เพชรไธ. จิตวิทยาทั่วไป. ลพบุรี : ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ
คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันราชภัฏเทพสตรี ลพบุรี, 2541.

พะเยาว์ ละกะเต็ม. ตัวแบบสมมุติฐานการยอมรับเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส. ปรินิพนธ์ สม.ม
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2538.

พรรษชล บุญมี. ค่านิยมเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศและการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างศึกษาของ
ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ กศม. มหาสารคาม :
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2545

มานพ คณะโต. พฤติกรรมทางเพศ. กรุงเทพฯ : สำนักพัฒนาวิชาการแพทย์, 2541.

ยศ สันตสมบัติ. พรอยด์และพัฒนาการของจิตวิเคราะห์จากความฝันสู่ทฤษฎีสังคม.

พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.

———. แม่หญิงสีขาวตัว : ชุมชนและการค้าประเวณีในสังคมไทย. กรุงเทพฯ :

สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา, 2535.

ยุวดี เทียรประสิทธิ์. รายงานสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
ประจำปี 2540. กรุงเทพฯ : ศาลเยาวชนและครอบครัวกลางกระทรวงยุติธรรม, 2540.

วรัญญู กุลดิลก. ทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขต
กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ สศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

วันทนี วาสิตะสิน. ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.

———. ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพฯ :

คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.

วัลลภ ดังคนานุรักษ์. “แก้ใจเนอเรชั่นวายมั่วเซ็กซ์สอนเพศศึกษาป้องกันท้องไม่รับแท้ง,”

มติชน. 2 สิงหาคม 2543. หน้า 2.

วัลลภ ปิยะมโนธรรม. คลายปัญหาถูกวัยรุ่น 12-21 ปี. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น, 2544.

———. “วัยรุ่นวุ่นเซ็กซ์,” วารสารแม่และเด็ก. 21(309) : 87-90 ; พฤศจิกายน, 2540.

ศรียา นิยมธรรม และประภัศร นิยมธรรม. โปรแกรมการเรียนรู้จิตวิทยา. กรุงเทพฯ :

เซ็นทรัลเอ็กเพรสศึกษาการพิมพ์, 2519.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย : แนวคิดเชิงทฤษฎีวัยเด็กตอนกลาง.

พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.

ศุภจิร วชิรวัฒน์. ความรู้ ทัศนคติประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศและโรคเอดส์ นักเรียนชาย

มัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.

สกล วรเจริญศรี. การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น.

ปรินิพนธ์ สศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.

- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. ทฤษฎีและปฏิบัติการทางจิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2529.
- สุทธิพงศ์ แสงมณี. ความคิดเห็นของผู้นำท้องถิ่นที่มีต่อการปฏิบัติงานของพัฒนากรในท้องถิ่น 3 จังหวัดภาคใต้. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- สมจิตต์ สุพรรณทัศน์. "พฤติกรรมและการเปลี่ยนแปลง," ใน เอกสารการสอนชุดวิชาสุศึกษา หน่วยที่ 3 และ 6. หน้า 274-280. นนทบุรี : สุโขทัยธรรมมาธิราช, 2545.
- สมชาย ธีรธนกุล. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : พิมพ์, 2528.
- สมพิศ ทองสุข. "ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีเกี่ยวกับงานบริการและสวัสดิการของนิสิตนักศึกษา," ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร. 5(2) : 133 ; กันยายน-ธันวาคม, 2543.
- สมพงษ์ อินทรสุวรรณ. "วัยรุ่นกับการแสวงหา," วิทยาจารย์. 15(109) : 25-27 ; พฤษภาคม, 2537.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. การศึกษาสังคมและวัฒนธรรมแนวความคิด วิธีวิทยาและทฤษฎี. ขอนแก่น : ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2541.
- สมหมาย ฮามคำไพ. การศึกษาค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนของรัฐบาล ในอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก. ปริญญาโท ศศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2533.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. ความเป็นเลิศทางการศึกษาแนวนโยบายแห่งรัฐ. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2543.
- สุชา จันท์เอม. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2541
- สุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม. สุขภาพจิต. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แพรววิทยา, 2521.
- สุชาดา มะโนทัย. การศึกษาพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- สุชาดา สุธรรมรักษ์. เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน, 2531.
- สุชาติ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร. เพศศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2523.
- สุพัตรา สุภาพ. ปัญหาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- . ปัญหาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2535.

- สุพัตรา สุภาพ. สังคมวัฒนธรรมไทย ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2534.
- สุวชัย อินทรประเสริฐ. คู่มือการตั้งครรภ์และเตรียมคลอด. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : รักลูก, 2539.
- โสภา ชปิลมันน์. “ความสำคัญและพัฒนาการในยุคโลกาภิวัตน์”, วารสารบัณฑิตยสถาน. 22(2) : 57-58 ; ตุลาคม - ธันวาคม, 2539.
- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. “ความฉลาดทางอารมณ์กับความสำเร็จในชีวิตครอบครัว”, วารสารสวนปรุง. 16(3) 69 – 72 ; กันยายน – ธันวาคม, 2543.
- อัญชลี คติอนุรักษ์. พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักศึกษาชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2535.
- อัญชนา โพธิ์พลากร. การพัฒนาชุดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ที่เน้นทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ด้วยการเรียนแบบร่วมมือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิทยานิพนธ์ กศม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2545
- อารีย์ สัตยกุล. การศึกษาพฤติกรรมการใช้สถานติสโกเฑและปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สถานติสโกเฑของนักศึกษาอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วท.บ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2531.
- อุทัย หิรัญโต. ความมีนัยสำคัญของบุคลิกภาพในการเลือกอาชีพ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- _____. สารานุกรมศัพท์สังคมวิทยา-มานุษยวิทยา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2526.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. พาลูกค้าหาความนับถือตนเอง. กรุงเทพฯ : ชันคำการพิมพ์, 2543.
- เอี่ยมพร ทองกระจาย. การพยาบาลองค์กรร่วม. วารสารคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น : ขอนแก่นการพิมพ์, 22,2 (เม.ย. – มิ.ย. 2542)
- Anne, Dominique. The Relative Influence of Parents and Peers on Adolescents Sexual Behavior and Contraceptive use as a Function of Age in Adolescence. 1989.
- Bagleg. S . P. and Evan W. Share. A Survey of Sex Relationship in Students. New York : America, 1975.
- Beausang, Carol Chllberg. “Analysis of College Student Personal Stories of their Their Sexuality Education,” Pro Quest-Dissertation Abstracts. 57(11) : 6848 ; May, 1997.

- Burger, Alyssa Louise. "Risk Factors Associated with the Onset Sexuality Among Bridgeport Teenage," ProQuest-Dissertation Abstracts. 1999.
- Dworezky, P. John. Western Washington University. Washington : Brooks/Cole Publishing Company, 1999.
- Goldenson, M. Robert. Longman Dictionary of Psychology and Psychiatry. New York : Longman Inc, 1984.
- Goldsen, A.M. Attitude of Adolescent Sexuality. New York : Mcmillam, 1960.
- Hurlock, B. Elizabeth. Development Psychology. New Delgi : McGraw-Hill, 1974.
- Lewis, C.E. and Lewis M.A. Peer Pressure and Risk-Taking Behaviors in Children. American Journal of Public Health, 1984.
- Offer, Daneil J. "Sexual Behavior of a Group of Normal Adolescents", in Medical Aspects of Human Sexuality. 1971.
- Ridding, Ford D. Psychology of Adolescence. New York : John : Winley, 1967.
- Roche, Brenda Friedler. "A Study of the Relationships Among Human Sexuality Education Sexual Comfort, HIV Knowledge, and Willingness of High School Counselors to Respond to Adolescents about Sexual Issues," Pro Quest-Dissertation Abstracts. 12(58) : 571 ; June, 1998.
- Ross, Susan E. A Survey of Adolescent Sexuality and Life Value. New York : McGraw-Hill Kogakuka Company, 1979.

แบบสอบถามเพื่อการศึกษาวิจัย

เรื่อง ความสัมพันธ์ของระดับชั้นปี กับพฤติกรรมทางเพศต่อคู่นอนที่ปลอดภัย
ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของระดับชั้นปี กับพฤติกรรมทางเพศต่อคู่นอนที่ปลอดภัยของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. คำตอบของท่านจะถูกประมวลผล นำมาใช้ในงานด้านวิจัยเท่านั้น
3. คำตอบของท่านจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลโดยส่วนตัวใด ๆ ทั้งสิ้น
4. แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

ผู้ศึกษาวิจัยขอความร่วมมือในการกรอกแบบสอบถามทุกข้อ และโปรดตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด และขอขอบพระคุณท่านมา ณ โอกาสนี้

นางนิภาพรรณ วงศ์หนองแว

ครู คศ. 2

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตมหาสารคาม

แบบสอบถาม

เรื่อง ความสัมพันธ์ของระดับชั้นปี กับพฤติกรรมทางเพศต่อคู่รักที่ปลอดภัย
ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้ว เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่อง ☐ โปรดตอบ ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. วิทยาเขต

- ☐ วิทยาเขต มหาสารคาม
- ☐ วิทยาเขต ชัยภูมิ
- ☐ วิทยาเขต ศรีสะเกษ
- ☐ วิทยาเขต อุรธานี

2. คณะที่ศึกษา

- ☐ คณะศึกษาศาสตร์
- ☐ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ
- ☐ คณะศิลปศาสตร์

3. ระดับชั้นปี

- ☐ ชั้นปีที่ 2
- ☐ ชั้นปีที่ 3
- ☐ ชั้นปีที่ 4

ตอนที่ 2 พฤติกรรมทางเพศ ต่อคู่รัก ตั้งแต่เข้ามาเรียนที่สถาบันการพลศึกษา

คำชี้แจง เรื่องเพศเป็นเรื่องปกติธรรมดา เป็นเรื่องธรรมชาติ การมีพฤติกรรมทางเพศจึงเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ คำถามต่อไปนี้เป็นเรื่องส่วนตัวที่ท่านอาจรู้สึกไม่สะดวกที่จะตอบ แต่เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษา ขอให้ท่านพิจารณาข้อคำถาม ทุกข้อ และโปรดตอบ ให้ตรงกับพฤติกรรมของท่านมากที่สุด คำตอบของท่านไม่มีผลต่อการเรียนแต่อย่างใด

คู่รัก หมายถึง ผู้หญิงที่ท่านคบหาอยู่ในฐานะแฟน มีความรู้สึกว่ารัก หรือคิดว่าจะรักจริง มีความรู้สึกที่ดีให้ซึ่งกันและกัน แต่อนาคตหากเจอคนที่ดีกว่าก็อาจเปลี่ยนแปลงได้

ความหมายของพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์

ทุกครั้ง หมายถึง ปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ เป็นประจำทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์

บ่อยครั้ง หมายถึง ปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ เกือบทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์

นาน ๆ ครั้ง หมายถึง นาน ๆ ครั้ง จะปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ สักครั้งหนึ่งเมื่อมีเพศสัมพันธ์

ไม่เคยเลย หมายถึง ไม่เคยปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ เลยเมื่อมีเพศสัมพันธ์

1. ตั้งแต่เข้ามาเรียนที่สถาบันการพลศึกษา ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับคูรักหรือไม่
 - ☐ ไม่เคย (หากไม่เคยไม่ต้องตอบข้อต่อไป)
 - ☐ เคย (หากเคยขอความกรุณาตอบทุกข้อจนหมด)
2. ทุกครั้งที่มิเพศสัมพันธ์ กับคูรัก ท่านสวมถุงยางอนามัยหรือไม่
 - ☐ สวมถุงยางอนามัยทุกครั้ง
 - ☐ สวมถุงยางอนามัยบ่อยครั้ง
 - ☐ นาน ๆ ครั้ง
 - ☐ ไม่เคยสวมถุงยางอนามัยเลย
3. เมื่อมีเพศสัมพันธ์ท่านให้คูรักกินยาคุมกำเนิดแบบชั่วคราว / จุกเงินหลังมีเพศสัมพันธ์ บ่อยเพียงใด
 - ☐ ทุกครั้ง
 - ☐ บ่อยครั้ง
 - ☐ นาน ๆ ครั้ง
 - ☐ ไม่เคยกินเลย
4. คูรักของท่านกินยาคุมกำเนิดแบบถาวร กินต่อเนื่องเป็นประจำทุกเดือน บ่อยเพียงใด
 - ☐ กินเป็นประจำทุกเดือน
 - ☐ กินบ่อยครั้ง
 - ☐ นาน ๆ จะกินสักครั้ง
 - ☐ ไม่เคยกินเลย
5. ท่านใช้วิธีการหลังข้างนอกเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคูรักบ่อยเพียงใด
 - ☐ ทุกครั้ง
 - ☐ บ่อยครั้ง
 - ☐ นาน ๆ ครั้ง
 - ☐ ไม่เคยเลย
6. คูรักของท่านใช้วิธีการคุมกำเนิดแบบฉีดยาคุมกำเนิดแบบถาวรฉีดทุก 3 เดือน บ่อยเพียงใด
 - ☐ ทุกครั้ง
 - ☐ บ่อยครั้ง
 - ☐ นาน ๆ ครั้ง
 - ☐ ไม่เคยเลย

7. ท่านใช้วิธีการตรวจเช็คช่วงปลอดภัยในรอบเดือนก่อนและหลังมีประจำเดือน 7 วันของคู่รัก ก่อนมีเพศสัมพันธ์บ่อยเพียงใด

- ☐ ทุกครั้ง
- ☐ บ่อยครั้ง
- ☐ นาน ๆ ครั้ง
- ☐ ไม่เคยเลย

8. ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับคู่รัก แต่ไม่ได้ ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และไม่ได้ป้องกันการตั้งครรภ์ บ่อยเพียงใด

- ☐ ทุกครั้ง
- ☐ บ่อยครั้ง
- ☐ นาน ๆ ครั้ง
- ☐ ไม่เคยเลย

9. ตั้งแต่เข้ามาเรียนที่สถาบันการพลศึกษา ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก บ่อยเพียงใด

- ☐ เคยมากกว่า 4 คน
- ☐ เคยมาแล้ว 2 -3 คน
- ☐ เคยมาแล้ว 1 -2 คน
- ☐ ไม่เคยเลย (หากตอบไม่เคย ไม่ต้องตอบข้อ 10)

10. เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก ท่านสวมถุงยางอนามัย หรือไม่

- ☐ สวมทุกครั้ง
- ☐ สวมบ่อยครั้ง
- ☐ นาน ๆ ครั้ง
- ☐ ไม่เคยเลย

แบบสอบถาม

เรื่อง ความสัมพันธ์ของระดับชั้นปี กับพฤติกรรมทางเพศต่อคู่รักที่ปลอดภัย

ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้ว กรุณาตอบตามความเป็นจริง โดยการเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ ☐ และเติมคำ หรือเติมข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดลงในช่องว่าง ที่ต้องการตอบ หากมีข้อสงสัยให้ถาม อาจารย์ผู้แจกแบบประเมินได้ทันที

1. วิทยาเขต

- ☐ วิทยาเขต มหาสารคาม
- ☐ วิทยาเขต ชัยภูมิ
- ☐ วิทยาเขต ศรีสะเกษ
- ☐ วิทยาเขต อุบลราชธานี

2. ระดับชั้นปี

- ☐ ชั้นปีที่ 2
- ☐ ชั้นปีที่ 3
- ☐ ชั้นปีที่ 4

ตอนที่ 2 พฤติกรรมทางเพศ ต่อคู่รัก

คำชี้แจง เรื่องเพศเป็นเรื่องปกติธรรมดา เป็นเรื่องธรรมชาติ การมีพฤติกรรมทางเพศจึงเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ คำถามต่อไปนี้เป็นเรื่องส่วนตัวที่ท่านอาจรู้สึกไม่สะดวกที่จะตอบ แต่เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษา ขอให้ท่านพิจารณาข้อความทุกข้อ และโปรดตอบ ให้ตรงกับพฤติกรรมของท่านมากที่สุด คำตอบของท่านไม่มีผลต่อการเรียนแต่อย่างใด

1. ตั้งแต่เข้ามาเรียนที่สถาบันการพลศึกษา ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับคู่รักหรือไม่

- ☐ ไม่เคย (หากไม่เคยไม่ต้องตอบข้อต่อไป)
- ☐ เคย (หากเคยขอความกรุณาตอบทุกข้อจนหมด)

2. ทุกครั้งที่มิเพศสัมพันธ์ กับคู่รัก ท่านสวมถุงยางอนามัยหรือไม่

- ☐ สวมถุงยางอนามัยทุกครั้ง
- ☐ สวมถุงยางอนามัยเป็นบางครั้ง

☐ ไม่เคยสวมถุงยางอนามัยเลย

3. เมื่อมีเพศสัมพันธ์ท่านให้คู่นอนกินยาคุมกำเนิดแบบชั่วคราว / จุกเงินบ่อยเพียงใด

☐ เคยเป็นประจำ

☐ เคยแต่ นาน ๆ ครั้ง

☐ ไม่เคย

4. คู่นอนของท่านกินยาคุมกำเนิดแบบถาวร กินต่อเนื่องประจำเดือน บ่อยเพียงใด

☐ กินอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

☐ กินแต่ นาน ๆ ครั้ง

☐ ไม่เคย

☐ อื่น ๆ

5. ท่านใช้วิธีการการหลั่งข้างนอกเมื่อท่านมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนบ่อยเพียงใด

☐ เคยเป็นประจำ

☐ เคยแต่ นาน ๆ ครั้ง

☐ ไม่เคย

6. คู่นอนของท่านใช้วิธีการคุมกำเนิดแบบฉีดยา คุมกำเนิดบ่อยเพียงใด

☐ เคยเป็นประจำ

☐ เคยแต่ นาน ๆ ครั้ง

☐ ไม่เคย

☐ อื่น ๆ

7. ท่านใช้วิธีการตรวจเช็ควงปลอดภัยในรอบเดือนก่อนและหลังมีประจำเดือน 7 วันของคู่นอน ก่อนมีเพศสัมพันธ์บ่อยเพียงใด

☐ เคยเป็นประจำ

☐ เคยแต่ นาน ๆ ครั้ง

☐ ไม่เคย

8. ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอน แต่ไม่ได้ ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และไม่ป้องกันการตั้งครรภ์ บ่อยเพียงใด

☐ เคยเป็นประจำ

☐ เคยแต่ นาน ๆ ครั้ง

☐ ไม่เคย

☐ อื่น ๆ

แบบสอบถามพฤติกรรมเลี้ยงทางเพศของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบถึงพฤติกรรมหรือการปฏิบัติตนของท่านพิจารณาข้อความทุกข้อ และโปรดตอบโดยใส่เครื่องหมาย / ลงในข้อความที่ตรงกับการปฏิบัติของท่านมากที่สุด

เคยเป็นประจำทุกครั้ง หมายถึง มีพฤติกรรมหรือปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ เป็นประจำทุกครั้งที่
มีเหตุการณ์

บ่อยครั้ง หมายถึง มีพฤติกรรมหรือปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ เกือบทุกครั้งที่มีเหตุการณ์
ปฏิบัติเป็นบางครั้ง หมายถึง มีพฤติกรรมหรือปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ บางครั้งที่มีเหตุการณ์
ไม่เคยเลย หมายถึง ไม่เคยมีพฤติกรรมหรือไม่เคยปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ เลย

3. ท่านเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก มีวิธีการอย่างไร

- ☐ ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง
- ☐ ใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้ง
- ☐ ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเลย
- ☐ อื่น ๆ

6. ตั้งแต่เข้ามาเรียนที่สถาบันการพลศึกษา ท่านเปลี่ยนคู่รัก บ่อยแค่ไหน

- ☐ เปลี่ยนมาแล้วมากกว่า 3 คน
- ☐ เปลี่ยนมาแล้ว 2 -3 คน
- ☐ ไม่เคยเปลี่ยนเลย

ตอนที่ 3 พฤติกรรมทางเพศที่มีต่อกิ๊ก

คำชี้แจง เรื่องเพศเป็นเรื่องปกติธรรมดา เป็นเรื่องธรรมชาติ การมีพฤติกรรมทางเพศจึงเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ คำถามต่อไปนี้เป็นเรื่องส่วนตัวที่ท่านอาจรู้สึกไม่สะดวกที่จะตอบ แต่เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษา ขอให้ท่านพิจารณาข้อความคำถาม **ทุกข้อ** และ**โปรดตอบ** ให้ตรงกับพฤติกรรมของท่านมากที่สุด

พฤติกรรมทางเพศต่อคุณอน หรือกิ๊ก

1. ตั้งแต่เข้ามาเรียนอยู่ที่สถาบันการพลศึกษา อยู่ท่านเปลี่ยนกิ๊กบ่อยเพียงไร
 - () เปลี่ยนมาแล้วมากกว่า 3 คน
 - () เปลี่ยนมาแล้ว 2 -3 คน
 - () ไม่เคยเปลี่ยนเลย
 - () อื่น ๆ
2. ความสัมพันธ์ที่ท่านมีต่อกิ๊ก
 - () มีเพศสัมพันธ์ในบางโอกาส / นาน ๆ ครั้ง
 - () มีเพศสัมพันธ์บ่อย ๆ
 - () อื่น ๆ
3. ในการมีเพศสัมพันธ์กับกิ๊ก ท่านมีวิธีการอย่างไร
 - () ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง
 - () ใช้ถุงยางอนามัยบางครั้ง
 - () ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเลย
4. หากท่านไม่สวมถุงยางอนามัย ท่านให้กิ๊กของท่านป้องกันการตั้งครรภ์โดยวิธีการใด
 - () กินยาคุมกำเนิดแบบชั่วคราว / ลูกฉิน
 - () กินยาคุมกำเนิด เป็นประจำทุกเดือน
 - () หลั่งข้างนอก
 - () แล้วแต่ กิ๊กของท่านจะทำ
 - () อื่น ๆ
5. กิ๊กของท่านเคยผิดพลาดด้านการคุมกำเนิดจนตั้งครรภ์ หรือไม่
 - () เคยมากกว่า 3 ครั้ง
 - () เคย 2 – 3 ครั้ง
 - () ไม่เคยเลย
 - () อื่น ๆ

6. หากก๊ิกของท่านเคยตั้งพลาดแล้วตั้งครรรค์ ท่านแก้ปัญหาดัวยวิธีการใด

- () ทำแท้ง
- () ให้อ่อ แม่ไปสู่ออ
- () ปล่อยให้ออจนกระทั่งเรียนจบ
- () หาทางออก โดยเลิกคิดต่อไปเลย
- () ตั้งครรรค์จนต้องเลี้ยงคู่อัน
- () กินยาขับเลือด
- () อื่น ๆ

7. ท่านเคยค่อม เครื่องค่อมแอลกอออลมาแล้วพาหญิงบริการ หรือก๊ิก ที่ไม่ใช่คู่อัก / แฟน ไปมีเพศสัมพันธ์กัน หรือไม่

- () เคยเป็นประจำ
- () เคยแต่ไม่บ่อย
- () ไม่เคยเลย
- () อื่น ๆ

8. . หากเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ คู่อนชั่วคราว ที่ไม่ใช่คู่อัก / แฟน ท่านมีวิธีการอย่างไร

- () ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง
- () ใช้ถุงยางอนามัยบางครั้ง
- () ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเลย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ของระดับชั้นปี กับพฤติกรรมทางเพศต่อคูรักที่
ปลอดภัยของนักศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เพื่อสำรวจ เรื่องความสัมพันธ์ของระดับชั้นปีกับพฤติกรรมทางเพศต่อ
คูรักที่ปลอดภัยของนักศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของความ
กรุณาให้นักศึกษา ได้ตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง คำตอบของท่านจะไม่กระทบต่อท่านแต่
อย่างใด เพราะวิเคราะห์ผลการวิจัยในภาพรวม

คำถาม

1. เป็นนักศึกษาศาสนาการพลศึกษาวิทยาเขตมหาสารคามชั้นปีที่

ชั้นปีที่ 2 ☐
 ชั้นปีที่ 3 ☐
 ชั้นปีที่ 4 ☐
2. ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ที่สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตมหาสารคาม มีคูรัก/แฟน/กิ๊ก

มี ☐
 ไม่มี ☐
3. เคยมีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คูรัก/กิ๊ก หรือไม่

เคย ☐ (หากเคยกรุณาตอบข้อที่ 4 ต่อไป)
 ไม่เคย ☐
4. ทุกครั้งที่มีการมีเพศสัมพันธ์กันแฟน/คูรัก/กิ๊ก มีวิธีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการ
ตั้งครรภ์อย่างไร

☐ ใส่ถุงยางอนามัย
☐ ใช้น้ำยาคุมกำเนิด
☐ ใช้วิธีการหลั่งข้างนอก
☐ ใช้วิธีฉีดยาคุมกำเนิด
☐ ตรวจช่วงปลอดภัยในรอบเดือนก่อนและหลังมีประจำเดือน 7 วัน
☐ ให้หลายวิธีที่ระบุข้างต้น
☐ อื่น ๆ.....

ไม่เอา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้สถานบันเทิง เริงรมย์

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ () และเติมคำลงในช่องว่าง

1. ตั้งแต่ท่านมาเรียนที่สถาบันการพลศึกษา ท่าน เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น เทก , ผับ , บาร์ คาราโอเกะ ฯลฯ หรือไม่ () ไม่เคย () เคย หากเคยบ่อยแค่ไหน

() ภาครเรียนละ 2 - 3 ครั้ง

() เดือนละ 1 ครั้ง

() มากกว่าเดือนละ 2 - 3 ครั้ง

2. ท่านไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เทก , ผับ , บาร์ คาราโอเกะ ฯลฯ เพื่อมีจุดประสงค์ไปหากิ๊กหรือไม่

() ไม่ใช่ ต้องการไปสนุก สนานกับเพื่อน

() ใช่ หากใช่บ่อยแค่ไหนที่ท่านมีกิ๊กจากเทก , ผับ , บาร์ คาราโอเกะ และติดต่อไปมาหาสู่เพียงเพื่อต้องการมีเพศสัมพันธ์

() ทุกครั้งที่ไปเที่ยว

() เกือบทุกครั้งที่ไปเที่ยว

() นาน ๆ ครั้ง

3. ท่านเคยใช้บริการทางเพศจากหญิงบริการหรือไม่

() เคยเป็นประจำ

() เคยแต่ไม่บ่อย

() ไม่เคยไปเลย

2. ทุกครั้งที่มีการมีเพศสัมพันธ์กันแฟน/คู่รัก มีวิธีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์อย่างไร (ให้ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ สวมถุงยางอนามัย

☐ คู่รักกินยาคุมกำเนิดแบบชั่วคราว / ลูกฉิ่ง

☐ คู่รักกินยาคุมกำเนิด ประจำทุกเดือนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

☐ ใช้วิธีการหลังข้างนอก

☐ ให้คู่รักฉีดยาคุมกำเนิด

- ☐ ตรวจช่วงปลอดภัยในรอบเดือนก่อนและหลังมีประจำเดือน 7 วัน
ของคู่รัก
- ☐ อื่น ๆ.....

หากเคยกรุณาตอบข้อ 5

12. หากคู่รัก / แฟนของท่านเคยตั้งพลาดแล้วตั้งครรภ์ ท่านแก้ปัญหาด้วยวิธีการใด

- ☐ ปลอ่ยให้ท้องจนกระทั่งเรียนจบ
- ☐ หาทางออก โดยเลิกติดต่อไปเลย
- ☐ ตั้งครรภ์จนต้องเลี้ยงดูกัน
- ☐ ให้พ่อ แม่ไปสู้ขอ
- ☐ ทำแท้ง
- ☐ กินยาขับเลือด
- ☐ อื่น ๆ

2. ท่านเคยดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาแล้วมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก หรือไม่

- ☐ เคยเป็นประจำ
- ☐ เคยแต่ไม่บ่อย
- ☐ ไม่เคยเลย
- ☐ อื่น ๆ

3. ท่านเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก มีวิธีการอย่างไร

- ☐ ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง
- ☐ ใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้ง
- ☐ ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเลย
- ☐ อื่น ๆ

4. ท่านเคยพลาดพลั้งด้านการคุมกำเนิดจนทำให้คู่รัก หรือหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่รัก ตั้งครรภ์หรือไม่

- ☐ เคยมากกว่า 3 ครั้ง
- ☐ เคย 2 — 3 ครั้ง
- ☐ ไม่เคยเลย
- ☐ อื่น ๆ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางนิภาพรรณ วงศ์หนองแว
วันเกิด	วันที่ 16 เมษายน พ.ศ. 2510
สถานที่เกิด	อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	792 หมู่ที่ 14 ถนนสุขาภิบาล 11 ตำบลบรบือ .อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครู คศ. 2 สังกัดคณะศิลปศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตมหาสารคาม
สถานที่ทำงาน	สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตมหาสารคาม อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2524	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบรบือวิทยาคาร อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม
พ.ศ. 2527	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) แผนกอาหาร และโภชนาการ วิทยาลัยอาชีวศึกษา จังหวัดมหาสารคาม
พ.ศ. 2530	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) แผนกอาหาร และโภชนาการ วิทยาลัยอาชีวศึกษา จังหวัดมหาสารคาม
พ.ศ. 2533	ปริญญาการศึกษามัธยมศึกษา (กศบ.) วิชาเอกสังคมศึกษา มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม
พ.ศ. 2548	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาเอกสังคมศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม